

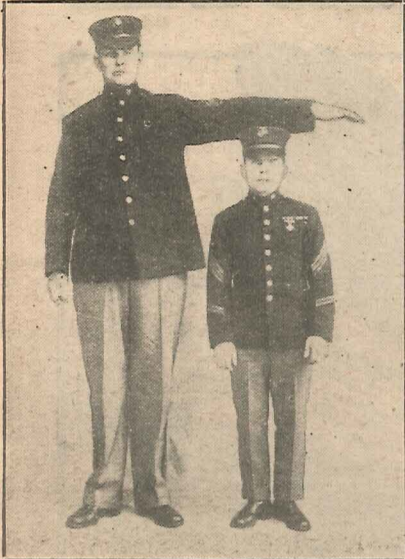
ALLERS FAMILIE-JOURNAL

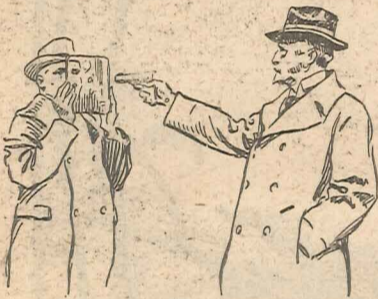
Paradisfugler.

Tropenes urskoger savner i regelen det friske, lyse grønne løvverk, som lyser saa op i vore skoger her i Norden, men de har til gjengjæld anden skjønhed som vi maa undvære, og hertil hører det brogede fugleliv som ved sin overdaadige udfoldelse av farver er en sand fryd for øiet. Av alle fugler er paradisfuglene paa Ny Guinea og de omliggende øer de pragtfuldeste, og vort billede gir en liten forestilling om hvilket vekslende spil av farver der straalet ut fra deres herlige fjædragt: purpurrødt, orangegult, staalblaat, smaragdgrønt — en hel symfoni av flyvende farver toner frem fra vinger og bryst, snart med en blank og blændende metalglans, snart som det silkebløtteste fløiel. Det er netop iaar 400 aar siden Magelhaens ekspedition paa sin jordomseiling først av alle europæere saa disse bedaarende skabninger, og man forstaaer næsten at der hjemme i Europa kunde danne sig den opfatning av paradisfuglene at de virkelig stammet fra paradisetts have.

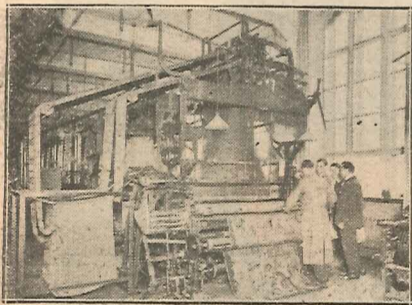
KURIOSITETER

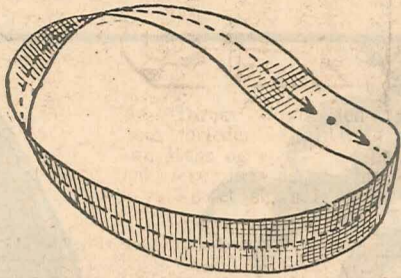
Motsætningene møtes paa billedet her. Det er to av De forenede Staters marine-soldater som her er blit forevigt sammen. Goliathen tilvenstre raker sine 180 cm. i veiret, saa det er ham en forholdsvis let sak at utstrække sin arm beskyttende over lilleputten tilhøire, som bare maaler 158 cm. De har begge oeltat i verdenskrigen og er begge anset som første klasses soldater.

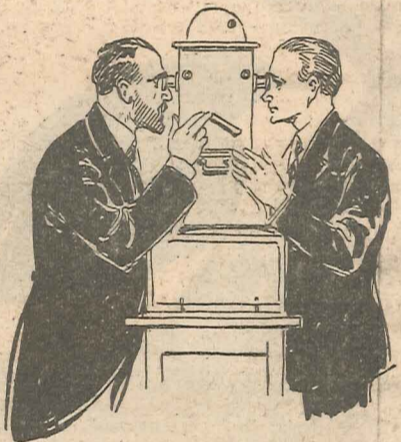
Skudsikkert glas er en ny amerikansk opfindelse. Det er haardt som staa og tungt som bly, og en revolverkule der avfyres imot det selv fra nærmeste hold, kan nok sætte merker i denne slags glas, men den kan ikke gjennembore det. Derfor tør den ene mand paa billedet trygt la den anden fyre sin revolver av mot sit ansigt, — panserglasset skal nok beskytte ham. Som vindusglas i banker, baade i vinduene ut til gaten og i kasserrummet inde i banken, vil denne slags glas efter hvad man venter kunne finde god anvendelse og berede eventuelle bankrovere smaa, ubehagelige overraskelser.

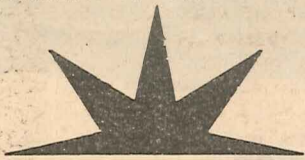
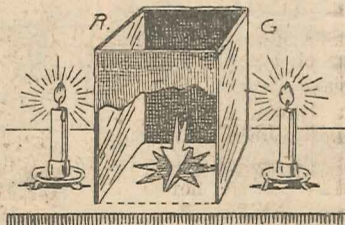
En moderne kjæmpevæv til fremstilling av vævede billeder. I aaret 1808 lyktes det endelig efter aarelangt, møisommelig slit og megen motgang og nød den franske silkevæver Jacquard at konstruere sin nu saa berømte mekaniske væv. Allerede fire aar efter var der 18.000 av disse væver i bruk, et vidnesbyrd om at en stor opgave her hadde fundet sin løsning. Jacquards væv virker paa den maate at der til et bestemt mønster, en gjengivelse av et maleri f. eks., lages en mengde papkort, som gjennemhulles paa en bestemt maate. Disse kort føres i en viss rekkefølge gjennem vævens meget indviklede mekanisme, hvorved de forskjellige sæt kjedetråder blir løftet i den rette orden, saa at det ønskede mønster fremkommer uten nogen særlig indgripen fra den som passer væven. Det er et moderne eksempel av en jacquardvæv som sees i virksomhet her paa billedet, ifærd med at væve et billedprydet stof.

En strimmel papir som bare har en flate eller bare en side om man vil, skulde synes at være en fysisk umulighet. Men prøv engang at klippe en papirstrimmel paa en tyve centimeters længde og etpar centimeters bredde ut og klæb de to ender paa den sammen, efter at strimlen er dreiet en halv omgang, og se saa hvilken merkelig ring man har faat ut. Ingen av de to flater er helt ytterflate og helt inderflate, — de gaar over i hverandre og danner en enhet. Sæt en plyantspids et eller andet sted midt paa „ytterflaten“ og la den følge denne hele ringen rundt, — den vil tilsidst, efter at ha passert ogsaa „inderflaten“, ende ved sit utgangspunkt. Og klippes ringen igjennem paa langs idet man følger den optrukne blyantstrek, faar man ikke to ringer som man skulde tro, men en ring, der er dobbelt saa stor som den første. De allerfleste vil bli i høi grad frappede naar de foretar disse eksperimenter med den merkelige papirring.

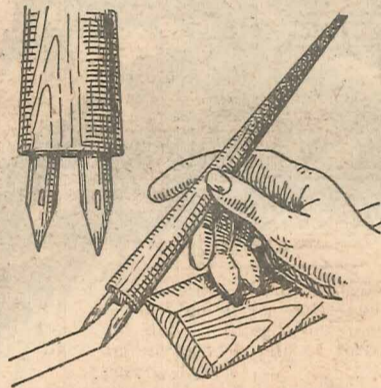

Et to-mands stereoskop er en ny fransk opfindelse som forøker interessen ved at se stereoskopbilleder, idet to personer nu samtidig kan betrakte det samme billede og eventuelt tale sammen om hvad de ser, og utpeke for hverandre interessante enkeltheter. Apparatet er forsynt med to motsattillerte dobbeltkikkhuller ved hjelp av skraatslillele speiler blir de to tilskuere istand til at se billedet paa nøiatlig samme maate, og man undgaar derved den interessedræpende venting paa at komme til at se, som er saa kjendt naar to skal se stereoskopbilleder i fællesskap, og de bare har et almindelig enkelt-apparat til raadighet.

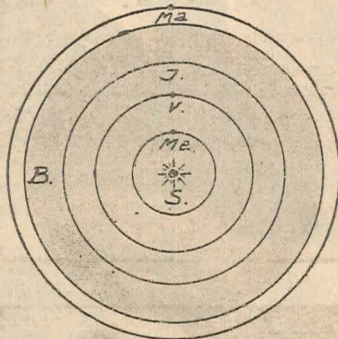

Den mystiske, farvede skyggestjerne. Et morsomt litet eksperiment fra farvenes verden kan anstilles ved hjelp av følgende apparat. Man lager en kasse, 30 centimeter bred og 40 centimeter høi, og med en rød glasplate som den ene sidevæg, mens den motsatte væg er av

grønt glas. De to andre sidevægger, forvæggen (som tænkes fjernet paa billedet) og bakvæggen er f. eks. av sort karton, loft og gulv behøver der ikke at være i kassen. Av sort karton klipper man en halv ottespidset stjerne, altsaa av stykke hvitt papir, og alle lys i værelset slukkes, idet eksperimentet forutsættes foretat om aftenen. Der stilles nu et tændt lys ved hver side av kassen, et ved det røde glas og et ved det grønne. Kikker man ovenfra ned i kassen, vil man til sin overraskelse se at denne er fylt med hvitt lys, — de to komplementærfarver rødt og grønt er smeltet sammen til hvitt. Saa stiller man kartonstjernen ned i kassen som vist paa billedet, saa at sideflatene vender mot de farvede glas. Og nu faar man en ny overraskelse: paa det hvite bundpapir sees en ottespidset skyggestjerne, som er dobbeltfarvet idet den ene halvdel er rød, den anden grøn. Nu kan det røde og det grønne lys ikke forene sig her ved stjernen, men reflekteres ned paa bunden fra stjernens sideflater. Det hele lille, let utførte eksperiment virker i høi grad forbløffende.

Er tvillingen til bruk ved linjering kan men let fremstille selv, og har man meget linjeringsarbeide at utføre, vil en slik dobbeltpen spare megen tid og halvere besværet. Man snitter av blott træ et penneskaf som er saa bredt i den ene ende at der kan sitte to pennesplitter. Og derefter banker man i passende indbyrdes avstand to gamle pennesplitter med den ikke spidse ende ind i penneskafets brede ende, men slik at pennespidsene divergerer, eller med andre ord: de ikke-spidse ender løper skraat indover og danner en spids vinkel med hverandre. Derpaa fjernes de gamle pennesplitter og nye av samme sort indsettes, hvorefter linjeringen kan begynde. Vea at man skyter de to pennesplitter længer ind, formindskes avstanden mellem spidsene, og linjeringen blir tettere. Ved at trekke pennesplittene litt længer ut opnaar man det motsatte.

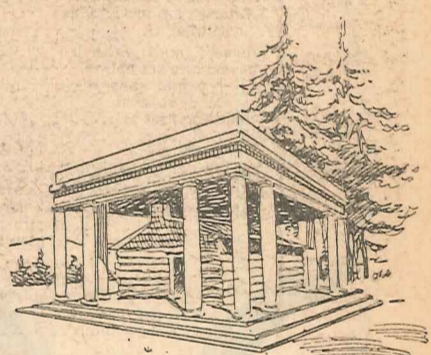
Ma. = Mars. J. = Jorden. V. = Venus. Me. = Merkur. S. = Solen. B. = Betelgeuzes omfang.

Verdensrummets giganter kan man kalde en hel del av de fiksstjerner som set her fra jorden bare viser sig som smaa, tindrende prikker, og som selv ikke jordens største teleskoper formaar at forstørre, saa de viser nogen tydelig skiveform, slik som f. eks. planetene gjør naar de sees i kikkert. Det var derfor bare høist ufuldkomne forestillinger man hittil hadde om fiksstjernerens sande størrelse. Nylig er der imidlertid fundet to maaler at maale fiksstjernerens diameter paa. Den ene av disse er angit av professor A. Michelson i Amerika, og ved den benyttes Tyslets interferens som middel til bestemmelse av en stjernens tvermaal. Professor Michelson har efter denne metode utmaalt stjernen Betelgeuze, den klareste av stjer-

nene i det skønne stjernebillede Orion, og fundet at dens tvermaal er 300 ganger saa stort som tvermaalet av vor sol. Følgelig maa hele Betelgeuzes rumfang være 27.000.000 (27 millioner) ganger større end solens, saa at den, anbragt paa solens plads, vilde naa med sin overflate omtrent helt ut til Marsbanen, hvilket er skitsert paa ovenstaaende lille rids. Hvis vor sol var saa stor, vilde den fylde omtrent hele den ene halvdel av himlen og fuldstændig skjule alle de andre stjerner til den side for os.

Hvor megen plads en million navne fylder, naar de skrives ind i protokoller, faar man en idé om ved at betrakte billedet her. Den unge dame har anbragt sig ovenpaa og imellem disse bokgiganter, der indeholder en navnefortegnelse paa akkurat en million stykker. Registeret, som tilhører handelskammeret i Los Angeles i Kalifornien, indeholder en mengde navner paa berømte personer, skrevet av disse selv. Saaledes finder man her president Mac Kinleys autograf ved siden av shahen av Persiens foruten masser av andre kjendte navner fra alle klodens kanter.

Det første hus som mormonerne bygget i Utah ved Saltsjøen i Nordamerika, var en liten bjelkehutte som blev opført i aaret 1847 av ingen ringere end mormonenes høieste profet Brigham Young For at bevare dette historiske mindesmerke har mormonerne nu over den lille bjelkehutte reist et tempellignende tak, baaret av tolv søiler og av en ganske eiendommelig arkitektonisk virkning. Der foreligger her et merkelig eksempel paa „hus i hus“ efter det kinesiske æskeprincip.

Mænd eller kvinder? De fleste vilde vel gjette paa at de to portrætter forestiller mænd, hvorpaa det kraftige skjeg unegtelig ogsaa kunde lyde. Billedene er imidlertid dameportrætter, — etpar utprægede eksempler paa sterk skjegvekst hos kvinder.

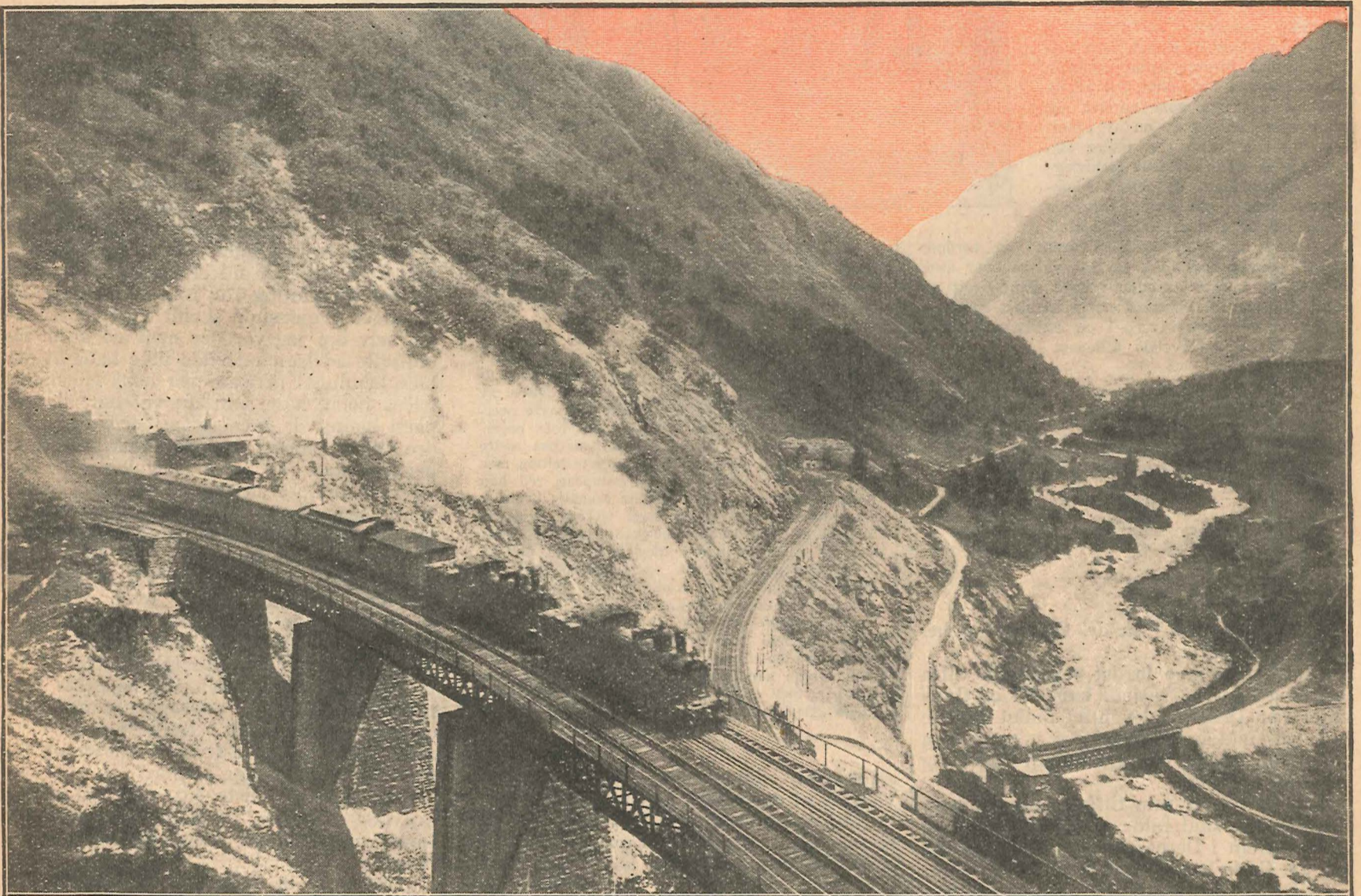
ALLERS

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 22

Torsdag 2. juni 1921.

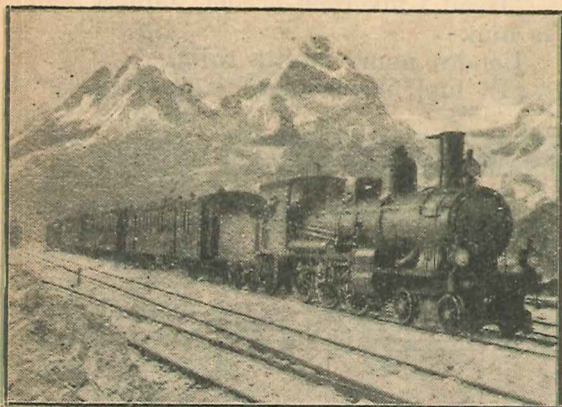
45 aarg.

En av St. Gotthardbanens spiraler. Billedet her gir et begrep om hvorledes banen er anlagt opiggjennem fjeldpartiet. Nederst tilhøre ser man broen over den skummende Reusselv, som toget først er kjørt over; litt høyere oppe kommer pasveien, over den igjen ligger en anden avsats av banen, og i forgrunden ser man øverste avsats. For at naa herop er toget kjørt gjennem tunnelen, som er lagt i en spiral inde i selve fjeldet.

Gjennem St. Gotthards fjeldparti.

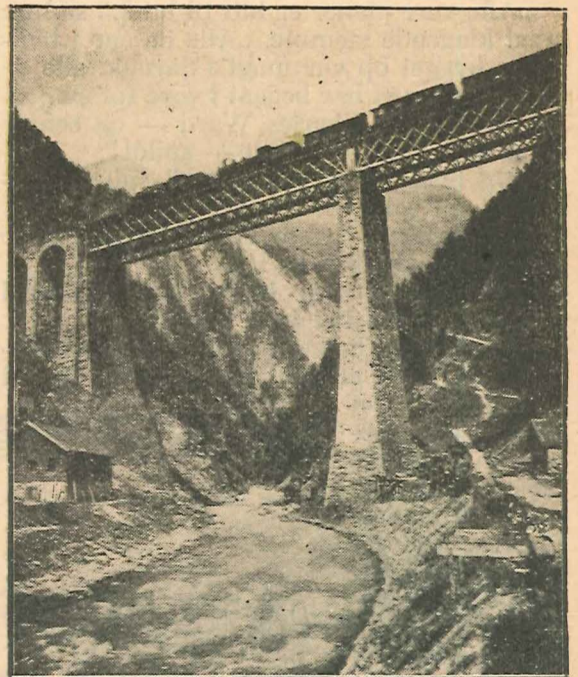
St. Gotthard er ikke noget enkelt fjeld, det er et uhyre stort fjeldparti som hæver sig i det sydøstlige Schweiz, og fra hvis sider kildene til nogen av Europas største elver springer ut. Herfra kommer Rhinen og Rhonen, Tessin, Reuss og Po. Hele fjeldpartiet bestaar av en mængde

Et av St. Gotthardbanens tog kommer ut av den 15 kilometer lange hovedtunnel.

enkelte fjelde, adskilt fra hverandre ved høitliggende daler. Det høieste punkt er 3197 meter, og selve hovedpassene gaar op i 2114 meters høide. Fra oldtiden gik her en av hovedveiene mellem Tyskland og Schweiz paa den ene, og Italien paa den anden side, og indtil tunnelen blev bygget og jernbanen kom, regnet man at der aarlig vandret og kjørte 70.000 menesker over passet. Nu gaar bare nogen faa tusen italienske arbeidere og nogen turister over passet om aaret, og for dem er der nogen hytter og et hospits, hvor der kan søkes ly. Da den russiske general Suwaroff i 1799 paa tilbakeveien fra Italien gik over St. Gotthard, mistet han her 3000 mand, næsten alle sine hester og de fleste av de muldyr som bar hans skyts og bagage. Man finder her i St. Gotthards fjeldparti Alpernes rikeste flora, og geologene finder ved boringer og gravninger en rigdom av forskjellige mineraler som er isprængt den haarde gneis. Hvad der imidlertid gjør St. Gotthard saa interessant for lægmænd er den tunnel som er sprængt gjennem fjeldpartiet, og den bane man har bygget gjennem dette, for da arbeidet blev utført regnet man det med rette som et av verdens mesterverker.

St. Gotthard tunnelen er ikke en, men ialt 53 tunneller. Den længste, hovedtunnelen, gaar i ret linje, men andre gaar enten i buer, halv-

En av viaduktene paa St. Gotthardbanen: Ved Amsteg i Maderanertalen, hvor Kärsstelenelven løper i bunden av kløften.

buer eller spiraler. Naar man kommer ut av tunnelporten, ser man dypt under sig den port man kjørte ind gjennom. Naar man lar tunnelen gaa i slike sløifer og spiraler, er det naturligvis for at banen skal kunne greie stigningen. Mellem tunnelene gaar banen paa mange steder langs gapende avgrunder eller over broer, som med fantastisk dristighet er kastet over flere hundre meter dype kløfter. Det hele anlæg med tunneller, broer og bane kostet ca. 240 millioner franc, og det blev bygget i aarene 1872—80. At man greide at fuldføre verket paa bare 7½ aar skyldtes væsentlig at dynamiten var opfundet av A. Nobel. Den som engang har foretat turen gjennom St. Gotthards fjeldparti, vil aldrig glemme det syn som aapnet sig naar man kom ut av en av tunnelene og saa foran sig, under sig, over sig de vilde kløftede fjeldvægger, avgrundene, de snart blomstrende, snart av sneen dækkede fjeldsider, og de lodrette dype kløfter, i hvis bund fjelbækkene drønnet og tordnet avsted, dannet fossefald, styrtet videre over stok og sten og syntes at ende i bare skumsprøit og larm. Det var al Schweiz' naturskjønhet som her syntes at bli koncentrert i en række skiftende, blændende og henrivende billeder.

Den mægtige fiende.

Av
Guy Thorne.
(Forts.)

XI.

„Her er svaret,” sa dr. Ogilvey og læste høit:

„Nei — De maa la det værste ske. Min søn maa lide for Sarnak hvis det er Guds vilje. For Dem er der intet andet tilbake end den stakkars, usle triumf over en ung mand som aldrig har gjort Dem noget, og saa død og vanære.

Gud Herren er min tilflugt, min hevner. Hans haand skal falde tungt paa Dem og ramme Dem i Deres ondskap og ugudelighet. Ja, Guds haand skal ramme Dem!”

— Dr. Ogilvey satte sig tungt ned i stolen ved skrivebordet. Der hersket dyp taushet i værelset.

Mrs. Ogilvey brøt tausheten.

„Alle vore planer er blit til intet,” sa hun med klagende stemme. „Alle de aar i hvilke vi bygget op vor magt i Sarnak, alle de forbrydelser vi har begaaet i vore forsøk paa at bli kvit Sir Charles Ward — og senere hans søn — alt er spildt — spildt!”

„Og hvem er skyld i det?” spurte hendes mand rolig.

Hun tænkte sig om et øieblik, saa lyste hendes ansigt op i had.

„Den mand som ligger bundet nede i kjelderren,” hvisket hun.

„Ja, han og ingen anden,” svarte doktoren, „og husk at han er helt og holdent i vor magt. Det som skal gjøres maa gjøres snart, og vi maa forsvinde herfra. Det ser ilde ut, men vor stilling er haabløs.”

Hun saa ivrig op.

„Du er vidunderlig, James,” sa hun. „Du har

Miniaturesamling av kjendte malerier med historiske motiver.

En fyrstelig kjærlighetsroman.

En av Preussens mest berømte generaler fra første halvdel av det 18. aarhundre var fyrst Leopold av Anhalt-Dessau, som soldatene i almindelighet kaldte „Den gamle Dessauer”. Allerede som ung blev han berømt for sin tapperhet og sine seirer, og han var virkelig ogsaa en rest fra Tilly og Wallensteins lanseknektedager. Som gut hadde han til lekekammerat hat den lille Annelise, datter av slottets nabo, apoteker Føse, og han erklærte overfor foreldrene at han aldrig vilde egte nogen anden end hende. Før at bringe ham paa andre tanker blev han stadig sendt ut paa nye felttog, men hver gang han kom hjem fra kampene, red han først til apoteket og blev her av Annelise overrakt seierskransen. Det lyktes ham virkelig ogsaa at tiltvinge sig foreldrenes samtykke, han egtet Annelise, og apotekerdatteren blev ikke bare ophøiet til riksgrevinde, men fik ogsaa arveret for sine barn til tronen. En tradition sier forøvrig at Annelise egentlig var datter av Leopolds foreldre, og at Leopold var søn av apotekeren, men at barna var bli ombyttet som smaa for at riket skulde faa en tronarving, men om dette er mer end et sagn kan ikke sies. Egteskapet, som varte i 47 aar, blev meget lykkelig, og da Annelise døde, fulgte „Den gamle Dessauer” hende kort tid efter i graven.

altid været vidunderlig — men mener du virkelig at der endnu kan være haab?”

„Min kjære Kathleen,” sa han med den største sindsro, „vi har tapt en omgang i spillet — skjønt vi blir holdt skadesløse for det — men derfor har vi ikke tapt hele spillet — det maa du da kjende mig godt nok til. Nu har vi bare en ting at gjøre: at omlægge vore planer. Det er det hele.”

„Ja, — men hvorledes?” spurte hun aandeløs.

„Hør nu paa mig. Saasntart Jane Campbell kommer tilbake maa du pakke sammen de faa ting du har her og la hende gjøre det samme og saa straks kjøre til Ryde i automobilen. Ta med første baat til Portsmouth, ta hurtigtoget til London og vent mig paa Savoy hotel. Jeg beholder Sandy her. Han er døv og enfoldig. Der er ting han kan gjøre for mig inden jeg ogsaa reiser — nemlig imorgen tidlig. Imens skal jeg træffe mine dispositioner

angaende vor unge ven dernede i kjelderren. Jeg lar Sandy bli her som opsynsmand. Han skal naturligvis ikke vite noget om vor lille affære med Douglas Ward inat. Jeg gir ham en whisky med sovepulver i saa kommer han til at sove som en sten mindst til klokken otte imorgen. Og saa kommer jeg til dig paa Savoy hotel.”

„Og saa?”

„Det er meget enkelt. Jeg har forutset alle mulige følger av vore handlinger. Hør nu: Sir Charles Ward er ombord paa „Sarnak” paa vei til Southampton, forklædt som Pertab. Det er høist sandsynlig at han nu da han har opgit alt haab om at frelse sin søn vil sende bud efter den virkelige prins Pertab og straks sætte kursen mot Sarnak. Vi fremskyndet deres foretagende. Eftersom Beatrice nu er i deres besiddelse vil det bli umulig for mig som regent at ta noget avgjørende skritt mot Sir Charles, selv om jeg var der naar de kom. De indfødte adelsmænd vilde ikke taale at der blev krummet et haar paa hans eller Beatrices hode. Men som du vet har vi vort parti blandt de bredere lag. Jeg eier hundre tusen pund i Lloyds Bank, og disse pengene kan jeg hæve naar jeg vil. Det vil vare mindst en uke inden Sir Charles Ward begir sig til Sarnak. Imens kjøper jeg en anden baat, den mest hurtiggaaende som er at opdrive, og reiser til Sarnak først. Naar jeg er kommet dit vil jeg vinde vore indfødte venner over paa vort parti og bevæbne dem. Naar yachten „Sarnak” nærmer sig øen — skal vi si, naar den er tre eller fire hundre mil derfra — vil vi gaa ombord paa den, dræpe prins Pertab og Sir Charles, ødelægge mandskapet og bore skibet isænk. Herbert skal være med os. Vi vil bare frelse Beatrice og utføre vore oprindelige planer.”

Mrs. Ogilvey reiste sig. „Jeg vil straks begynde at pakke,” sa hun, „og gi chaufføren ordre til at være færdig om en time.”

„Det er godt, Kathleen,” sa doktoren i en rolig, konverserende tone. „Jeg har nogen smaating at tænke paa og arrangere, saa jeg vil si godnat nu.”

De kysset hverandre — selv de grusomme, mest dyriske menneskelige væsener har sin kjærlighet — og Mrs. Ogilvey gjorde sig færdig til at gaa.

Da faldt hendes øine paa skrivebordet. Paa den ene enden av det laa en avis med noget som saa ut som et urverk, der var adskilt og sat sammen igjen i en fart. Der laa ogsaa et elektrisk batteri i en æske.

„Hvad i alverden er det, James?” spurte hun.

Hendes mand smilte rolig.

„Et litet eksperiment jeg arrangerer til iaften,” sa han.

„Som jeg sa dig har jeg ikke isinde at la vor unge ven dernede forlate denne verden uten at ha betalt for den lille flyvemaskin-affæren.”

Mrs. Ogilvey smilte skræk-indjagende.

Stille stunder.

Et litet utvalg av de mest kjendte salmer, vuggeviser og andre sanger i let harmonisering ved N. K. Madsen-Stensgaard.

Stille aften! Træets blad —

Stil - le af - ten! Træ - ets blad, av din luftning mildt be - væget, dufter o - ver mark og eng, o - ver ler - kens lil - le seng.
sag - te si - trer; Blom - sten glad; lø - ler sig av duggen kvæget,

„Det gaar nok som det skal,” sa hun. „Jeg stoler ubetinget paa din genialitet. Vi har et øieblik hat uheld med os, men saa har du glæden av hevnen. Nyd dit verk-inat — jeg spør ikke om detaljer — og naar jeg sitter i Savoy hotel vil mine tanker være hos dig. Din sidste plan er vidunderlig. Den er mer sikker og bedre end nogen av de andre. Nu er seieren endelig sikker.”

Ingen av dem hørte de næsten lydløse fottrin som listet sig bortover det slitte teppe langs korridoren som førte fra hallen til kjøkkenregionene.

Da Mrs. Ogilvey kort efter gikk ut i kjøkkenet for at se om Janet Campbell var kommet tilbake, saa hun Sandy sitte sammenkrøpet i en lænestol med en halvtømt whiskyflaske foran sig paa bordet, sovende beruselsens faste søvn.

En time senere kjørte Mrs. Ogilvey og Janet Campbell bort fra det ildevarslende hus i fjeldkløften.

Janet hadde fundet sin bror døddrukken og ute av stand til at si et ord. Den store, kraftige, frastøtende kvinde hadde puffet til ham foragtelig; men før hun kjørte hadde hun fundet tid til at slynge ut en strøm av skjældsord imot ham.

„Din drukkenbolt!” skrek hun. „Du er en nydelig person til at bli her alene hos doktoren og hjelpe ham. Dersom jeg var ham la jeg dig under vandposten og lot dig ligge der til imorgen!”

Saa hørtes Mrs. Ogilvey rope fra hallen, og med nogen haanende ord til avslutning forlot Janet Campbell den mand som hun ansaa for at være sin bror og kjørte til Ryde.

Nu vaaknet alle Harrisones sanser til fuldt liv. Han var nu alene i huset med mesterforbryderen Ogilvey og nedenunder laa Douglas og ventet paa døden. Walter maatte gaa tilverks med den største forsigtighet. Et eneste feiltrin kunde sette alt paa spil.

Men han følte at der ikke blev næret den ringeste mistanke til ham. Det var i sig selv meget, igrunnen alt. Han hadde hørt hele samtalen mellem Ogilvey og hans hustru. Han visste at Douglas laa bundet i kjelderen nedenunder. Han visste at Ogilvey akkurat som en kat der leker med en mus vilde myrde Douglas, paa en eller anden maate. Men han visste ogsaa at intet vilde bli foretat med fangen før ut paa natten — naar han formodedes at ligge og sove paa sit værelse.

Han hadde tid til at tenke over hvad han vilde foreta sig.

Han sat oppreist i kjøkkenstolen og stirret tankefuldt ind i varmen. Da hørte han Ogilveys sagte, hastige skridt bortover korridoren. Straks sank han tilbake og simulerte beruset.

Han vilde ikke late som om han var aldeles døddrukken. Et pludselig instinkt advarte ham mot at gjøre det, for da vilde Ogilvey sikkert ryste ham i skuldrene for at faa ham vaaken, og hvor sikker han end var paa sin forklædning — haar og skjeg var klistret til ansiktet med gummi, og der maatte varmt feit til for at løsne det — saa kunde Ogilvey kanskje allikevel ved et uventet tilfælde opdage noget.

Fornem kineserinde kjører ut paa visit.

Ved en særlig begunstigelse er det lyktes en reisende i Kina at faa lov til at ta dette fotografi av en fornem kinesisk dame som staar i begrep med at kjøre ut paa visit, og han fortæller følgende smaaatræk av den pudsige scene han overvar. I en pen gammel gaard tok den ærværdige dame plads i sin kjærre, omgitt av sine kvindelige slegtninge og sine tjenerne: svigerdatteren i vognen bak, og barna ved hendes side. Solen straalte med fuld glans og lot de elegante fløiels- og silke dragter skinne i alle sine vidunderlig skjønnne farver. Den gamle tai-tai (true) hadde et aristokratisk, men yderst venlig ansigt, og hun la i sit smil og sin hilsen en saa aapen hjertelighet at man uvilkaarlig maatte beundre og holde av hende. Damene hadde buketter i haaret, men mens den ældre frues var i dæmpede farver, straalte de unges i alle regnbuens farver; de var omhyggelig sminket i ansigtet, og paa underleeben sat en koket prik av rød maling. Skoene, som skjultes under de lange klær, var 8 centimeter høie. De unge hilste paa en eiendommelig maate ved at klappe i hændene, bøie sig i venstre knæ og række tre tynde, kolde fingrer ut til haandtryk. Da fotograferingen var vel overstaar, satte det maleriske optog sig i bevegelse, muldyrene reiste hodene, de unge stolpret avsted paa sine stolpesko, og svigermor og svigerdatter skumplet avgaarde i sine stive, fjærlose kjærre bortover den frygtelig dumpete gate.

Den store mand kom ind. Ansigtet som var hvitere end sedvanlig hadde et velvillig, næsten jovialt smil.

„Sandy, Sandy!” sa han, „jeg er ræd for at du er altfor glad i whisky.”

Harrisones næste handling var et mesterstykke av kunst. Han hadde ikke den ringeste ide om at det han sa var efter den virkelige Sandys maner, men han visste at det var som en halvfuld mand taler, særlig en jevn skotlænder, selv om han var temmelig enfoldig.

„Doktor,” sa han — han hadde faat vite av Sandy at han pleide at tiltale Ogilvey saaaledes, „jeg er slet ikke fuld. Jeg har bare drukket nogen draaper, ikke mer.”

„Det er godt,” sa Ogilvey og kom nærmere bort til ham idet han snakket meget høit, „du har hat en haard dag, og jeg bebreider dig ikke noget. Jeg er tvertimot meget tilfreds med dig. Hør nu, jeg har ikke bruk for dig iaften, saa du kan gaa og lægge dig. Du var tidlig oppe idag, og hvis du skulde føle dig tørst — her fik

Ogilveys ansigt et endnu mer velvillig uttryk — „hvis du skulde føle dig tørst, saa har jeg en flaske egte Highland whisky som du kan ta med dig.”

Med disse ord tok doktoren en flaske op av lommen. Korken var trukket op og sat løst i igjen. Han rakte flasken til Harrison, som grep den med et uartikulert glædesutbrud.

„Jeg vil gaa op,” mumlet han, og med flasken i armen sjanglet han bort til en dør i den andre enden av kjøkkenet. Han hadde forvisset sig om at denne døren førte ut til baktrappen av huset.

Han vaklet opover trappen og lot av og til som om han holdt paa at falde, for han visste at Ogilvey stod nede i kjøkkenet og lyttet.

Fra denne trap førte en anden videre op til loftet. Heldigvis for ham stod der to dører aapne heroppe. Av klærne som var spredt rundt omkring saa han hvilket værelse var Sandys, og lugten av snus og alkohol ledet ham paa rett vei.

Han sjanglet ind, skjøv døren til og kastet sig paa sengen.

Selv nu faldt han ikke et øieblik ut av rollen. Han visste at han svævet i den største fare. Han visste at Ogilvey ikke vilde overlate nogetsomhelst til tilfældet, men vilde overbevise sig om at det sove-middel flasken indeholdt var sterkt nok til at holde ham bevisstløs til næste morgen.

Med lynets fart aapnet han vinduet og heldte halvparten av flaskens indhold ut paa stenene nedenfor. Saa satte han flasken sammen med et glas paa en stol ved sengen, og efter at ha tat sin revolver i haanden la han sig ned og lot som om han sov.

Han hadde baaret sig rigtig ad. Før der var gaat en halvtime, hørte han det knirke i trappen, og hans snorking — som fuldstændig lignet den snorking der kommer fra et menneske som er under paa-virkning av et sove-middel — blev høiere og høiere.

Der lød et knep i dørlaasen — og han følte til sin skræk at doktoren var inde i værelset og stod bøiet over ham.

Og nu kom det mest kritiske moment. Han merket at en tommel- og pekefinger famlet ved hans øienlok. Han forstod at doktoren vilde forvise sig om at sove-midlet hadde virket. Mens doktoren løftet hans øienlok op anstrengte han hornhinden i øiet saaledes at bare det hvite var synlig.

Doktoren stirret paa ham i nogen sekunder, saa følte han ikke længer hans fingrer. Han hørte en sagte, klukkende latter.

„Naa, min ven,” mumlet doktoren, „du vaakner ikke før omkring klokken otte imorgen — og da vil alt være overstaar og alle spor utslettet.”

Harrison hørte det rasle i Ogilveys urkjede idet han tok op sit ur av lommen. Saa hørte han nogen mumlende ord: „La mig se — nu er klokken halv syv. Det vil ta mig en halv time at konstruere det lille apparatet som er bestemt for Douglas Ward. Da blir klokken syv. Jeg er svært træt. Klokken syv vil jeg gjøre istand et litet maaltid til mig selv nede i kjøkke-

net og saa hvile etpar timer. Klokken ni —” mandens stemme lød nu pludselig gjennem værelset som summingen av en bi — „vil jeg gaa ned i kjelderen, ta mig en passiar med min interessante fange og sætte apparatet igang. Han skal faa vite hvad han har ivente. Tre timer efter vil urverket løpe ut, den elektriske forbindelse være igang og skuddet bli avfyrt. Jeg vil forlate ham halvanden time, og saa søke ham igjen — vistnok for sidste gang. Jeg skulde ta meget feil om ikke ventetiden paa halvanden time hadde forandret hans utseende saavel som hans optræden i høi grad! Kanske han vil graate og be — det haaber jeg han vil!”

Der lød igjen den samme kolde, onde latter, nogen sagte, tunge trin, og døren blev lukket.

Harrison hørte Ogilvey gaa nedover den knirkende trap.

Saa gjorde han noget som kostet ham en forfærdelig viljeanspændelse. Den voldsomme sindsbevægelse og dagens anstrengelser hadde gjort ham legemlig svak. Hans nerver var helt slappet. Han følte at hvis krisen var kommet nu var han uduelig for sit verk.

Mens han opholdt sig i kjøkkenet hadde han stukket litt brød og kaldt kjøt i lommen. Dette spiste han nu og tvang sig til at prøve at sove. Han var overbevist om at intet vilde hælde før den nævnte tid. Men ialfald avhang alt av at han fik sine nerver beroliget og gjenvandt hele sin fysiske styrke. Resolut skjøv han fra sig tanken paa sin ven som laa bundet og hjelpeløs nede i kjelderen og faldt virkelig i søvn.

Klokken manglet et kvarter paa ni. Harrison var nu vaaken og paa vakt; hans dør stod paa klem, holdt aapen av en av den virkelige Sandys støvler.

I næsten en time hadde han hørt dr. Ogilvey gaa omkring i huset. Nu og da hørte han ham nynne ved sig selv som om han var i udmerket humør — og han gyste ved at høre det.

Walter hadde tat av sig støvlene og var i strømpelæsten. Han hadde efterset sin revolver; den var fuldt ladt med seks patroner. Paa kamingsesimsen hadde han opdaget en stor flat sten, saa stor som et gaaseegg, som Sandy maatte ha fundet paa stranden. Den tok han op og bandt et tyndt taug om den. Nu var han dobbelt bevæbnet og forberedt paa alle eventualiteter.

Han hørte et ur slaa ni og i samme øieblik listet han sig lydløst ut av værelset og gik langsomt nedover trappen til avsatsen i anden etage. Her krøp han sammen og ventet.

Han skulde ikke vente længe. Et øieblik efter gik dr. Ogilvey gjennem hallen, tilfreds nynnende. I den ene haand holdt han et lys, i den anden en stor lærvæske, og under armen holdt han et træstativ av den slags som brukes til blomsterpotter.

Harrison som næsten ikke turde puste tittet forsigtig frem og saa Ogilvey gaa bort til en dør under trappen. Saa forsvandt han nedover en trap som øiensynlig førte til kjelderen.

Stille som en mus listet Harrison sig ned i hallen. Der var fullstendig mørkt, men en avlang lysstraale kom fra kjelderdøren som stod aapen. Han hørte en anden dør bli lukket op og hørte støn av smerte som maatte komme fra Douglas. Saa blev alt stille.

Han visste at Douglas skulde underkastes en aandelig tortur — kanskje værre end den legemlige. Og den tanken slog ned i ham om det ikke var bedre at gjøre ende

paa det straks ved at skyte Ogilvey og flygte ut av dette forbandede hus.

Han følte ingen frygt; han var ganske rolig og fattet, men han var bestemt paa ikke at gjøre noget overilet, medmindre øieblikkelig handling viste sig nødvendig.

Med en besynderlig glæde i sit hjerte listet han sig nedover kjeldertrappen — ved foten av den var en stengang som var full av fugtig damp. Tilhøre førte den like til en lukket dør. Tilvenstre gjorde den en skarp sving, og herfra kom lysstripen som kastet refleks paa muren ret overfor. Intet kunde være fordelagtigere for ham. Han kunde høre at Ogilvey allerede var inde i kjelderen hvor Douglas laa, og da han ansaa sig for absolut sikker og uforstyrret hadde han latt døren staa paa vid gap.

Harrison krøp ind i kroken, bevæbnet med sit dræpende vaaben, og lyttet med hver nerve spændt til det yderste.

„Godaften, Mr. Ward,” hørte han Ogilvey si i en forekommende tone. „De skrev et brev idagmorges, men jeg tillot det ikke at række sit bestemmelsessted. Det var meget ædelt av Dem at be Deres far om for ingen pris at overgi Miss Anstruther til mig i bytte for Dem! Jeg agter Deres ridderlighet. Men jeg vilde ikke gi Dem den tilfredsstillelse at vite at Deres familie kjendte Deres ædelmodige selvfornegtelse. De vet det ikke og de vil aldrig faa vite det. Nu har jeg faat et brev som svar paa et jeg sendte Sir Charles Ward, og i dette avslaar han bestemt at gaa ind paa mit forslag.”

En svak stemme svarte: „Gud ske lov! Gud ske lov! Jeg visste at far vilde kjende min mening om saken, selv om han aldrig har faat mit brev. Gjør nu hvad De vil, dr. Ogilvey. Beatrice kan aldrig mer komme i Deres magt.”

„Vær ikke saa sikker paa det, min unge ven,” sa doktoren. „Det kunde kanskje interessere Dem at vite at jeg har sat andre kræfter i bevægelse, og at Miss Anstruther sikkert vil komme under min kones ømme opsigst igjen. Men nu til saken.”

Hans stemme antok en truende klang. „Douglas Ward,” sa han, „De har ødelagt mine planer og er kommet mig paa tvers. Det skal De nu bøte for.”

Der hørtes en lyd som av en fyrstik som blev revet av og lysglimtet paa muren blev sterkere.

„Tre lys,” sa dr. Ogilvey, „er tilstrækkelig til det som skal gjøres. Paa denne opsats ser De et litet apparat som jeg har tilbragt nogen tid med at konstruere. Det er en revolver av stor kaliber, ladd med spidskuler og som De ser peker den ret imot Deres hjerte. Og her er et almindelig urverk og et elektrisk batteri. Disse tre ting forbinder jeg med hverandre. Klokken er nu ni. Jeg har sat uret igang. Jeg stiller lyset like foran det saa De kan følge hver bevægelse av viserne. Om tre timer løper uret ut. I samme øieblik det skal til at slaa vil strømmen fra den elektriske ledning foraarsake at revolveren gaar av og ender Deres haabefulde løpebane her paa jorden.

I tre timer kan De iagttå urets visere.” Der fulgte etpar minutters taushet, saa kom der en lyd som overbeviste Harrison om at det frygtelige apparat var sat igang.

Saa talte doktoren igjen. „Sesaa! Nu er alt i orden. Jeg kommer endnu engang ind til Dem for at høre Deres bønner om barmhjertighet.”

„Dem skal De aldrig høre, Sir,” lød en klar, rolig stemme. „Jeg tror at Gud er med mig, og har jeg bare tre timer igjen

at leve i, saa vil han hevne mig naar tiden kommer!”

„Det var ogsaa Deres far saa elskværdig at si,” sa dr. Ogilvey tørt. „Men jeg tror nu det vil være en god stund før det sker.”

I det samme utstøtte han et støn av skræk og forbauselse.

Harrison var kommet ind i kjelderen og styrtet sig over ham som en panter. Han svingte sin høire arm, noget hvitt flammert gjennem luften og stenen som var bundet fast til tauget, rammet Ogilvey i hodet saa han styrtet til jorden.

XIII.

En overlegen aand.

Dr. Ogilvey faldt til jorden med en dump lyd. Han var over 1.80 meter høi og maa ha veiet adskillig over hundre kilo, men han faldt likesaa bløtt som han gik.

Uten at se paa Douglas Ward viklet Harrison tauget av stenen og skar det i tynde remser med en kniv — det var den virkelige Sandy Campbells kniv med brede blader som var plettet av snus. Saa bandt han med stor behændighet Ogilveys ankler sammen, vendte ham om paa ryggen og bandt hans armer sammen foran. Saasart dette var gjort skyndte han sig bort i bakgrunden av kjelderen og grep sin ven i sine armer.

„Douglas,” sa han, „min stakkars ven! Gud være lovet at jeg kom i rette tid!”

Douglas var meget svak og avkræftet. Han syntes aldeles ute av stand til at forstaa eller fatte hvad som var hendt. „Hvem er De?” mumlet han. „Jeg kjender Dem ikke. Hvad betyr dette? Er jeg — frelst?”

„Det er mig — Walter! Jeg har maskert mig som Ogilveys tjener for at kunne komme her uten at vække mistanke. Nu er alt godt, Douglas, nu er alt godt!”

Mens han talte skar han over repene som bandt hans ven til en ring der gik ind i muren.

„Nu, gamle ven,” sa han. „Ta dig sammen! Alt er godt nu!”

Douglas vaklet nogen skridt frem og faldt saa over mot Harrisons brede skuldre. Han var fullstendig avkræftet og hulket som et barn.

„Fat mod, Douglas,” sa Harrison, „du blir snart all right igjen.”

„Det er altfor meget,” stammet Douglas. „Jeg kan ikke tro det! Jeg var saa sikker paa at jeg skulde dø og aldrig mer faa se Beatrice.”

„Du skal faa se Beatrice imorgen, gamle ven. Har den djævelen git dig noget at spise?”

„Ikke siden igaarftes.”

„Tror du du kan gaa op trappen til kjøkkenet? Her er ingen andre end jeg!”

„Jeg tror nok jeg kan det, hvis du vil hjelpe mig.”

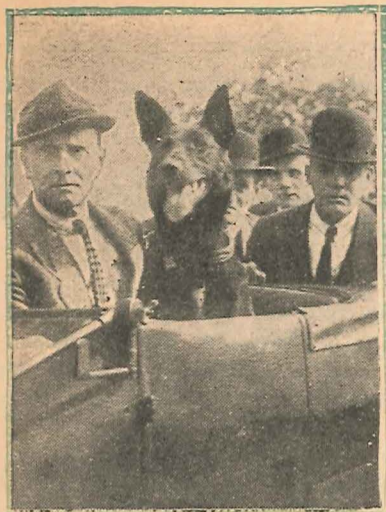
„Ja, bare kom. Det er mat du mangler. Ta dig sammen nu, Douglas, saa kommer du snart paa ret kjøll igjen.”

Vaklende og snublende ved hvert trin naadde Douglas op i kjøkkenet. Der var aldeles mørkt, og Walter rev av en fyrstik. Paa bordet stod en lampe sm han tændte og ved lyset fra den opdaget han restene av Ogilveys maaltid.

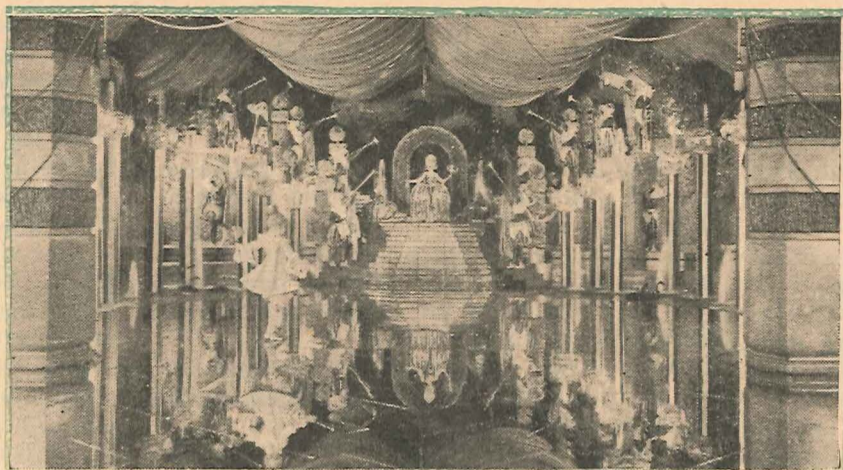
Det var et overdaadig maaltid, og der stod en tom champagneflaske paa bordet. Men der stod ogsaa en fuld, og i et øieblik hadde Harrison trukket den op og fylldt et glas med dens skummende indhold.

(Fortsættes side 8.)

Fra filmens brogede verden

Denne hyrdehund, „Greif“, er en meget benyttet filmskuespiller. Den medvirker særlig i skuespil hvor der er jagt paa forbydere og ugjerningsmænd.

Der kan ofte opnaas merkværdige virkninger i et filmskuespil. I det amerikanske eventyrspil som billedet her er tat fra, ser man en ridder-sal med et speilgulv som speiler hele handlingen, saa man faar et fuldstændig dobbeltbillede av den.

Den yngste filmskuespillerinde i verden er vistnok den 2½-aarige Olly Remoluge som nylig debuterte i en tysk film: „Hittebarnet og dets lykke“.

Saa smukke virkninger kan man ofte opnaa i en film: Den unge, hvitklædte brud, den lykkelige brudgom og i bakgrunden ridderen som med hellebardens synes at verne om deres lykke.

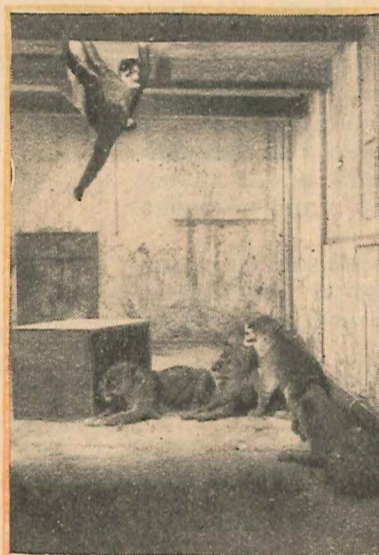
En munter, liten scene i en londonsk park. En liten ekorn som har tiltro til menneskene er kommet frem paa rækerket og den forbigaaende filmoperatør tar et levende billede av det.

Saa spændende øieblik kan man opleve i en film: Vaagehalsen Harry Piels kjører med sin bil over en skropelig bro av planker som er lagt mellem to hustak.

Den tyske filmskuespillerinde Betty Helsen er ofte dumdristig. I en film springer hun fra tak til tak, et s-rang paa næsten to meter.

Kommer han godt fra det? Harry Piels har tat feil av to nedganger. Han skulde ned i en vinkjelder og er paa nippet til at falde ned i et lovebur.

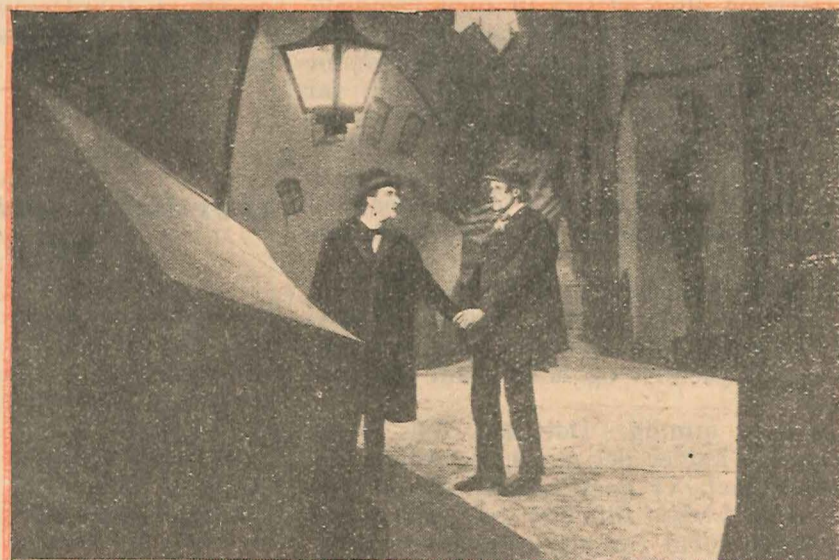
En amerikansk kinomatografreporter, som er ute med sine apparater for at filme alle de større nyheter der foregaar i dagens løp i byen.

Naar filmstrimlene skal farves (røde til ildebrand, blaa til sneveir), spændes de paa rammer som her og dyppes saa i farvevæskan.

Hvorfor filmselskapene ofte faar saa store regninger paa glas og porcelæn gir dette billede en forklaring paa. Man kunde ogsaa kalde det: „Naar katten er borte —“, og det er fra en film, hvor man ser landsbybarna faa lov til at plyndre middagsbordet, efter at bryllupsselskapet har reist sig.

Ekspressionismen har ogsaa holdt sit indtog i filmen. Betragt billedet her fra den tyske film Caligari (Decla Film, Berlin). Her er alt, hvad ekspressionistene hævder er den sande kunst: de skjæve huser, den dansende trap, de vaklende gavler. Men det er bare et morsomt eksperiment fra filmens side.

Venus er den eneste av de til vort solsystem hørende planeter, som med nogen sandsynlighet kan sies at by betingelser for organisk liv paa sin overflate. Hvis der findes liv paa denne planet, befinner dette sig efter al sandsynlighet paa et lignende stadium som jordens i kulperioden — altsaa med en yppig vegetation av kjæmpebregner og kjæmpepadderokker som trives fortræffelig i den dampmattede luft, som maa antas at findes paa Venus.

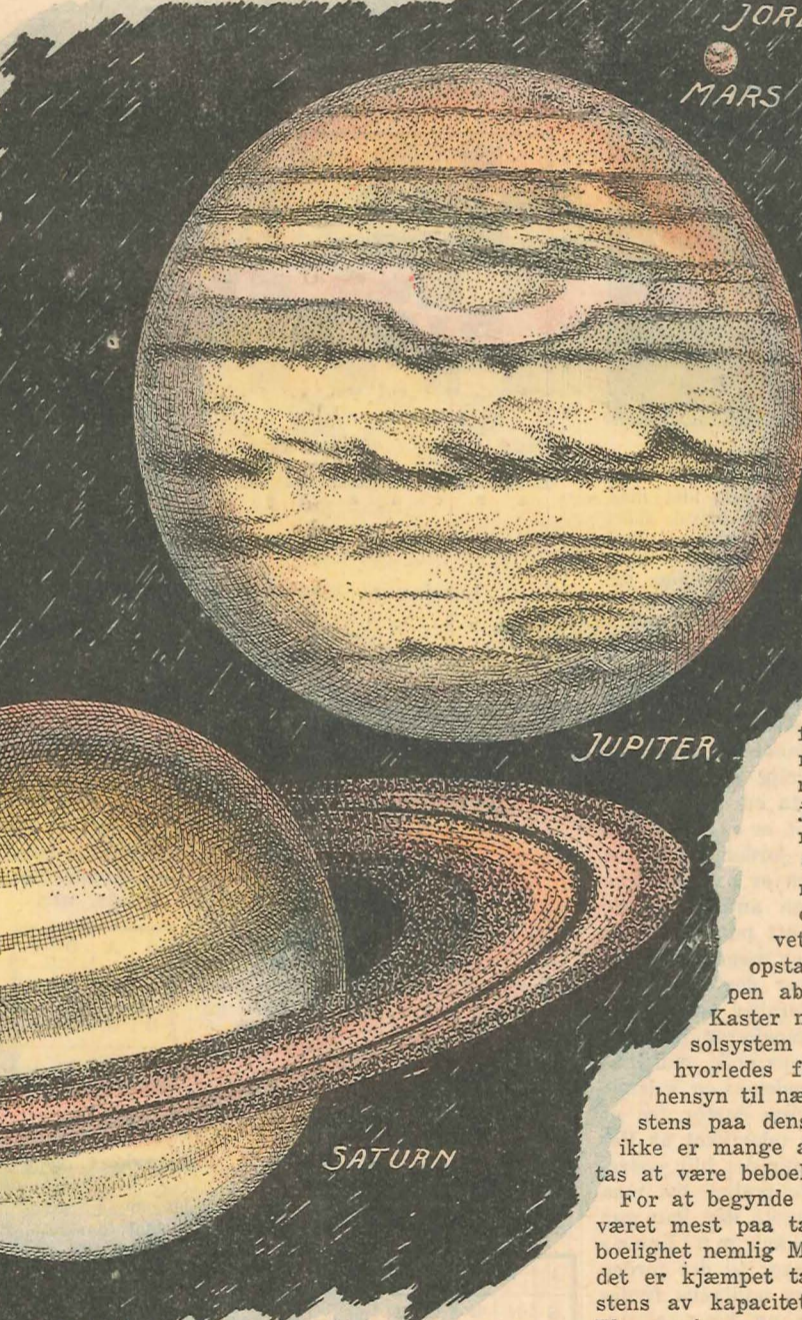
Hvilke av vort solsystems planeter kan tænkes at være bebodd foruten jorden.

„Hvorfor skulde der ikke paa de andre planeter findes væsener som mer eller mindre ligner os mennesker?” spør en anset tysk astronomisk forfatter i en av sine sidste bøker. „Hvorfor skulde bare vor lille jord nyde det fortrin at ha høiere liv paa sin overflate? Menneskene har forlængst maattet vænne sig til den tanke at den jord vi staar paa ikke er verdens midtpunkt, men et litet himmellegeme som sammen med de andre kredser rundt om solen. Skulde intet andet øie end

menneskenes kunne skue glansen fra de milliarder av andre soler som findes?”

Og som denne forfatter ræsonnerer mange andre mennesker, kanske de fleste. Men skal spørsmålet om vore søsterplaneters beboelighet besvares nogenlunde fyldestgjørende er der rimelighet for at der føres mer positive argumenter i ilden end et spakfærdig: „Hvorfor skulde de ikke være bebodd?” Man bør høre hvad den nyeste videnskap har at si om saken, og ikke bare astronomien, men ogsaa biologien, læren om livet og dets betingelser.

I gamle dager tok man det ikke saa nøie naar man behandlet det interessante problem om „bebodde verdener”. Den berømte franske skribent Fontenelle, som døde hundre aar gammel i 1757, sier i en av sine bøker uten videre at alle solsystemets planeter er bebodd. Merkurs mennesker har det godt og varmt, fortæller han. Sølv og guld er flytende som vandet hos os,

pet til jordens søsken blandt planetene blit betydelig utvidet, men ogsaa vor indsigtt i betingelsene for organisk liv er vokset, og man er nu ikke paa langt nær saa flom med at befolke de andre planeter som Fontenelle var. Vore dages lærde er saa nogenlunde enig om, at skal en klode være beboelig, maa der paa dens overflate være land og hav, den maa ha en atmosfære av væsentlig samme beskaffenhet som jordens, det maa ikke være for mørkt paa dens overflate, og temperaturforholdene maa være konstant indenfor noksaa snævre grænser, likesom jordbunden maa være vandførende og næringsholdig. Hvis disse betingelser oppfyldes, er det mulig at vedkommende klode er bebodd, men det er ikke givet at den er det, for om livets opstaaen paa en klode vet videnskapen absolut intet.

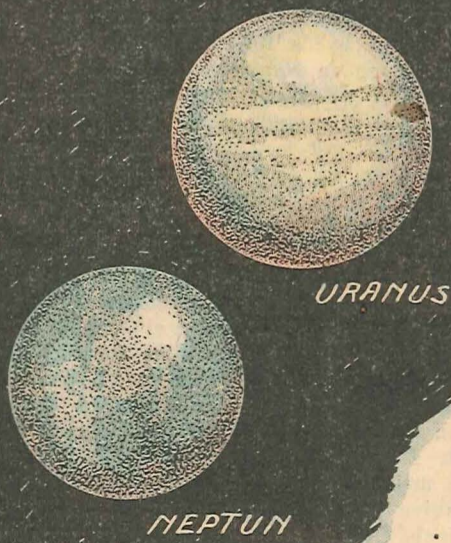
Kaster man nu et blik paa de til vort solsystem hørende planeter og undersøker hvorledes forholdene stiller sig der med hensyn til nævnte betingelser for livets eksistens paa dens overflate, vil man se at det ikke er mange av jordens søsken som kan antas at være beboelige.

For at begynde med den av planetene som har været mest paa tale naar det dreier sig om beboelighet nemlig Mars, da maa det sies, at skjont det er kjæmpet tappert for marsbeboernes eksistens av kapaciteter som franskmanden Camille Flammarion og amerikaneren Percival Lowell, saa er de fleste videnskapsmænd litet tilbøielig til at tro paa marsboernes tilværelse. En saa anset forsker som den svenske astrofysiker Svante Arrhenius mener sammen med mange andre lærde at de berømte marskanaler, som skulde være et av de sterkeste og mest positive beviser for fornufts-væseners tilværelse paa Mars, er naturlige revner og sprækker i planetens overflate, dannet ved avkjøling og indskrænkning av Mars' kjerne, hvorved overflaten styrter ind likesom paa jorden ved jordskjælv. Men ikke bare det: Mars maa idethele antas at befinde sig paa det sidste stadium i sin utvikling, like før naturkræftene er ophørt at virke, saa at den holder paa at gli ind i den samme døde ro og stilstandsperiode som maanen befinner sig i. Atmosfære har Mars næsten ikke, og dens vandbeholdning er yderst liten, og dertil kommer at gjennemsnittstemperaturen paa Mars ligger langt under frysepunktet efter alt man vet, og bare av denne grund maa organisk liv paa Mars antas at være udelukket, da vandet i protoplasmaet

Her sees samtlige av de til vort solsystem hørende planeter med undtagelse av smaaplanetene, de saakaldte asteroider. Billedet viser det omtrentlige størrelsesforhold mellem de enkelte planeter, hvormot den rette avstand mellom dem ikke er antydning. I det øverste hjørne skimtes litt av solen, hvis diameter tænkes at være 109 ganger det tvermaal, jorden har paa billedet.

og merkurbeboerne vilde fryse selv midt inde i Afrika, hvis de kom hit. Venus er kjærlighetens hjem, dens beboere er fulde av aand og ild, alltid forelsket, og store yndere av musik. Paa Saturn har menneskene det ikke godt, efter Fontenelles mening, fordi det er saa kaldt der. Vandet paa Saturn er ikke flytende, men ligner polert sten, og blev saturnbeboerne flyttet til vore koldeste lande vilde svetten rende nedover kindene deres, ja de vilde omkomme av hete.

Siden Fontenelles dager er ikke bare kjendskap-

URANUS

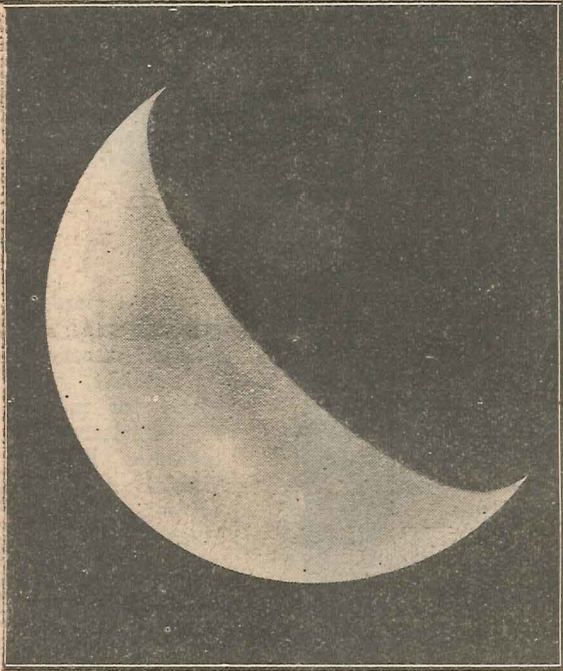
NEPTUN

H.C.M.

eller celleslimet vilde fryse og al livsvirksomhet ophøre, hvis der hadde været nogen.

Naar vi forlater Mars og vender blikket mot den av planetene som er solen nærmest: Merkur, finder vi at den efter al sandsynlighet hverken har nogen atmosfære omkring sig eller noget vand paa sin overflate, og følgelig ikke kan tænkes at huse liv paa sin overflate.

Anderledes stiller saken sig hvis man retter oppmerksomheten mot himlens skjønneste stjerne, den straalende Venus. Om den vet vi, at den har en

Planeten Venus viser under sin vandring omkring solen forskjellige faser, likesom maanen, idet man her fra jorden snart ser den hele skive belyst, snart bare en del derav (hvilket tydelig kan sees ogsaa i en ikke særlig kraftig kikkert). Den belyste del av planeten har da dag, mens den mørke, usynlige del har nat. Billedet her viser altsaa — praktisk talt — hvorledes dag og nat tar sig ut, astronomisk set.

meget tæt atmosfære som er rik paa skyer, saa man kan slutte sig til eksistensen av vand og vanddamp paa denne planet. Desværre forbyr det tette skylag os at se selve planetens overflate, saa det har været meget vanskelig at bestemme hvor længe Venus er om at foreta en akseomdreining. Men efter al sandsynlighet er et døgn paa Venus 24 timer likesom her paa jorden. Det maa ogsaa tilføies at Venus og jorden er omtrent like store, saa at mange forhold kan antas at være temmelig lik paa begge. Men i ett punkt avviker de ialfald fra hverandre: Venus er meget nærmere solen end jorden, og der hersker derfor sikkert en langt høiere gjennemsnittstemperatur paa Venus end hos os. Skylaget i venusatmosfæren bevirker imidlertid at heten blir mindre generende, end hvis solens straalere direkte faldt brændende og sviende paa planetens overflate. Det synes derfor fra et jordisk standpunkt ikke at være udelukket at Venus kan gi bolig for liv. Men naar det blir spørsmåal om beskaffenheten av dette mulige liv, maa videnskapen melde pas. Det længste den kan gaa til er at si, at Venus i øieblikket muligens befinner sig paa et trin som svarer til det jorden stod paa i kulperioden, og at der muligens findes en yppig vegetation paa Venus av kjæmpebregner og kjæmpepadderokker, som det er antydnet paa hosstaaende billede med et tænkt landskap fra jordens søsterplanet Venus.

Kommer man til Jupiter, kjæmper blandt planetene, finder man at den sandsynligvis endnu er noget i retning av en liten sol, bare yderst litet avkjølet, og med en høist sandsynlig endnu ikke fast overflate. At ville lete efter liv her kan man paa forhaand si vil gi et negativt resultat.

Det samme gjælder Saturn, planeten med den merkelige ring, samt Uranus og Neptun. De to sidstnevnte, som er de ytterste i systemet, er desuten saa langt borte fra solen — Neptuns gjennemsnittsavstand beløper sig saaledes til 4500 millioner kilometer —, at denne, set saa langt borte, kun lyser som en stjerne, og solskin paa Neptun vil derfor bare være som stjerneskin hos os. Hvorledes skulde der kunne vokse planter og trives mennesker i et slikt mørke?

Til vort solsystem hører foruten de nævnte planeter disses maaner samt de smaa planeter,

asteroïderne, kometene og stjerneskuddene. Men naar man undtar jordens egen maane er det vist aldrig nogen som med alvor og med grund har villet hævde at nogen av disse var bebodd. Og hvad jordens maane angaar, er chansen for at finde liv her de mindst mulige, da man aldrig med visshet har kunnet paavise den mindste forandring paa dens overflate, som fuldstændig savner baade lys og vand. Hvis alt var likesaa sikkert som det er at maanen er en „død" klode, vilde problemet om de bebodde verdener utenom jorden være let løst. Som vi nu er stillet maa videnskapen nøies med at si: at jorden er bebodd vet vi, — om nogen av de andre planeter er det vet vi ikke, men skal det være tale om nogen av disse maa det være Venus, for den er den eneste som efter det kjendskap man har til livets betingelser kan tænkes at avgi bolig for organisk liv.

Man ser mer gjennom et nøkkehul end gjennom en aapen dør.

Mange mennesker har altid lykken med sig og lærer allikevel aldrig at kjende den.

Sandheten er som en blendløg; man belyser andre med den, men sørger for selv at bli i skyggen.

Da Moskva brændte.

Det var over flere tusen hus som gik op i flammer; det var et uhyre vardebaal som fortalte verden at nu var det forbi med en enkelt mands verdensmagt, nu sluktes en stjerne, nu styrtet et rike sammen.

Det er blit sagt at det var russerne selv som satte ild paa Moskva, for paa denne maate at berøve Napoleon og hans hær læ og ly for vinteren. Man vilde saa at si ryke ham ut av landet, og for at naa dette maal betænkte man sig ikke paa at ofre selve byen med alle dens helligdomme. Men det er neppe helt riktig, selv om russerne selv kanskje hjalp til med det. Branden er opstaaet paa en anden maate, og der er under den skedd ting og begivenheter som man først i vore dager har faat fuld klarhet over. Men det forandrer ikke noget i det faktum at Moskvas brand er en av de største av alle historiens tragedier.

Da den franske hærs avantgarde var naadd frem til Poktonnaja høiden, og derfra hadde set utover Moskva, den uhyre, som laa for soldatenes føtter, blev der stor glæde i hæren, og Napoleo, der ellers hadde været saa faamælt under hele dette felttog, som hadde han en forutælse om de kommende ulykker, delte sine soldaters glæde. Efter uendelige marsjer gjennom det uendelige Russland, og efter slaget ved Borodino var alle meget utmattet, og nu laa Moskva her og bød paa mat og hvile. Keiseren befalte at man skulde reise et felt her, og han befalte videre at naar deputationen kom fra byen skulde den føres derhen. For han tvilte endnu ikke paa at der nu vilde komme en deputation av adelsmænd fra Moskva som vilde be om naade og fred og bringe ham byens nøkler. Naar dette var skedd, var tiden inde til at sende kurerer til zar Alexander og tilby ham fred. Men Napoleon blev grepet av en dyp uro da der slet ikke viste sig nogen deputation, da byen laa stille og som utdød i sommerdagens skarpe, varme sol, og da speiderne tilsidst bragte ham det bud at det saa ut som om byen var tom. Embedsmændene var drat bort, den største del av byens befolkning hadde fulgt dem, og grev Duronelle, som keiseren hadde sendt for at forhandle med Moskvas borgermestere, kom tilbake med den besked at der ikke var nogen at forhandle med. Der kom ganske vist litt efter en deputation, der bestod av nogen i Moskva boende utlændinger, som overbragte Napoleon salt og brød, men disse mennesker var saa forfærdet, og skalv saa av skræk at de ikke kunde fremstamme et ord. Napoleo forstod at det var en komedie som nogen av hans egne folk hadde faat istand for at føre ham bak lyset, og han vendte sig ærgerlig bort. Saa ga han befaling til at rykke ind i byen.

Allerede natten efter at den russiske hær under Kutusow hadde forlatt Moskva begyndte det at brænde, og da Napoleon drog ind i Kreml var der brand i tre store farvehandler og apoteker som laa paa „Den røde plads". Den franske marskalk Mortier gik med sine pionersoldater straks løs paa ilden, og selv om den ikke blev slukket fuldstændig, saa blev dog faren for Kreml avverget. Her hadde Napoleon sine kjørende krudtmagasiner, saa Kremls brand vilde ha gjort den franske hær vergeløs. Moskva var bygget helt av træ, mellem husene stod plankeverk, i gaardene og havene var der oplag av træ, og det hadde været en meget tør og varm sommer, saa alt kunde blusse op bare der kom en gnist til. Napoleo har erklært at branden i Moskva var paasat av den russiske general Rostopschin. Det er ikke bevist. Det er meget mer sandsynlig at branden hadde andre aarsaker. Næsten halvdelen av den befolkning som var blit tilbake hørte til de aller daarligste elementer, og disse mennesker fandt nu leiligheten gunstig til at stjæle og plyndre. Det er ogsaa mulig at en del av de bortflygtede før flugten har lagt baal i husene sine, fordi de

Litt hodebrud.

Schakoppgave nr. 1841.

Av Konrad Erlin, Wien. (Sydsv. Dagbl. Snällposten 1921.)

Sort: K, 3 B = 4 br.

Hvit: K, 2 T, 2 S, 4 B = 9 br.

Hvit gjør mat i 3 træk.

Løsning av schakoppgave nr. 1838.

1. K a 5 — b 5.

Løsning av regnegaadene i forr. nr.:

1. I 560 forskjellige dragter. 2. Bonden var 33, faren 63, og datteren var 3 aar gammel.

Regneoppgave.

Summen av 3 tal er lik 100. Formindsker man det første tal med 1 og dividerer resten av det med det andre tal, faar man 5 som resultat. Samme resultat faar man, naar man formindsker det andet tal med 1 og dividerer resten av det med det tredje tal. Hvilke tre tal dreier det sig om?

Løsning av bokstavkvadraten i forr. nr.:

G	A	D	E
A	M	O	S
D	O	R	A
E	S	A	U

Bokstavkors.

Bokstavene i denne korsfigur skal omordnes slik at der i de lodrette og vandrette rader dannes de samme tre ord. Ordene har følgende betydning: 1. Et meget omtalt slot i Frankrikes historie. 2. En by i Dalmatien. 3. En orientalsk bygning.

A	A	A
A	E	E
I	I	I
L	M	M
N	N	N
O	O	O
P	P	P
R	R	R
S	S	S
T	T	T
T	T	T

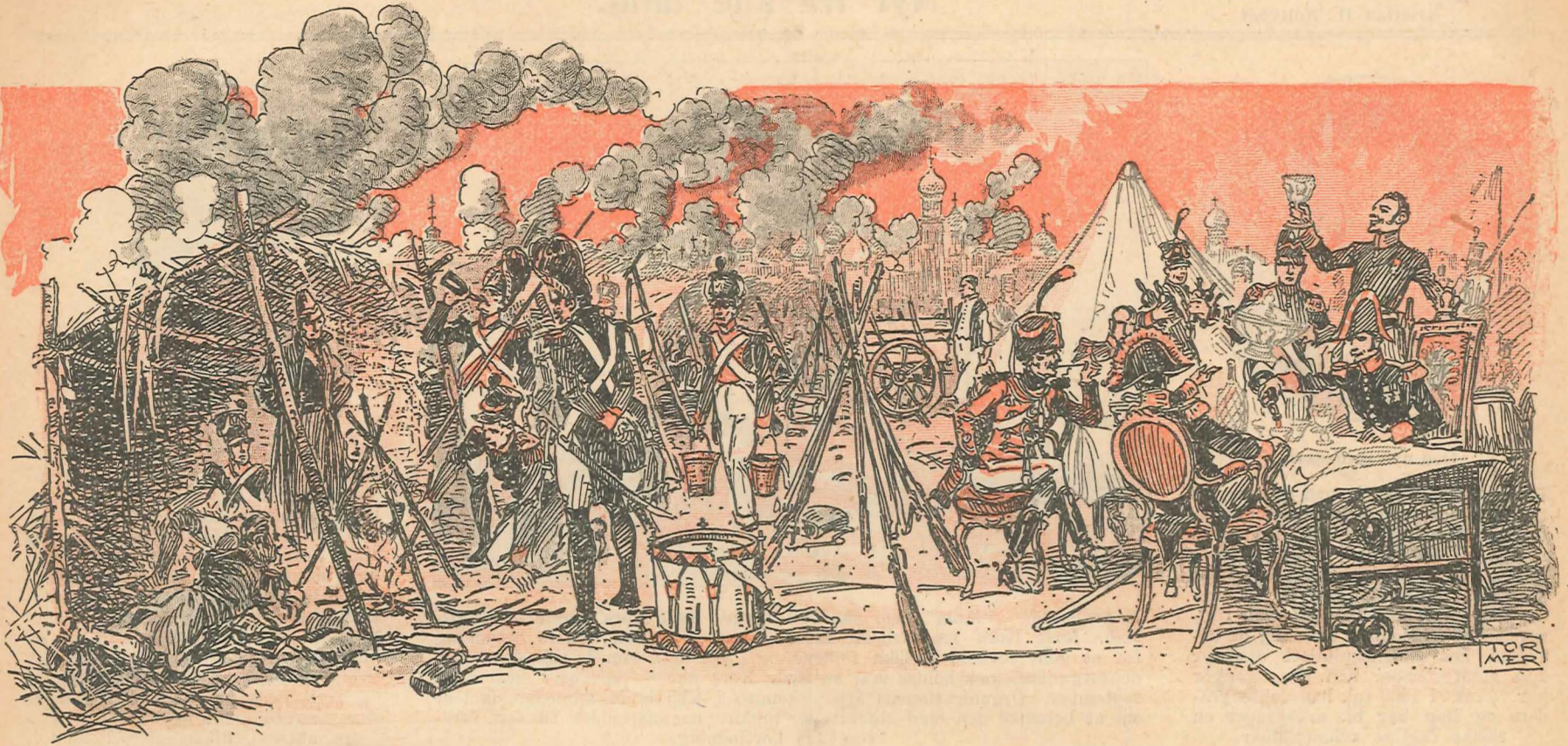
Tankesprog.

Skyldfrihet er mer en Guds gave end menneskers egen fortjeneste.

Den som smigrer dig i medgangsdager, vil være langt borte naar du rammes av ulykker.

Veien til fuldkommenhet og til ethvert fremskritt er stadig selvkritik.

Man betviler gjerne det man befrygter.

Omkring Petrowski-slottet laa den største del av hæren i bivouak. Soldatene laa i halm under halvtak og officerene sat i lænestoler og spiste av sølvfater.

heller saa disse brænde ned end i franskmændenes hænder, men det er sandsynlig at de aller fleste brande opstod ved at folk med tændte lys, med aapne løkter eller fakler trængte ind i de forlatte hus for at plyndre. Til disse indfødte kom nu soldatene. Skjønt der var streng mandstugt i den franske hær, kunde plyndringer ikke undgaas. Alle nationer var repræsenteret i denne hær: franskmænd, tyskere, italienerne, polakker, og da man var inde i den store fiendtlige by, hvor en kontrol

fra disse bygninger vilde lettest ha bredt sig. Naar de blev skaanet skyldtes det den omstændighet at det franske kavalleri hadde opstaldet sine hester i kirkene og paa slottene, og at soldatene derfor straks var for haanden og kunde slukke naar ilden fænget.

Napoleon hadde fra Kreml betragtet branden. Tilsidst maatte etpar av hans adjutanter næsten med magt trække ham med sig, bort fra det frygtelige skuespil, for nu brændte ogsaa selve Kreml. Man gik i et regn av brændende eller glødende splinter og aske, sten og støv gjennom Kreml. Det var nat, men saa klart som ved høilys dag. Man for vild, kom tilbake, gik i en anden retning, og naadde endelig ned til elven, hvor man traf en tømmerflaate som man staket sig over paa og kom til landsbyen Chorochevo. Derfra vandret man videre langs elven, satte atter over denne, kom over en kirkegaard, og naadde til Petrowski-slottet, hvor keiserens kvarter var. Herfra gik keiseren den næste dag med sine generaler ut gjennom byen. Det regnet da sterkt — det var den 17. september 1812 —, men regnet formaadde ikke helt at slukke ilden, og det brændte stadig her og der. Omkring Petrowski-slottet laa den største del av hæren i bivouak. Generalene bodde i nogen fabrikkbygninger. Hestene var opstaldet i alleene, rundt om brændte store tømmerpladser, og omkring dem, paa vaat halm som var dækket av et halvtak av planker, laa soldatene. De røksvættede officerer sat med benene indhyllet i kostbare pels og orientalske tepper og sjaler i lænestoler, og spiste av sølvskaaler en sort suppe som var kokt paa hestekjøtt og blandet med den stadig nedfaldende aske. Hist og her i byen stod der endnu kvartaler som ikke var naadd av ilden, og overalt var luften fylldt av en bitende, skarp brandlugt som rev i halsen. I de fleste gater var det vanskelig at komme frem, da de brændte huses ruiner var styrtet ut og laa blandet med møbler og væltede vogner. Hvor keiseren kom frem møtte han flokker av plyndrende soldater. Nogen bar selv sit bytte, andre hadde fanget nogen russere, belæstet dem og drev dem frem som lastdyr. Uhyre kostbarheter i form av edelstener, guldplater fra helgenbilleder, sølvkrucifikser blev ranet fra klostrene og kirkene. Soldatene tok det altsammen med sig, men paa tilbaketoget kastet man det fra sig igjen for at komme hurtigere frem. Mange av disse skatter blev kastet i Semlewersjøen, andre blev efterlatt ved bivouakene ved veien mot Wilna. Keiseren, som ellers moret sig over at se soldaterlivet paa valpladsen efter en seier, var oprørt over hvad han saa her i gatene. Da han vendte tilbake til Kreml utstedte han en dagsbefaling, hvorefter al plyndring skulde ophøre. Det hjalp ikke, og saa kom en ny, hvori det het: „Enhver soldat som gripes i plyndring vil straks bli skutt”. Det var ogsaa forgjæves. Plyndringene fortsattes. Disciplinen var nedbrutt, det var som

om soldatene ante at det snart vilde komme til at hete: „Frelse sig hvo som kan!”

Branden hadde forvandlet Moskva til en uhyre kirkegaard, hvor alle Napoleons haab var blitt begravet. Der var intet vinterkvarter her, der var ingen proviant, der var ingen hjelpemidler. Omkring i gatene gik soldater og officerer saa utpyntet med russiske kostbarheter at det lignet en maskerade, og de kurerer som var sendt til zar Alexander i St. Petersburg med brever og fredsforslag vendte ikke tilbake. Keiseren var for første gang i sit liv raadvild. Han talte om at marsjere mot St. Petersburg, han vilde sende nye fredsforslag, han vilde lokke, han vilde true med at opprette et litauisk rike, han fortapte sig i projekter som hverken han selv eller hans marskalker trodde paa, og saa kom endelig den dag da der maatte træffes en beslutning. Man maatte handle, det vil si: man maatte flygte. Og Napoleon satte sig ved bordet og dikterte til adjutanter:

„Vi var drat ut for at angripe og slaa fienden, men da Kutusow stadig trak sig tilbake for os, besluttet keiseren at tiltræ tilbaketoget.”

Saa kom flugten ut av Rusland, slaget ved Leipzig, Elba, Waterloo og St. Helena. Brandsøilen i Moskva hadde varslet det hele.

De plyndrende soldater belæstet fangne russere med bytte og drev dem foran sig.

med den enkelte var umulig, gik man paa plyndringstog. Det soldatene først og fremst vilde ha var sukker, vin, rom og andre ting som ikke hørte med til de daglige rationer, og man lette efter det paa loft og i kjeldere. Hadde man ikke lys eller løkter, laget man sig en fakkel. Gnistene sprutet og faldt, men det tænkte man ikke videre over. En halv time efterat en slik flok soldater hadde forlatt et hus flammet det op. Og naar soldatene kom tilbake til bivouaken eller det hus hvor de var indkvartert viste de frem sit bytte, og dette fik deres kammerater, ja selv officerer til at gaa med ut paa plyndringstogt. Hus efter hus, kvartal efter kvartal blusset op, og snart var halve Moskva med store deler av Kreml et eneste uhyre baal, hvorfra der stod søiler og skyer av brændende splinter op mot himlen, ut over de øvrige kvartaler, hvor de satte ild paa andre hus. Naar saa mange av Kremls kirker og paladser blev skaanet for ilden er det et bevis for at det ikke var russerne selv som hadde paasat branden. Ilden

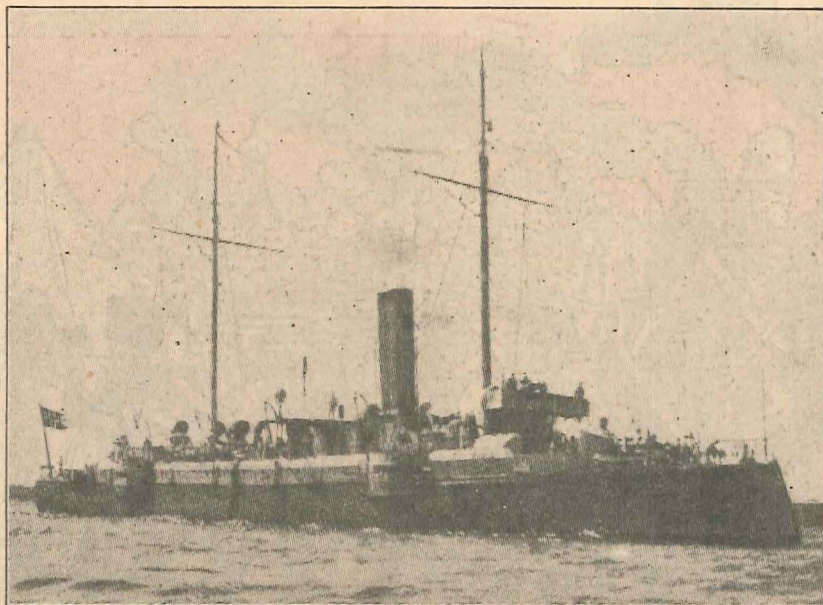

Med nogen av sine generaler gik keiseren gjennom byen og saa al ødelæggelsens rædsel.

Den nye professor.

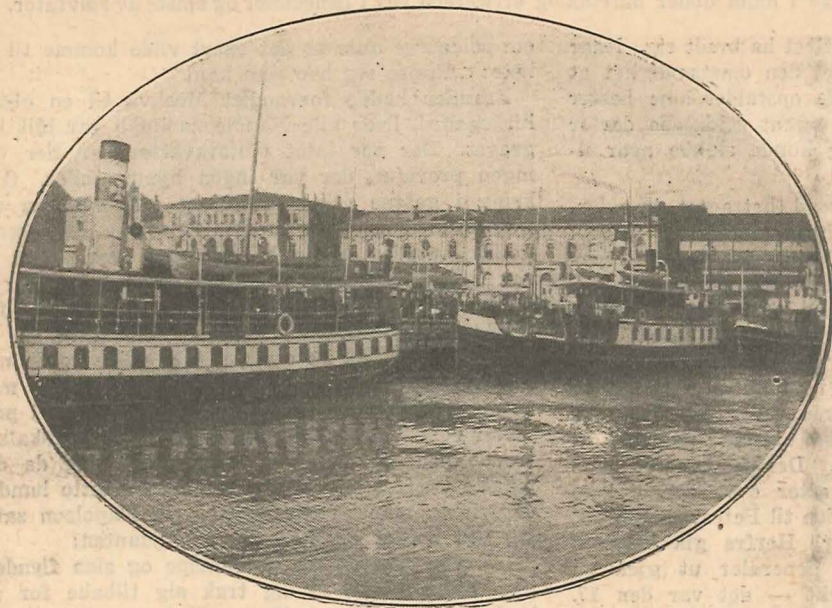
Dr. med. Th. Frølich som er utnævnt til professor i medicin ved Universitetet er født 1870 og blev cand. med. i 1895. Efter at ha praktiseret som læge i Larvik begyndte han i 1897 at praktisere i Kristiania hvor han ogsaa har været assistentlæge ved Universitetets hygieniske afdeling og assistent hos Rikshospitalets direktør hvis stedfortræder han flere gange har været. I 1903 tok han doktorgraden, og han har bl. a. skrevet en række faglige avhandlinger.

Kanonbaaten „Viking” som skal bli Norges Røde Kors' første hospitalskib. Røde Kors' fredsarbeide efter krigen er av den største betydning for et godt forhold mellem folkene, og i alle land som er tilknyttet verdensorganisationen holdes iaar en Røde Kors uke — hos os i slutten av septemner. Organisationens arbeidskomité i Kristiania anmoder damene om at betænke den med større eller mindre haandarbeider til den forestaaende bortlodning.

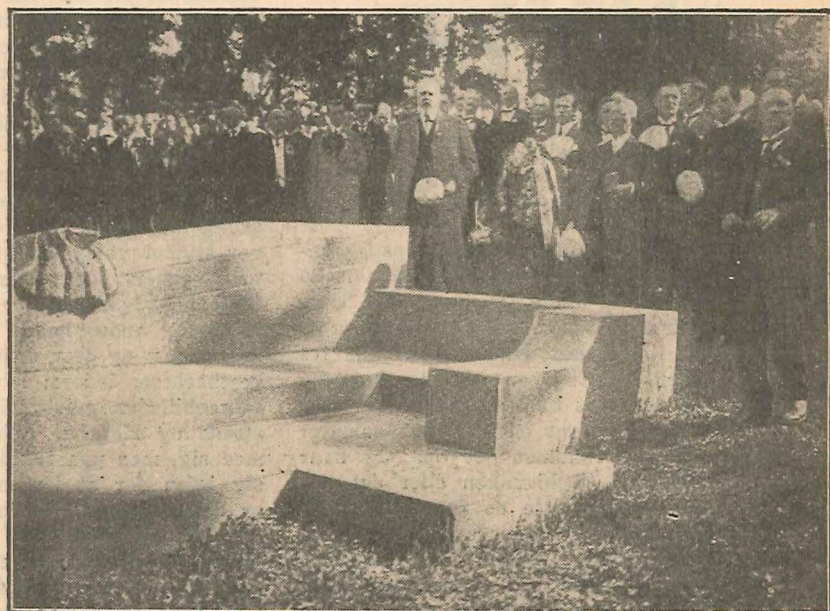
Direktør T. A. Heiberg som 10. mai avgik ved døden nær 57 aar gammel har som direktør for Landsforeningen for reiselivet i Norge siden 1911 utført et overordentlig stort arbeide. Direktør Heiberg der var utdannet som forretningsmand sat inde med betydelige administrative evner og et indgaaende kjendskab til de forskjellige forhold og institutioner paa turist- og næringslivets omraade. Han indtok tidligere en fremtrædende plads i hovedstadens forretningsliv og var bl. a. meget aktiv i Riksmålsforbundet.

I sjømandsstreikens — og storstreikens — tegn. Da dyrtiden brøt ind over vort samfund reistes der haarde kampe for at bringe lønningsnivaet op til prisnivaets høide. Nu svinger tendensen nedover igjen og atter staar der haarde kampe. Forsøket i disse for skibsfarten saa vanskelige tider at faa hyrene nedsat førte til den store sjømandsstreik som brøt ut 8. mai og efterfulgtes av storstreikvarsel omfattende 120.000 mand fra 26. mai, idet det bl. a. hævdedes at nedgangen i prisnivaet endnu er forholdsvis ubetydelig. Tilvenstre ser man dampskibene ligge ørkesløse ved brygger og tilhøire ses ledige sjøfolk og streikevakt ved en av de faa dampskibsankomster som man efter sjømandsstreikens utbrud hadde ved de ellers saa livlige brygger i Kristiania. — Fot. Skarpmoen.

Den evigunge 17. mai artet sig for barnas og ungdommens vedkommende iaar omtrent som vanlig, med flagtog og fædrelandssanger, kaker og brus etc. Men ellers var dagen og talene som holdtes præget av tidens store alvor. Paa billedet her ser man skoletøget i Kristiania passere slottet. Det er Hallings skole som netop drar forbi, og blandt russerne befinder sig ogsaa kronprins Olav.

Pinsen er ifølge traditionen gjerne sangerfestenes tid, og det slog ogsaa til iaar. I et antal av 300 mand hadde Kristiania i de dager besøk av svenske sangere som sammen med norske kolleger holdt flere koncerter. Svenskerne var gjenstand for overstrømmende hyldest, de gjorde hjertelig gjengjæld og brorskapsstemningen var den allerbedste. Her ser man de svenske sangere bekransede Bjørnsons grav.

Spredte træk fra verden derute.

Polakførereren Korfanty som med ca. 50.000 væbnede polakker opkastet sig til diktator i den østlige del av Øvre Schlesien og dermed la sten byrden i den for Tyskland saa tunge opgjørstid og vanskeliggjorde løsnin-gen av det schlesiske spørsmålet.

Da Frankrikes fhv. ministerpræsident Viviani (X) besøkte Amerika som Frankrikes særlige utsending. Viviani fik en begeistret mottagelse og der blev avholdt flere militærrevyer for ham. Man mener at besøket vil faa meget vidtrækkende følger for Amerikas og Frankrikes utenrikspoli-tik. Et av resultatene var Amerika's avvisning av tyskernes henvæn-delse til præsident Harding angaaende skadeserstatningsspørsmålet.

Den amerikanske senator Knox som for kongressen i Washington har ind-bragt et lovforslag om at krigen med Tyskland er endt. Forslaget vil vel uten tvil bli vedtat, om det ikke er skedd allerede naar disse linjer læ-ses, da det jo nærmest er en formsak.

Da Tyskland bøiet sig.

Den 12. i rækken av de store kon-feranser som de allierte har holdt for at faa Versaillestraktaten gjennom-ført gav til resultat det ultimatum som stillet Tyskland overfor den endelige fastsættelse av krigsopgjøret med seierherrene og som det inden otte dager hadde at forkaste eller godta uten forbehold og uten betin-gelser. Det totalbeløp som blev be-stemt er litt høiere end det som fast-sattes i Paris men paa den anden side er betalingsmaaten litt mere lempelig. Tyskland skal betale 2 mil-liarder guldrark aarlig plus 26 pct. av eksportindtægt. Betalingstiden er delt i tre serier, og der er sat fast program for de to første paa 12 og 38 milliarder, men ikke for den sid-ste paa 82 milliarder. Til at begynde med vil betalingen utgjøre mer end halvdelen av landets eksportindtægt. Efterhvert vil det bli noget bedre, men det er allikevel overvældende byrder det dreier sig om for Tysk-land. Til disse økonomiske bestem-melser kommer saa kravet om av-væbning og ufortøvet iverksættelse av rettsak mot krigsforbryderne. Bak sit ultimatum satte de allierte trusslen om okkupation av Ruhrdi-striktet indtil Tyskland har opfylt sine forpligtelser, og med tætsluttet front stod seierherrene samlet om ul-timatomet. Dermed var Tyskland stil-let overfor det ubønhørlige enten —

Da de allierte sendte Tyskland sit ultimatum i erstatningsspørsmålet. Her ser man nogen av Frankrikes representanter under den betydningsfulde konferanse i London. Tilvenstre marskalk Foch og hans stabschef general Weygand, som straks gikk iveri med at forberede indrykningen i Ruhrdi-striktet. Tilhøire minister Briand.

eller. Det nyttet ikke lenger at kome med protester, utflugter eller „nye forslag”. Blandt de politiske førere fremkaldte den alvorlige situasjon raadvildhet, og en yderst trykket men merkværdig rolig stemning præget landet i de otte dager man hadde at betænke sig paa. Riks-dagen fandt dog at man intet andet hadde at gjøre end at bøie sig for den tunge skjebne, og efterat riks-præsident Ebert hadde truet med at gaa av hvis ikke den behørlige riks-dagskoalition skaffet ham en regje-ring, istedenfor den demissionerte Fehrenbachske, som vilde paata sig ansvaret for at underskrive de alliertes ultimatum lyktes det endelig i dr. Wirths finansminister i det tid-ligere Müllerske socialistisk-borger-lige ministerium, at finde den mand som vilde og kunde danne den nye regjering. Og det blev da virkelig i den 11. time at Tysklands godkjen-delse av de alliertes ultimatum fandt sted. Svaret blev sendt kl. 9 om af-tenen den 12. mai og dagen efter kl. 12 utløp fristen. Hvor haardt det end maatte falde Tyskland at ta det-te skridt og hvor tungt det end vil falde det at opfylde sine svære for-pligtelser saa har man dog verden over, ogsaa blandt Tysklands venner, følt det som et lyspunkt og en let-telse at man nu er kommen ut av den usikkerhet og uro hvori Tysklands stadige undvikelser gjennom to aar har holdt den hele verden.

Kong Konstantin av Grækenland paa besøk i lasarettene i Athen hvortil flere tusen saarede græske soldater er blit bragt efter kampene i Lille-asien. Straks efter sin tilbakevenden til Grækenland drog kongen til fronten mot tyrkerne men det hjalp ikke stort paa grækernes krigslykke. Og vanskelighetene for disses operationer er ikke blit mindre ved at Koustantionpel, Bosphorus og Dardanellerne er erklært for nøytrale.

Præsident Harding mottar i haven til „Det hvite Hus” en deputation av blinde unge damer som overrækker ham gaver der er forarbeidet av blinde. Præsidenten lovet at ville yde dem sin støtte under en stor ind-samlingspropaganda som er planlagt til bedring av de blindes kaar i Amerika. Man har sat sig som maal ved denne innsamling at skaffe til-veie et beløp paa intet mindre end 2 mill. dollars.

To brune øine —

Av

Martha Lichtenberg Madsen.

Der gik en ung mand smaasyn- gende paa den solvarme landevei; sin hvite straaht holdt han i haanden og viftet sig engang imellem med den for at kjøle sig, og stod saa stille og saa utover markene.

Det var en straalende sommerdag, men altfor varmt til en fottur som denne; for at spasere ti kilometer i middagstimen var ikke morsomt, især naar man først hadde indforlivet sig med den tanke at der skulde være en vogn ved stationen.

Naa, den var der nu ikke, og at sitte paa en liten landsens station og vente, kanske i timevis, er heller ikke oplivende; har man da et par gode ben er det jo ikke noget at betænke sig paa. Men allikevel, varmen var trykkende, og dette her var slet ikke morsomt længer.

Den unge mand sukket — hvor tørst han var — aa, hvor tørst han var! Hadde han bare tat sig et glas øl før han begav sig ivei, men det hadde han slet ikke tenkt paa. Og gaa ind et eller andet sted og be om noget at drikke likte han heller ikke; det var ikke hyggelige bondegaarder som laa i nærheten, hvor man kunde gaa like bort til et kjøkkenvindu, nei, fornemme villaer med smaa tillukkede jernporter eller høie portaler med blankpudset klokkestreng ved siden.

Som nu f. eks. den store hvite villaen der med det røde taket! Krinsonroser hang i tykke klaser utover det hvite stakit; porten var naturligvis lukket ilaas, men man kunde skimte en vældig, rød haveparasol som var plantet paa græsplænen derinde, og under parasollen et bord med — aa, med limonade eller saft eller noget andet med en herlig rød farve i en karaffel og nogen makelige stoler rundt bordet. Paa en av stolene laa ogsaa et haandarbeide; men det var paa langt nær saa interessant som den røde væske paa den blanke karaffelen.

Den unge mands blik søkte op mot de nedrullede gardiner, de aapentstaaende vinduer, — alt var saa stille i middagstimen, ikke en lyd hørtes; en hvit kat laa og dovnnet sig paa verandatrappen, der stod kurvstoler oppe paa en blomstersmykket altan, og deroppe, mellem de røde slyngpelargonier, saa han — ja, hvad saa han igrunnen?

To brune øine!

Ja, og ikke noget andet.

To brune øine, som smilte skjælmst og muntert ut mellem blomster og blader, øine som vistnok længe hadde betragtet den trøtte vandrer.

Saa med ett bevæget blomstene sig deroppe; et hode kom kom tilsyne.

De har vist forfærdelig lyst til at komme indenfor og se haven?" lød det, — og saa forsvandt hodet igjen.

Men litt efter tittet de brune øine ut gjennom sprinkelporten foran ham. Smilende, spørrende saa de op paa ham.

"Vil De indenfor og beundre fars blomster?" lød det. "Det er kanske galt av mig, men jeg kjeder mig, og De saa saa længselsfuldt ind i haven." Hun aapnet porten. "Og hvis far kommer hjem mens De er her, maa De endelig beundre blomstene, saa gjør det ikke noget!"

Hun lo fornøiet, mens den unge mand smilte og sa sit navn: Per Dahl.

Den unge pike stod foran ham i sin hvite kjole med lyseblaat skjærf, rød og varm; hun lignet en liten skolepike i sin bedste stas, men øinene som smilte mot ham sa tydelig: Jeg er slet ikke slikt et barn som De tror! Jeg er en voksen dame paa atten aar!

"Hvad stod de igrunnen og saa saa læng-

selsfuldt efter?" spurte hun litt efter, da hun hadde vist ham baade rosene, guldregnen og syrengangen. "For det var vist egentlig ikke blomstene."

"Nei," tilstod han ærlig, "det var sandelig den limonaden der — jeg er jo saa forfærdelig tørst."

"Aa!" sa hun likesom undskyldende og skyndte sig at by ham. "Det er bare jordbærsaft med vand, men der er litt is i den, hvis den ikke er smeltet."

De satte sig i skyggen under den store parasol. Hun hadde tat fat paa sit haandarbeide, mens han sat og saa paa de runde, røde kinder og smilet om hendes mund.

"Hvor fredelig og stille det er her," sa han da han syntes pausen blev for lang.

"Ja," svarte hun, "far skulde absolut ind til byen, og saa fik pikene fri; jeg sa at der ikke skulde lages frokost, for jeg vilde ikke ha noget i denne varmen; men saa blev jeg allikevel sulten, og gik ind og speilet etpar egg."

"De er altsaa huslig ogsaa?"

"Ogsaa —?" sa hun og saa op.

"Ja, jeg mener: baade huslig og flink til at brodere!"

"Aa," svarte hun leende, "flink er nu meget sagt, men noget skal man jo ta sig

De satte sig i skyggen under den store parasol.

til, og far sier at jeg har været sa doven som barn, at det er derfor jeg tar fat nu. Jeg skal forresten begynde at gaa paa skole nu!" Hun sa dette med et litet suk.

"Paa skole?" spurte han. "Nei, nu spøker De vist!"

Hun rystet paa hodet.

"Nei, det er baade sandt og vist. Far forlanger det. Jeg skal lære sprog: tysk, engelsk og fransk og saa regning. Sprogene har jeg ordentlig lyst til, men regning —" hun saa alvorlig paa ham. "De maa indrømme at det ikke er noget morsomt med alle de tallene under hverandre og ved siden av hverandre og — nei, uf!" Hun la broderiet i fanget og spurte interessert: "Kan De regne?"

Han lo.

"Ja, temmelig godt ogsaa!" svarte han. "Og jeg finder det til og med meget interessant; jeg er lærer —"

"Det var merkelig," utbrøt hun alvorlig og tvilende.

"Hvorfor det?" spurte han og lo igjen av hendes undrende mine.

"Fordi jeg trodde at alle som gav sig av med regning og hadde fylt hodet med tal var nogen kjedelige mennesker — og det ser De slet ikke ut til at være!"

Hun bøide sig igjen over sit haandarbeide.

Han smilte igjen, men var lei over at han ikke kunde se ind i de nu litt misfornøide brune øine.

"Jeg trodde forresten ikke at der var en saa god skole i nærheten at man kunde lære tre sprog og matematik der," sa han.

"Det er det heller ikke," sa hun, og nu lo hun igjen. "Men oppe hos godseieren paa 'Holm' holder de huslærer; ditop skal jeg sendes og undervises sammen med hans to sønner. Kjække gutter, kan De tro, og saa flinke; det er derfor far vil ha mig undervist sammen med dem. Jeg liker saa godt de to kjække guttene —" hendes øine straalte — "vi ror saa ofte sammen nede paa innsjøen, og da plukker de vandliljer til mig. Og oppe i skogen har vi gravet os en hule," hun blev mer og mer ivrig, "hvor vi kan gjemme os naar det regner; men ellers plukker vi fioler og blaaveis om vaaren, og da ser vi hvem som kommer først op paa de høieste skræntene! Aa, saa moro som vi har det! Det gaar susende baade op og ned, kan De tro!"

"Og regningen og sprogene?" spurte han med et litet smil.

"Ja, alt det glemte jeg!" svarte hun aapenhjertig. "Og nu mener far at jeg skal forsøke at indhente det forsømte ved at bli undervist sammen med guttene. Bare vi nu kan la være at holde leven," sa hun smilende. "For litt moro maa man da ha lov til at ha med en huslærer, ikke sandt?"

Hun saa paa ham og opdaget først nu at der var foregaat en forandring med ham, og hun saa alvorlig paa ham med de brune øine.

"Er De allikevel slik en tør lærer?" spurte hun. "En som ikke taaler det mindste spøk eller moro? Der er virkelig saa ofte noget morsomt man kommer til at tænke paa, selv midt i en regneopgave, og da maa man da ha lov til at le! Ikke sandt?"

"Nei, ikke i timen," sa han og forsøkte at skjule et smil.

Hun saa igjen litt forundret paa ham, men saa kom der et skøieragtig glimt i hendes brune øine.

"Bare jeg kunde bli klok paa om De mener det eller ikke," sa hun og reiste sig. "Da De kom, var De —"

"Ja, da jeg kom var jeg tørst," lo han og reiste sig ogsaa.

"Jeg mente at da De kom var De saa munter og glad," sa hun og forsøkte at gjøre stemmen værdig.

"Og nu —?" spurte han og søkte at se ind i de glade øine.

"Nu —" gjentok hun, "aa, nu er De med ett saa sat og alvorlig," svarte hun leende.

"Ja," sa han og lo overgivent, "men da jeg kom var jeg bare en tørstig vandringsmand, som var glad over at finde et smil paa sin vei —"

"Og et glas jordbærsaft!" Nu lo øinene igjen ind i hans.

"Ja, og et glas jordbærsaft," gjentok han. "Men nu —"

"Nu —" spurte hun.

"Nu er jeg bare lærer Dahl — den nye huslæreren hos godseieren paa 'Holm'."

Hun vendte sig med et ryk.

"Er det — er det sandt?" spurte hun forvirret.

"Ja," nikket han smilende. "Og nu agter jeg at gaa videre paa min vandring — til 'Holm' — til den betrodde gjerning som venter mig der." Der blev en pause, saa fortsatte han: "De to guttene er flinke og dygtige, sier De, saa med dem vil det ikke bli vanskelig, men den tredje eleven som godseieren skrev vilde bli betrodd mig —" Han saa ned paa hende, som hun stod der saa rød og forvirret.

"Hun skal gjøre sit bedste," lød det stilfærdige svar, og en liten hvit haand blev rakt ham. Han tok den glad og beholdt den i sin til de naadde haveporten. Der tok han avsked med et muntert: "Paa gjensyn!" — og saa stod han atter ute paa den støvete landevei.

Den lille, hvite haand vinket til ham da han naadde bakkens top, og han svingte med hatten.

Saa dreide han ind gjennom en skyggefuld allé, ind mot "Holm's" hvælvede indkjørselsport, og han nynnede jublende:

"To brune øine jeg nylig saa, i dem mit hjem og min verden laa!"

Barbara.

Av
L. G. Moberly.
(Autorisert oversættelse.)
(Fortsat.)

Hun saa saa yndig ut; der var et saa bedende alvor i hendes øine, et saa rørende uttryk om hendes vakre mund at han tok hende i sine armer og kysset hende ømt.

„Du kjæreste, jeg kunde ikke komme før,” sa han. „Du vet at jeg gjerne vilde ha kommet tidlig — jeg vilde gjerne ha forlatt alt og skyndet mig til dig, men jeg maatte pakke ind mine saker. Der har været saa meget at gjøre i de sidste dagene, fordi ekspeditionens avreise er blit fremskyndet.”

„Stakkars John,” sa hun og klynget sig til ham, „og jeg har længtet saa meget efter dig hele tiden.”

„Ikke halvt saa meget som jeg har længtet efter dig,” var det ømme svar. „Jeg hadde mest lyst til at kyle mine saker hulten til bulter i kuffertene eller la alt sammen ligge og reise uten bagage bare for at komme hit til dig.”

„Dumme Johan!” kurret hun igjen og løftet sit ansigt op til hans. „Er du nu færdig med din kjedsommelige indpakning?”

„Ja, ganske færdig. Jeg følte jo at det maatte gjøres ordentlig. Nu er alt færdig, og ekspeditionen reiser imorgen tidlig.”

„Aa, John, hvorledes kan jeg la dig reise!” Estelles blaa øine saa med det ømme blik op i hans ansigt; det dæmpete lys ovenfra fik hendes haar til at skinne som guld og fremhævet hendes skjære, klare hud. „Hvad skal jeg gjøre uten dig i alle disse lange maaneder? Og du skal være paa slike frygtelige steder hvor der baade er vilde dyr og slanger og andre skrækkelige ting. Mon du ikke glemmer mig, mens du er der?”

„Mon solen ikke skulde stupe kraake?” sa han ømt spøkende. „Jeg vil likesaa litet glemme dig som solen eller maanen skulde finde paa at stupe kraake eller gjøre andre akrobatiske kunster.”

„Er du aldeles, aldeles sikker paa det?” hvisket hun med sit ansigt tæt ind til hans. „Det vil bli frygtelig kjedelig naar du er borte. Er du sikker paa at dit arbeide og alt det nye du ser og oplever ikke vil opta dig saa meget at du glemmer din lille Estelle?”

„Aldeles sikker,” svarte han med en høitidelighet, næsten som om han avla en ed.

„Du er jo midtpunktet i hele mit liv, Estelle — du er mer for mig end hele resten av verden. Jeg maa reise og gjøre mit arbeide, saa jeg kan skaffe dig et passende hjem. Men glem aldrig at alt det bedste i min kjærlighet og tro er knyttet til dig.”

Han talte saa alvorlig, og hun saa igjen op paa ham med smilende øine.

„Du er saa søt og taapelig, kjære John,” sa hun. „Du tar alt saa alvorlig og du bruker saa store, alvorlige ord — altfor store for en slik liten, enfoldig skabning som mig.”

„Enfoldig skabning!” utbrøt han heftig og knuget hende stormende ind til sig, men han slap hende straks og berørte blidt hendes haar med sine læber. „Ingen skal nogensinde kalde dig enfoldig, og for mig er du alt hvad en kvinde bør være.”

„Aa, John,” hvisket hun. „Jeg er da ikke andet end en skrøpelig, liten pike — slet ikke vidunderlig i nogen henseende. Det er bare dig som ser noget vidunderlig i mig. Jeg er en ganske almindelig ung pike — jeg elsker dig bare meget høit.”

„Du er — naa, jeg kan ikke i ord utrykke hvad du er for mig,” sa John bevæget. „Du betyr mer for mig, end jeg nogensinde kan si. Jeg duer ikke til at forklare mine følelser. Men hvad vil det ikke bety for mig at jeg under hele min reise kan tænke paa at du er herhjemme, elsker mig og tænker paa mig og venter paa at bli min hustru — og at vi engang skal ha et eget hjem sammen!”

„Ja — naar du kommer tilbake, John. Vilde det ikke bli deilig?” Hun sukket betat og trykket hans haand fast.

„Vil du ikke synes det er for længe at vente paa en mand som færdes ved jordens ytterste ende?” spurte han efter en pause.

„Ikke, naar denne mand er dig,” hvisket hun. „Aa, John, jeg vil vente paa dig til evig tid. Vet du ikke det? Kan du ikke stole paa mig?”

„Stole paa dig?” Der lød en klang av lidenskap gjennom hans stemme. „Jeg tror ikke, du nogensinde vil kunne forstaa hvor helt og fuldt jeg stoler paa dig. Jeg mente hvad jeg sa før — at alt det bedste i min kjærlighet og tro er knyttet til dig.”

I hans stemme eller ord var der noget som syntes at gjøre et særlig indtryk paa den unge pike. Hun trak sig litt ut av hans armer og saa paa ham med et sælsomt uttryk i øinene.

„Mon jeg er det værd?” stammet hun.

„Om du er det værd?” Han grep hende igjen i sine armer og lo med en kort, glad latter. „Det spørsmal vil jeg aldrig bli lei av at besvare! Ja, du er det sandelig værd!” Han holdt hende helt ut fra sig og saa tilbedende paa hende. „Jeg skulde ønske, jeg kunde male et billede av dig saaledes som jeg ser dig iaften med dit straalende ansigt og skinnende haar og med de øine der er de søtteste i verden. Paa de avsides, vil-

de steder hvor jeg skal hen vil jeg altid se dit ansigt for mig som jeg ser det nu, og jeg vil alltid stole paa dig av hele min sjæl. Jeg vil sætte min ære ind paa din trofasthet og jeg stoler paa dig av hele mit hjerte.”

VI.

Barbaras skjønne drømme om livet i den by, hun i sin fantasi hadde utmalt som et rent eldorado, hvor man fandt lykke og glæde om end ikke guld, holdt paa at forvandle sig til en haard og kald virkelighet. Livet i det triste, graa hus, hvor Mrs. Lane supplerte sin mands ikke overvættede store indtægter ved at ha pensionat, var ikke mindre graat og trist end selve huset, og dagenes ensformighet blev bare avbrutt av barnas uskikkelighet, Mrs. Lanes irritable lune og Ermyntredes anfald av daarlighet humør. Intet var i fjerneste henseende som Barbara hadde ventet det, og hendes illusioner var ikke længe om at briste.

Mr. Lane, en liten mand med et nedtrykt utseende, tyndt haar og tyndt skjeg og en klangløs stemme, satte ikke noget præg paa huset. Straks efter frokosten forsvandt han til en eller anden mystisk virksomhet i City og kom først hjem til den sene middag, og efter middag saa man ham aldrig i dagligstuen. Sine aftener og søndagene tilbragte han hovedsagelig alene med sig selv i et litet, stygt værelse som blev beæret med navn av studerværelse, og her tilbragte han sine ledige timer enten med at sove eller læse detektivromaner. Han var aldrig inde i barneværelset, og hverken Barbara eller barna saa ham, medmindre de tilfældig møttes paa trappen. Da hilste han høflig paa Barbara og uten overstrømmende hjertelighet paa barna og saa var det møte forbi.

Barbara kom undertiden i berøring med pensionærene, naar Mrs. Lane var ute med barna, og guvernanten fik paalæg om at skjænke te i dagligstuen. Men de damer som bodde i pensinatet ansaa det for en umulighet at komme paa en mer vensabelig fot med den unge piken, hvem de ansaa sig høit hævet over, og de behandlet hende med en uforskammet nedlædhet som fik hende til at føle sig meget krænket og ærgerlig. Hun var ikke gammel nok og hadde ikke verdenskundskap nok til at se saken fra et humoristisk standpunkt; pensionærenes uvenlighet og snoberi forekom hende frygtelig og meget hjerteløst — hvilket det selvfølgelig ogsaa var, men det vilde ha hjulpet meget hvis Barbara kunde ha set litt humoristisk paa saken.

Mange ganger efter slike eftermiddager besluttet Barbara at forlate dette utiltalende hus, men en viss naturlig utholdenhet eller stædighet og en uvilje mot at indrømme at hun hadde lidt et nederlag holdt

Filmheltens snarraadighet.

„Er du klar, Jim? Vel, saa kaster vi ham overbord!” sa den ene av de to pirater og løftet sit offer op. „Med dette jernloddet som ballast skal han nok bli dernede. En, to trel!”

Plump! Der blev den stakkars mand kastet ut over baatens ræling, og sank hurtig ned til havets bund. Mens han laa der, kom en sagfisk svømmende og kikket nysgjerrig paa ham.

„Nu har jeg det!” ropte helten. Hvad det var han hadde, viser billedet: mens han holdt fisken fast med benene, filte han paa dens sag over repene som bandt ham, saa han blev fri.

Og da han først var fri, — særlig for det store lod — var det et øieblikks sak for ham at komme op og gripe fat i baaten, saa de to pirater plumpet i vandet, mens han selv steg i baaten, og rodde bort som den helt han var.

hende tilbake. Og hvis hun forlot denne plass — hvad skulde hun saa ta sig til? Blandt andre haarde erfaringer hadde hun ogsaa gjort den at der hører baade kundskaper og anbefalinger til at komme i en passende virksomhet, og hun begynte at føle sin egen mangelfuldhet i disse deler. Hun hadde ingen særlige talenter, ingen utdannelse, og de faa maaneder hun hadde tilbragt i London hadde ialfald lært hende dette: at de som hverken har talenter eller utdannelse er haabløst tilsidesatte i livets kamp.

Det var en bydende nødvendighet at hun arbeidet og tjente sit brød; for den lille sum der var reddet av farens formue var neppe nok til hans og morens fornødenheter, og Barbara visste at hendes fremtid laa i hendes egne hænder — ingen anden kunde hjelpe hende nu. Hun maatte selv kjempe sig frem. Den uavhengighet hun hadde længtet etter besad hun nu, og nu maatte hun gjøre den bedst mulige bruk av den.

„Den kjære John” kom ikke mer ind i barneværelset, og av barnas tale forstod Barbara at han hadde forlatt England paa ubestemt tid, og ved at høre det var det som om hendes hjerte blev endnu tungere.

„Kjære John reist langt bort,” sa Lena en dag etter at hun hadde været nede i dagligstuen. „Mor sier at han ikke kommer igjen før om flere aar. Han er reist et sted hen hvor der er løver og tigrer og frygtelige slanger og andre skrækkelige dyr,” tilføyde den lille pike med en høitidelig mine. „Bare ikke en av dem spiser vor kjære John.”

Barbara hadde aldrig hørt mer av den blaauiede, fremmede unge mands navn end det som hun hørte barna kalde ham; men det fylgte hende virkelig med en viss følelse av haabløshet, da hun fik høre at han var reist saa langt bort. Hun hadde næsten haabet at han vilde ha avlagt endnu et besøk i barneværelset før han reiste. Han hadde git hende nyt mod og ny styrke, netop da hun var nær ved at gi op, og det forbauset hende at føle hvor meget hun længtet etter igjen at se det aapne, vakre ansigt, de blaa, venlige øine og det glade smil og at høre den klare, dype stemme der hadde uttalt de trøstende ord: „Fat mod!”

De par herrer som leilighetsvis — meget leilighetsvis — viste sig til te i dagligstuen, forøket bare den unge pikers ubehageligheter, og en liten hændelse som stod i forbindelse med en av dem hitførte omsider en forandring i hendes fremtid. Det var ganske naturlig at herrene fandt hende mer tiltrækkende end de ældre frøkener som bodde i huset, og til de gamle frøkener mishag viste de Barbara mer oppmerksomhet end de andre. Og en eftermiddag gav damene sit mishag luft.

„Det er aldeles unødvendig at De beholder Mr. Benson og Mr. Twinning hele tiden borte ved tebordet,” sa Miss Hampton en lørdag eftermiddag, da Mrs. Lane var ute med barna, og den unge pike hadde indtat hendes plass ved tebordet. „De setter øine paa enhver mand som kommer ind i værelset. Jeg vilde skamme mig for at løpe slik efter dem som De gjør!” Miss Hampton snøftet ringeagtede. De nævnte herrer var gaat ut for at spille tennis, og Barbara var alene med de morske damer.

„Jeg har aldrig i mit liv sat øine paa nogen!” utbrøt hun heftig. „Det kunde aldrig falde mig ind at løpe efter en mand. Jeg kan ikke hindre dem i at komme bort til tebordet og be om te.”

„Hindre dem?” haanlo Miss Dobson, en dame av viss alder og med endnu mer uvist forlorent haar og ansigtsfarve. „De gjør jo alt mulig for at opmuntre dem. Er De saa blind at De tror at vi ikke kan se de øine De setter op til Dem? Miss Hampton har ganske ret — jeg er fuldkommen enig med hende.”

„Hverken Miss Hampton eller De har ret,” sa Barbara indignert. „Jeg sier Dem igjen at jeg aldrig i mit liv har sat øine paa nogen. Noget saa lavt og simpelt vilde jeg ikke gjøre. Naar jeg paa nogen maate kan undgaa det, saa taler jeg ikke til nogen, mens der drikkes te.”

„De behøver slet ikke at ta slik paavei,” sa Miss Merimann, en liten, ældre og graahaaret, indskrumpet dame. „De sitter bak temaskinen saa stille som en mus — det vet vi alle godt — der er ingen som sier at De taler for meget. Men det stille vand har dype grund — det vet vi ogsaa alle sammen — og man kan godt faa folk til at komme bort og tale til sig uten at tale til dem. Miss Hampton og Miss Dobson har ganske ret — De gjør Dem altfor bemerket.”

Barbara reiste sig rank og stolt og saa haanlig ned paa Miss Morrimann.

„De gjør forsøk paa at faa fastslaaet at jeg ønsker at tiltrække de dumme herrer her i huset,” sa hun med en stemme som rystet av vrede. „Hvor latterlig! Jeg bryr mig ikke om at tale med en eneste av de herrer, jeg har set i denne stue. Jeg vilde allerhelst slet ikke tale med dem. Og selv om jeg hadde lyst til at tale med dem, saa kunde det aldrig falde mig ind at ville gjøre mig behagelig for dem. Det gjør mig ganske syk at tenke paa en saa ordinær optræden. Ingen har nogensinde før vovet at beskyldte mig for noget slikt. Bare lavtænkende mennesker kan finde paa den slags ting!”

Hun saa fra den ene til den anden av sine tilhørerinder, og hendes øine tilkjendegav tydelig, til hvilken kategori hun henregnet de tre damer foran sig.

„De glemmer Dem selv, Miss Standish,” sa Miss Hampton med en ophøiet mine, idet vreden fremkaldte en mørk plet paa hver av hendes kinder. „Det tilkommer ikke Dem at tale saaledes til os. De glemmer vor stilling her i huset. Vi er ikke vant til at bli behandlet paa en slik maate av en underordnet person.”

Barbara lo kort.

Hun var sig bevisst at hun som man sier hadde brændt sine skib, og at hun nu likesaa godt kunde vedbli som hun hadde begyndt. Alle tanker paa forsigtighet forsvandt. I dette øieblik var hun en sint, en meget sint ung dame som bare ønsket at gi svar paa tiltale.

„Jeg glemmer ikke at De har fornærmet mig,” sa hun med blussende kinder og lynende øine. „Og enten jeg nu er en underordnet person eller ikke, saa har De ikke den ringeste ret til at fornærme mig. Jeg har aldrig ønsket at tale med nogen av de herrer som kommer her i huset. De er alle nogen enfoldige, ubetydelige personer uten det mindste intelligens eller aand. Jeg vil helst ikke tale med dem.”

„Nu har jeg aldrig hørt make!” utbrøt Miss Dobson.

Men hendes ord gjorde intet indtryk paa den vrede Barbara.

„Jeg er ikke saa forlegen etter at tale med herrer som dere tror,” vedblev den unge piken med et knusende blik paa de tre damer. „Jeg anser ikke mænd for at være begyndelsen og enden i universet.” Hun visste at hun var meget uhøflig og saarende i sin optræden, men den fornærmelse, hendes tilhørerinder hadde tilføiet hende, var frugt i dette voldsomme utbrudd, og hun brydde sig ikke om hvilke følger hendes uhøflighet kunde faa. „Jeg vet ikke noget mer avskyelig og lavt end at lægge an paa mændene,” vedblev hun og saa haanlig ned paa de tre maalløse og harmdirrende gamle frøkener. „Men dere skal ikke mer faa anledning til at tale til mig om slike ting, og dere skal heller ikke faa grund til at minde mig om den forskjellige stilling, vi indtar her i huset, for jeg vil overhodet ikke bli her i huset mer.”

Med disse ord og uten at gi sine angriperinder tid til at svare gik hun ut av værelset og lukket døren hardt i efter sig, efterlatende de tre damer aandeløse, gispende og rædselslagne.

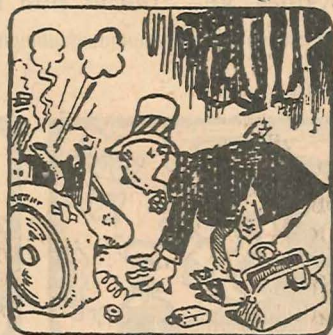
Barbara var endnu meget ung og ubehersket og aldrig vant til motstand eller kritik, og der var vredestaarer i hendes øine og en mistænkelig skjælven om hendes mund, da hun styrtet op til barneværelset og kolliderte voldsomt med Ermynt-rude ved toppen av trappen.

„Hvad er der iveien nu?” brummet denne ærværdige person grættent. „Hvorfor kommer De farende opover trappen som et hurtigtog der er løpt løbsk? Naa, du store verden, De ser virkelig godt ut! Har nogen av damene dernede i dagligstuen vist klør — hvad?” tilføyde hun i en litt venligere tone, da hun saa Barbaras blussende kinder og skjælvende læber. „Aa, De skal saamen ikke ta Dem nær av det. De er bare nogen gamle drager som er misundelige, fordi De er ung og ser en smule godt ut.” Ermynt-rude lot høre en latter og klappet Barbara paa skulderen. „Ser De, jeg hadde ikke noget tilovers for Dem i begyndelsen,” tilføyde hun. „Jeg liker ikke disse ‚bonner’ og ‚barnepike-governanter’ og al den slags vrøvl og pølsesnak. La mig faa en rigtig gammel-dags barnepike — det er der mening i. Men der er nu noget godt ved Dem — De kunde være meget værre, end De er. De skal ikke bry Dem om de gamle dra-

Det faar man for sin gode vilje.

Der lød et frygtelig brak. Professor Dick løp skyndsomt til ulykkesstedet. „Hurtig hjælp er dobbelt hjælp!” sa han. „Sandelig et held at jeg var i nærheten.”

„Naa, det er ikke saa ilde som jeg trodde!” mumlet professoren, da han saa at det bare var en automobil som hadde punktert. „Men jeg undres paa hvor manden er!” tenkte han.

Tre sekunder etter fik han svar: Manden var paa en liten luftreise, forarsaket av punkteringen, og kom nu tilbake, hvilket gjorde et meget dypt indtryk paa professoren (se bildet!)

ger dernede. De har verden for Dem og det har ikke de."

Med denne trøstende bemerkning gik hun sin vei og efterlot Barbara mer tilbøielig til at le end til at graate, hvilket hun først hadde følt mest lyst til.

Men da barna var kommet iseng, kom Mrs. Lane ind i barneværelset; hendes lille sammenknepne ansigt var trukket i haarde, ubarmhjertige linjer, og Barbara gjættet straks at hendes dom var beseglet, før hun selv hadde faat tid til at si op pladsen.

"Jeg er meget misfornøiet med Dem, Miss Standish," sa Mrs. Lane, "meget misfornøiet. Miss Hampton og Miss Merri-mann og Miss Dobson er meget rystet over Deres opførsel i eftermiddag. Det ser ut til at De har opført Dem i høi grad skjændig og usømmelig. De bør da vite at De ikke maa svare damer uhøflig, naar de gir Dem venlige raad til Deres bedste. De maa jo ha været rent fra vid og sans, naar De kunde svare saaledes som De har gjort."

"Venlige raad til mit bedste?" Barbara lo. "De var meget sinte paa mig, fordi Mr. Benson og Mr. Tvinning talte til mig da de drak te. De tænkte aldeles ikke paa mit bedste, men paa sin egen skuffelse og ærgrelse. Som om jeg kunde gjøre for at de to herrer talte til mig! Jeg ønsker ikke at ha noget at gjøre med nogen av dem og bryr mig aldeles ikke om at tiltrække eller interessere dem. De er begge ualmindelig kjedelige og litet tiltrækkende."

"Vi behøver ikke at gaa i detaljer, og det er heller ikke nødvendig at De er uhøflig mot de herrer som kommer i mit hus. De har saamen ikke tænkt paa at konversere en guvernante, de har bare tænkt paa at være høflige," sa Mrs. Lane med en mine som hun mente var alvorlig værdighet — men denne værdighet forsvandt snart og hun faldt tilbake til sit naturlige grætnende væsen. "Det er meget ubehagelig for mig at De ikke kan være høflig mot mine pensionærer. Jeg maa ha en ung pike som kan gjøre sig behagelig for de damer som bor hos mig. Men jeg kan ikke ha en ung pike som prøver paa at kokettere med herrerne, og jeg kan ikke utsætte mig for flere av den slags scener som i eftermiddag — saa jeg maa desværre si Dem op. Det er meget kjedelig."

"Jeg har aldrig prøvd eller ønsket at kokettere hverken med nogen her eller andet sted!" utbrøt Barbara heftig. "Jeg vilde selv ha sagt op efter den fornærmelse, Deres pensionærer har tilføiet mig. Jeg vil heller ikke bli et minut længer end nødvendig i et hus hvor man ikke har bruk for mig. Naar ønsker De at jeg skal reise?"

"Aa, det haster ikke saa," sa Mrs. Lane hurtig. "Jeg ønsker virkelig ikke at jage Dem ut av huset. Jeg vilde bare la Dem vite at De ikke passer helt for mig. De kan jo bli her en maaned til." Mrs. Lanes stemme blev mer og mer forsonende, da hun merket at hun vilde skade baade sig selv og Barbara hvis hun handlet for overilet, og hun vilde jo bli alene med barna hvis den unge piken forlot huset i vrede nu med det samme. "Jeg vil som sagt ikke sende Dem hodekuls ut av huset — la os si om en maaned. Barna holder meget av Dem," tilføide hun, litt angerfuld over sin heftighet før. Nu ønsket hun at hun kunde ta sine ord tilbake.

"Barna er snille og søte," sa Barbara som glemte litt av sin vrede, da hun tænkte paa de bløte armer som hadde slynget sig om hendes hals da hun for litt siden hadde lagt barna. "Men jeg er enig med Dem i at jeg bør reise. Jeg passer ikke

til pladsen her, og jeg skal søke mig en anden plads i den kommende maaned."

Hendes stemme skalv litt. Hun var meget ung, den lille, heftige, ubeherskede Barbara, og verden laa pludselig for hende som et stort skrækindjagende sted for en ung, uerfaren pike. Men intet kunde ha bevæget hende til at be Mrs. Lane om at faa bli.

"Hvis De vil høre paa mit raad," sa Mrs. Lane litt venligere, "saa skulde De lære at passe syke barn. Hvorfor vil De ikke søke mer utdannelse hvis De virkelig ønsker at ha med barn at gjøre?"

"Jeg vil bare gjøre det som jeg tror at kunne gjøre," svarte Barbara modløs. — "Jeg har ikke lært at gjøre noget og jeg kan bare paata mig det arbeide som jeg kan gjøre."

"Naa ja. De kunde gjøre meget mer nytte hvis De hadde lært at passe syke barn. Da vilde De faa en plads som passer for Dem." Mrs. Lane talte nu med venlig nedlatenhet. "Følg mit raad og bli elev paa et barnehospital — det vil jeg anbefale Dem. Og hvis De vil søke en slik stilling skal jeg gi Dem en anbefaling for at De er snil mot barn og passer til at ha med barn at gjøre. Der er ingen tvil om at De er snil mot barn."

Som følge av disse ord der blev uttalt paa lykke og fromme av Mrs. Lane fandt Barbara sig en maaned efter installert som elev paa St. Margets barnehospital — fandt sig pludselig midt i den nye, virkelige verden som et hospitalsliv er, et liv som saa udmerket lærer menneskene disiplin og selvbeherskelse.

VII.

"Estelle, jeg forstaar dig ikke! Jeg lærer aldrig at forstaa dig!" Mrs. Chamberlain var en blond, vakker dame, men med et grættent utseende. Hun tilbragte det meste av sin tid paa en sofa for at pleie sine indbildte sygdomme; nu saa hun op paa sin vakre datter. Estelle stod foran speilet ifærd med at sætte sin hat paa hodet; og hun var saa optat av at faa den til at sitte paa den mest klædelige maate at hun ikke straks svarte moren. Hun nynet sagte en sang og skjænket tilsynelatende ikke sin mor nogen oppmerksomhet; hendes tanker syntes at være langt borte fra hendes nuværende omgivelser. "Jeg skulde ønske du vilde høre paa mig!" sa Mrs. Chamberlain, idet hun hævet stemmen og talte i en mer irritert tone og med en rynke i panden. "Jeg taler mig hæs, og du staar der foran speilet og betrakter dig selv som om du var en paafugl og bryr dig ikke det mindste om jeg sier noget eller ikke. Du har ikke den ringeste respekt for din mors ønsker. Jeg ønsker mange ganger at jeg hadde en datter som var mindre optat av sig selv og sine egne affærer og kunde tænke litt paa mig — en datter som hadde litt mer ærbødighet for sin stakkars mor."

"Det gjør mig meget ondt!" Estelle vendte sit vakre, leende ansigt bort fra speilet, og der var unegtelig ingen spor av bedrøvelse i hendes øine. "Jeg vil nødig vise dig mangel paa respekt, men jeg hørte virkelig ikke hvad du sa. Jeg er netop optat av viktige tanker og jeg maa gaa nu, ellers kommer jeg forsent til —"

"— til Charles Derwent. Aa ja, jeg vet meget godt hvad det er, du tænker paa," sa Mrs. Chamberlain bittert. "Det nytter ikke du prøver paa at narre mig i den henseende. Jeg vet meget godt hvad det er der optar dig — nu skal du igjen kjøre ut med Charles Derwent, og du er ifærd med at overveie, om du kan svigte stak-

kars John Mendley eller ikke. Det er let nok at forstaa. Jeg kan se igjennem dig, Estelle, skjønt du tror at du er saa klok at du kan skjule alt for mig. Men fordi jeg kan gjennemske dig, er det ikke sikkert at jeg kan forstaa hvorfor du gjør dette. Jeg begriper ikke at en ung pike kan opgi en mand som John."

"Aa ja, mor, jeg vet godt at John er en erkeengel og at du anser ham for at være en fuldkommen skabning; men jeg passer ikke til en erkeengel — jeg kan ikke hele livet være helt oppe paa høiden! John venter altfor meget av mig. Han anser mig for at være en erkeengel likesom han selv. Og det er jeg nu ikke — og ønsker heller ikke at være det. Jeg kunde ikke holde ut at leve paa den maaten og jeg foretrekker noget mer menneskelig og hverdagslig."

"Det vil si: noget som Charles Derwent," svarte Mrs. Chamberlain med et svakt forsøk paa sarkasme. "Aa ja, det er tydelig nok at du foretrekker Charlie! Men jeg kan ikke si andet, end hvis du svigter John og oppgir ham for en anden, saa bør du skamme dig dypt over dig selv. Han tror paa dig av hele sin sjæl og hele sit hjerte; han vil aldrig tro at du kunde bedra ham —"

"Aa, han er saa dum!" sa Estelle leende og gik bort til døren. "Han ansaa mig for at være alle mulige ting som jeg aldrig har været og aldrig vil bli. Han hævet mig til skyene, og jeg duger ikke til at komme saa høit tilveirs. Han var virkelig litt trættende, mor. Han var saa fordringsfuld, saa vanskelig og tilbad mig i en altfor taapelig grad. Han kjedet mig likefrem med sin tilbedelse."

"Du burde være taknemlig over at være gjenstand for en slik tilbedelse," sa hendes mor indignert. "De fleste unge piker vilde takke Gud paa sine knæ hvis en mand som John Mendley elsket dem."

"Aa, kjæreste mor, bli nu ikke saa høitrvænde! Jeg har aldrig ønsket at bli en mands 'klare, straalende stjerne' eller noget lignende vakkert og romantisk."

"Jeg vet virkelig ikke fra hvem du har din haarde, letsindige natur," sukket Mrs. Chamberlain med en liten, ærgerlig bevægelse der var eiendommelig for hende. "Du ligner aldeles ikke mig, og din avdøde far hadde en meget romantisk natur. Og det har ikke du. — Naa, men hvad har du saa isinde at gjøre med disse to herrer?" tilføide hun sarkastisk.

"Jeg har endnu ikke tat min beslutning. Jeg er virkelig lei av at gaa alene omkring her, mens John er begravet i det indre av Afrika. Han er da ikke til nogen glæde for mig der — hvad? Jeg kan virkelig ikke leve av brever. Nu er det jo flere maaneder siden han reiste."

"Du visste jo at han skulde være borte i flere maaneder — han gjorde ingen hemmelighet av det. Hvorfor forlovet du dig med ham, naar du ikke vilde vente paa ham?"

Mrs. Chamberlains tone var skarp; hun fandt sin vakre datter og hendes optræden irriterende og hun var ikke i besiddelse av nogen stor taalmodighet.

"Aa ja, John var saa snil og kjærlig — og saa forfødelig forelsket i mig — over alle grænser — og det var vel derfor jeg lovet at gifte mig med ham." Estelle var blit staaende i døren og smilte med et triumferende, selvbevisst smil. "Jeg var virkelig svært glad i ham, da han fridde til mig; han var saa forskjellig fra andre mænd, og der var noget ved ham som tok magten fra mig. Men det er virkelig trist at ha ham saa langt borte i den lange tid og jeg duger slet ikke til at vente."

"Og Charlie Derwent er like for haan-

den, og du er en hjerteløs kokette rent ut sagt. Jeg tror nok at deri ligger det hele.”

Estelle stirret paa sin mor. Mrs. Chamberlain hadde aldrig før talt saa bestemt, og den unge piken blev et øieblik litt betuttet; hun blev staaende med haandtaget i haanden og der gik et ubeslutsomt uttryk over hendes ansigt. Men saa lo hun igjen med den lette, sorgløse latter som tydelig viste hendes overfladiske natur og der kom et haardt glimt i hendes øine. Nu hadde hun øiensynlig besluttet at slaa saken hen i spøk.

„Du har vist sovet særlig daarlig inat, mor,” sa hun muntert, „eller ogsaa har du gjort hvad du beskyldte os for da vi var smaa — du maa ha faat det forkjerte ben ut av sengen imorges! Du sier saa frygtelige ting til mig, men du maa ikke være saa streng mot din stakkars Estelle som bare er en flagrende sommerfugl og ikke en helgen som skal stilles op paa en piedestal. John hadde altfor store tanker om mig; jeg kunde ikke holde ut at staa paa den piedestal han løftet mig op paa.”

„Jeg forstaar ikke hvorledes du kan tale saa let om at svigte en mand der elsker dig saa høit som John gjør,” sa Mrs. Chamberlain varmt. „Du vil knuse hans hjerte, og det vet du, og det later ikke til at gjøre mer indtryk paa dig end om du kastet bort en gammel sko. Jeg føler mig rent ulykkelig og skamfull paa dine vegne.”

„Aa, mor, ta nu for alt i verden ikke slik paavei. La mig passe mine egne affærer. Selv om jeg slaar op med John, saa vil det saamen ikke dræpe ham og hans hjerte vil ikke bli knust. Mænds hjerter er ikke saa skrøpelige. Han vil snart finde en som er meget bedre og vil passe bedre til ham end jeg lille sommerfugl og han vil snart glemme mig. Du skal ikke sørge over Johns hjerte.”

Med disse ord og uten at gi sin mor tid til at svare gik hun ut av værelset og sprang hurtig nedover trappen og ut i sommereftermiddagens klare solskin. Mrs. Chamberlain hadde ikke tat feil i sin formodning. Charles Derwent og hans søster hadde avtalt at møte Estelle ved den nærmeste bystasjon, og med Clara Derwents forlovede som fjerde mand skulde de tilbringe eftermiddagen paa elven.

Det var ikke første gang at den samme kvartet hadde rodd sammen op til et eller andet bekjendt sted for at tilbringe nogen timer i skogen eller paa engene, og da Clara og hendes forlovede naturligvis forsvandt i en retning, fulgte det av sig selv at Claras bror og Estelle Chamberlain vandret i en anden. Denne eftermiddag lignet de foregaaende. Bare merket Estelle hvad hun allerede hadde ant, før hun drog avsted, at Charles agtet at bringe saken til avslutning. Han vilde ikke tilate hende at holde ham i uvishet længer.

„Jeg har naturligvis endnu ikke tat min beslutning,” tænkte hun, da hun sat tilbakelænet i baaten og lot sine fingrer gli gjennom det kjølige vand. „Nu vil jeg avvente hvad han sier og hvad jeg i øieblikket føler, og eftersom mine følelser er vil jeg gi ham et bestemt svar — kanskje. Men jeg tar ingen beslutning paa forhaand — jeg vil vente og se.”

Saaledes var hendes tanker, da baaten pludselig blev trukket op til land, og de unge par vandret i hver sin retning efter at ha avtalt at møtes til te i vertshuset i den nærmeste landsby.

„Kom ind i skogen op paa den bakken der,” sa Derwent ivrig til Estelle efter at de andre to hadde slentret langsomt over en gylden kornaker med smørblomster. — „Blaaklokkene er sprunget ut, og jeg vil gjerne at De skal se dem. Skogen er saa vakker paa denne tid — aldeles oversaadd med blaaklokker.”

Estelles interesse for blaaklokker var ikke videre utpræget, men hun smilte ind i Charlies øine med et blik som fik hans hjerte til at banke hurtigere i glad forventning.

„Jeg vil svært gjerne se blaaklokkene,” sa hun. „Det er saa vakre blomster og det er i det hele tat saa deilig herute idag.”

Igjen skjød et straalende blik frem under hendes øienlok og igjen banket hans hjerte i salig forventning, og han stanset pludselig midt paa stien som førte til skogen og la sin haand paa hendes skulder. Hans haand rystet; hun kunde føle at den rystet og hun nød følelsen av den magt hun hadde over ham. Det var deilig at vite at hun kunde faa en mands haand til at ryste og faa hans ansigt til at se saa hvitt og bevæget ut, fordi hun saa op paa ham

under sine øienlok og av og til sendte ham et straalende smil.

„Estelle —” begyndte han og hans stemme var ikke fastere end hans haand.

„Aa, la os ikke tale sammen, før vi kommer ind i skogen til blaaklokkene,” avbrøt hun ham, idet hun med en koket bevægelse trak sig bort fra berøringen av hans haand. „Solen steker saa her — det er ikke hyggelig at staa her og tale sammen. La os gaa videre; det maa være deilig skyggefuldt inde i skogen.”

„Javist maa det være skyggefuldt derinde,” svarte Derwent kort og derpaa taug han. Han kunde ikke tale om likegyldige ting, naar hans hjerte var saa opfyldt av en eneste tanke; han kunde absolut ikke tænke paa andet end den unge piken ved siden av sig, paa hendes ynde og skjønnhet og alt det, han længtet efter at si hende. Saa gik de i taushet over engen som adskilte elven fra skogen — og Estelle som følte sig litt trykket av uttrykket i hans ansigt brøt ikke tausheten. Men da de var klatret opover bakken og gik ind i den lille skog, hvor solen flimret gjennom de grønne blader og lyste over et teppe av pragtfulde blaaklokker, der næsten hadde samme farve som himlen over deres hoder, la han igjen haanden paa hendes skulder.

„Jeg kan ikke vente længer,” sa han. „Har De ikke længe nok holdt mig paa pinebænken? De maa gi mig et ærlig og aapent svar idag. Jeg kan ikke holde ut denne uvishet længer. De maa træffe Deres valg mellem mig og Mendley.”

„Se ikke saa morsk ut,” stammet hun; „De skrømmer mig jo rent, og naar De ser saaledes paa mig, kan jeg hverken tænke eller tale. Det er virkelig saa vanskelig at vite hvad jeg skal gjøre. Jeg er forlovet med John!”

„Jeg vet det nok — De behøver ikke at minde mig om det!” Derwent talte mot sedvane heftig og barskt. „Jeg føler mig som en slyngel, og jeg er sikker paa at de fleste mennesker vil anse mig for en skurk, fordi jeg ber Dem vælge imellem os. Jeg vet bare — hvilket De ogsaa vet — at De ikke er glad i John som en hustru skal være glad i sin mand. Det har jeg følt længe, og De har mange ganger hentydet til det. De lot Dem henrive av hans voldsomhet, og jeg tror —” han talte

Overraskende følger av et feilt beregnet strudsespang.

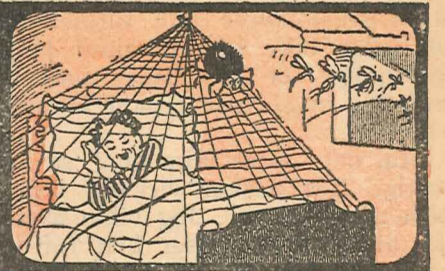
1. „Jeg tror ikke man kan si om mig at jeg hører til de sensible naturer. Men naar myriader av kjempemoskitter angriper mig, da protesterer jeg.

2. Og hvis det er om natten det sker, saa jeg ikke kan faa sove, staaer jeg simpelthen op, gaar utenfor og inviterer en edderkopp med ind.

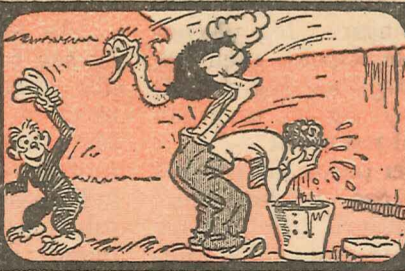
3. Helst en riktig kjæmpeedderkopp av dem som spinder net saa store som gardiner, og saa anbringer jeg den i loftet over min seng.

4. En halv time efter er jeg omgitt av det deiligste moskitonet av edderkoppspinn, og kan sove trygt og blaase i alle blodtørstige myg.

5. Men det var forresten ikke det jeg vilde fortælle, men noget andet. Forleden morgen da jeg stod og vasket mig, viste en av apekallene nogen bananer til strudsen.

6. Strudser er glad i bananer, og da strudsen her saa den herlige frugt, sprang den med et raskt hop ned fra plankegjærdet hvor den sat.

7. Hoppet var imidlertid ikke langt nok — det maa ha været galt beregnet — og strudsen fik til min forfærdelse begge ben ned i mine bukser og

8. . . . ja, man tror det kanskje ikke: løp avsted med mig, trods de mest energiske protester fra min side. Det er det længste stykke jeg nogensinde har gaat baklængs.”

mer alvorlig og hans haand hvilte tungere paa hendes skulder — „jeg tror, De kunde bli glad i mig paa den rette maaten, slik som en kvinde skal holde av sin mand — kunde De ikke, Estelle?”

„Aa, jeg vet ikke,” svarte hun og løftet med et flygtig glimt sine blaa øine op til hans ansigt. „Jeg — jeg er forfærdelig glad i Dem —” hun lot sin haand gli henover hans arm og ved denne berøring hamret hans puls vildt. „Men — andet vet jeg ikke.”

Endnu et koket blik skjød frem fra hendes øine og saa sænket hun dem dypt mot jorden.

„Jeg tror, De kunde bli endnu mer glad i mig!” utbrøt Charlie. „Jeg tror at De paa hunden av Deres hjerte føler at De er mer glad i mig end De har været i nogen anden. Jeg tror at vi er skapt for hverandre.”

I hans stemme kom der igjen en klang av alvor og oprigtighet som sjelden høretes i den. Ogsaa han hadde været litt av en sommerfugl, mer tilbøielig til at leke paa overflaten av livet end dukke ned paa bunden. Men Estelle hadde berørt strenger i ham som vibrerte dypt under overflaten; hans kjærlighet til hende var egte, kanskje den mest egte følelse der nogensinde hadde bodd i ham, og den unge piken ved siden av ham syntes at føle dette, for hun saa pludselig op paa ham igjen med et smil, og i dette smil var der mer egthet og oprigtighet, end hendes smil ellers pleide at indeholde.

„Jeg tror — at jeg — kanskje kunde bli glad i Dem,” sa hun nølende. „Men — men — aa, ta det ikke saa frygtelig alvorlig!” utbrøt hun, da han med en heftig bevægelse trak hende fast ind til sig, saa fast som om han vilde trodse hele verden for at kunne beholde hende.

„Jeg kan ikke andet end være alvorlig,” sa han lidenskabelig. „Vet De da ikke at De kan gjøre en mand avsyndig med Deres vakre ansigt? Hvorledes kan jeg være andet end alvorlig? Kan ikke ogsaa De være alvorlig?” Hans stemme lød dæmpet og bedende. „Estelle — gi mig et glimt av virkelig haab! Si mig at du elsker mig — en bitte liten smule —”

„En bitte liten smule? Ja, kanskje —” Hun løftet op sit vakre ansigt og hun listet sin arm om hans hals. „Kanskje jeg kan holde mer end en bitte liten smule av dig — men det er ikke godt for dig at faa vite for meget paa engang.”

Hun lo med en lav latter, da han bøide sig ned og kysset hende heftig.

„Jeg føler mig som en skurk, fordi jeg har faat dig til at bryte din forlovelse med John Mendley,” vedblev Charlie med en angerfuld mine. „Men du var ikke saa glad i ham som du er i mig — hvad? Du og jeg hører sammen — gjør vi ikke? Og Mendley har været borte saa længe — og jeg har været saa glad i dig hele tiden. Du elsket ham ikke som du elsker mig — gjorde du vel? Si mig sandheten.”

„Nei, naturligvis ikke,” sa hun indsmigrende. „Og du har ikke faat mig til at bryte forlovelsen —” tilføide hun for mildende — „jeg har allerege høvet den for etpar uker siden, men jeg har ikke sagt noget om det. Jeg ventet en kjedsommelig scene med mor. Jeg tror ikke at John og jeg passer sammen — han er altfor tung og høitidelig for mig — mens du og jeg —”

Hun endte ikke sætningen, men hendes øine sa ham alt hvad hendes tunge ikke fik sagt, og han tok hende igjen i sine armer og kysset hende.

VIII.

I en afrikansk skog.

John Mendley sat utenfor sin teltdør ved solnedgang — Bunghalla-ekspeditionens lille leir laa under en himmel, fra hvilken solen ubarmhjertig hadde brændt like fra daggyr, og nu da solen sank langsomt ned i vest, søkte de hvite mænd med sine sorte tjenere og sin soldatereskorte ut fra teltene i haab om at en liten, forfriskende aftenvind vilde hjelpe litt paa den overvældende varme.

Leiren var opslaat paa en liten lysning i hjertet av en av Afrikas skoger, en liten, aapen plads, indelukket av en grøn mur som syntes uigjennembrængelig — en barrikade av jungle-vegetation. En fugtig-klam duft av vissen vegetation fylde luften, der som Maurice Fraser, lederen av ekspeditionen, ganske riktig bemerket, allerede var saa tung at man kunde skjære i den med en kniv. Varmen var næsten uutholdelig, skjønt solen holdt paa at gaa ned, og der var ikke det ringeste tegn til en forfriskende vind.

„Det er et likefrem giftig sted,” sa Turner, en anden av mændene, med en gjæspen, „rent ut giftig i enhver henseende.” De to mænd slentret langsomt bort til John og stod nu og saa paa ham. „At dømme efter lugten er denne skog en eneste stor masse av vissenhet og raaddenskap! Jeg har aldrig kjendt en værre lugt! Fraser, naar skal vi videre?”

„Vi venter bare paa at etpar av vore utsendinger skal bringe os posten, min kjære ven. Jeg kan ikke reise videre, før jeg har faat mine instruksjer og posten burde være kommet idag. De glemmer at vi ikke bare er paa opdagelse paa egen haand. Vi kan ikke streife omkring som vi vil; vi inspicerer, maaler op, kort sagt sliter i det for et utaknemlig land.”

John lo med sin klare, friske latter som altid satte mod i hans ledsagere, naar de, hvilket av og til hændte, fik et „anfald av humørsyke” som de kaldte det. Han reiste sig, strakte sig og la sin haand paa Frasers skulder.

„Jeg negter ikke at jeg er glad over at De venter posten,” sa han. „Det er to — henimot tre maaneder siden vi fik brev hjemmefra, og jeg længter efter at kunne lægge mig ned og begrave mig mellem nyheter. Denne endeløse skog faar mig til at tænke paa hedeøilandet med slettene og tjørnene og den friske vind fra havet — likesom mennesker i ørkenen tænker paa vand, naar de holder paa at dø av tørst. Jeg kan næsten lugte lyngen og tjørneblomstene og den rene, vederkvægende duft fra furutrærne —”

„Nei, hold op, Mendley!” avbrøt Fraser ham med en næsten bedrøvelig latter. „Hvilken glæde er der ved at mindes rene, friske dufter, saa længe vi bare er omgitt av denne gamle, stinkende skog. Furutrær og lyng! Jeg, jeg har ikke noget imot i samme minut at bli hensat paa et bakkedrag i Surrey eller paa en av de sletter De taler om — og paa et pust av høiduft og havlugt —”

„Nu bærer De Dem jo akkurat ad som jeg,” sa John.

(Fortsættes.)

Løsning paa opgavene i dr. X's afdeling i nr. 19.

58. Hvor meget betalte dr. X for sommerhuset: Efter det opgitte finder man let at der betales 5400 kroner for det største stykke og 6600 kroner for det mindste. Nu vet man tilfide at jorden i det mindste stykke bare er $\frac{2}{5}$ av hele arealet, mens den i det største utgjør $\frac{3}{5}$. Hadde jorden uten bebyggelsen været like dyr i begge stykker, skulde der ha været betalt 3600 kroner for den. Men da der gis $1\frac{1}{5}$ gang saa meget for hver hektar i det store stykke som i det mindre, skal der bare betales $\frac{5}{6}$ av de 3600 kroner for den, hvilket blir 3000 kr. for den nakne jord. Da der nu gis 6600 kroner for den mindste part, hvorpaa huset ligger, maa der være regnet 3600 kroner for huset alene. Altsaa kostet sommerhuset 3600 kroner.

59. Hvad var det den gamle kone lette efter: Ved at følge labyrintens ganger med en blyant, finder man, at det var en gris, som var løpet bort fra den gamle kone.

60. Logograf: Vand-vin, andrik, dirk, vrikke, nav, drive, vade, ride, krave, kirke, Neva, — drikkevand.

—||×||—

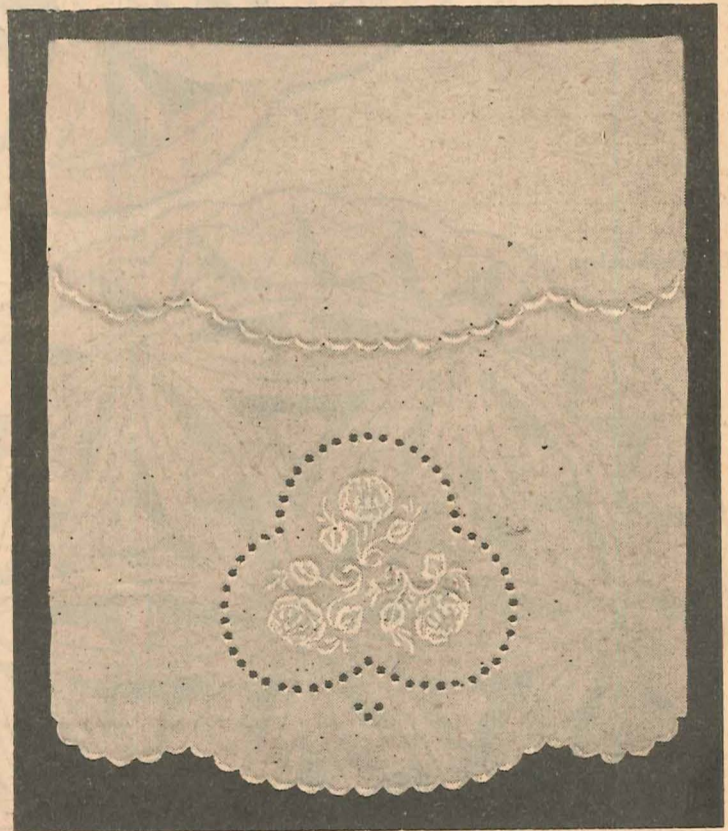
22de haandarbeide.

Kjole til smaapiker.

Denne fikse lille kjole syes av hvit linon. Faconen er meget let og snar at sy: Et litet kimono-liv og et rynket skjørt, som syes fast til livet. Broderiet, som bestaar av smaa buketter, syes med hvitt eller kulørt garn, blomstene med spredte knaphulsting i kanten og en plet i midten, bladene med plating. I halsen syes en smal, rynket kappe. Knappes i ryggen.

Materiale til st. 2-3 aar: Paategnet kjole, garn, pris kr. 5,85 + porto gjennom „Nordisk Mønstertidende's broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania.

Bestillingsseddel findes i „Raadgiver“ paa side 28.

Pyntehaandklæ i engelsk broderi.

Paa hvit lin med huller og plattsom syes dette haandklæ. Rosene og bladene syes med lingarn, huller og fanger med brodergarn. Størrelse 140 cm. langt og 60 cm. bredt. I samme mønster leveres skidnepose. Størrelse 50 cm bred, 65 cm. høi.

Materiale: Paategnet haandklæ med garn, pris kr. 8,85 + porto. Paategnet skidnepose med garn, pris kr. 7,00 + porto. Faas gjennom „Nordisk Mønstertidende's broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddel findes i „Raadgiver“ side 28.

—||×||—

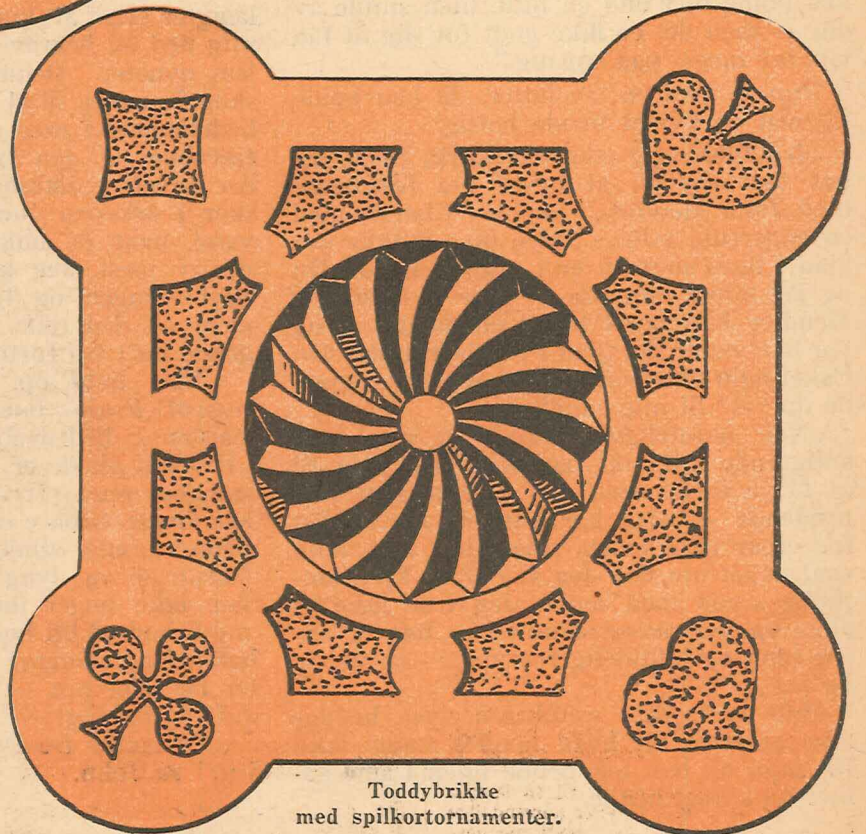
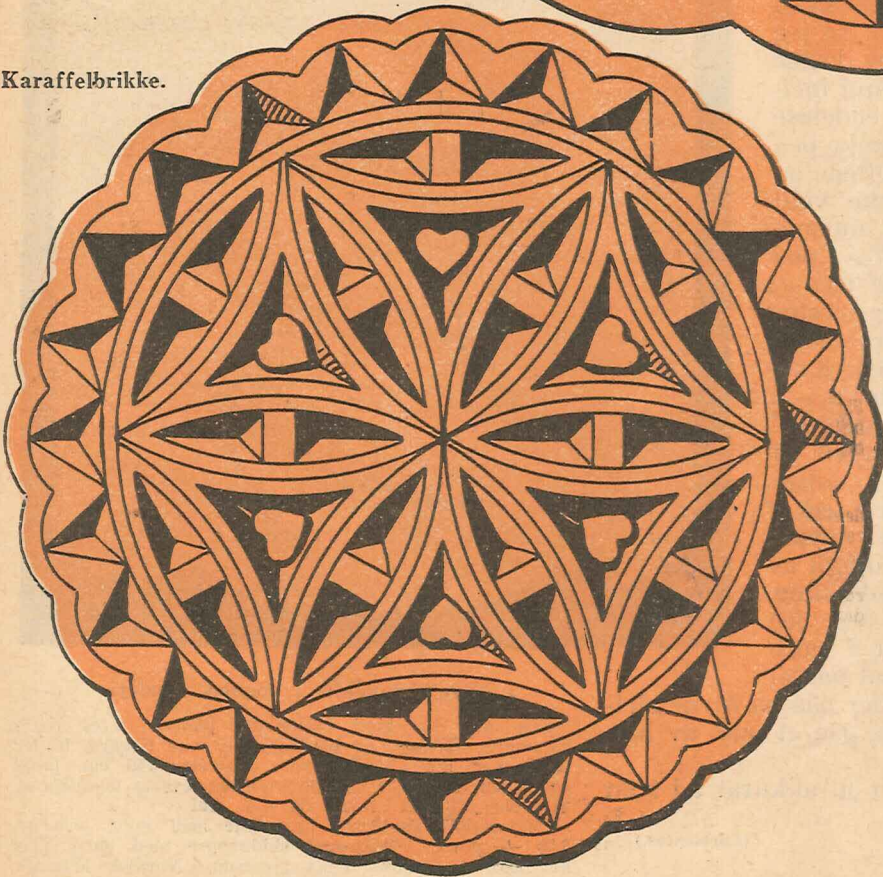
Der findes neppe noget materiale som er taknemligere at skjære i end linoleum. Skal man skjære i træ kræves der en temmelig kraftig haand. Linoleum er let, blødt og behagelig at skjære i. De forskellige instrumenter: likejern, huljern, sirjern osv. bevæger sig næsten av sig selv i det plastiske materiale. Det eneste som fordres er at instrumentene føres av en nøiagtig og agtpaagivende haand. Da vil der kunne fremtrylles de nydeligste nytte og pyntegjenstander, selv under en dames mindre kraf-

tige haand. Linoleumsskjæring har alle betingelser for at vinde indpas som en yndlingsbeskæftigelse for ungdommen i ledige timer. Det er en husflid som anbefaler sig selv. Man behøver bare at ha prøvet det en eneste gang for dermed at ha overbevist sig om hvor interessant det er. Og andre som ser de vakre resultater og hører hvor let de er naadd vil selv faa lyst til at prøve. Der er neppe tvil om at linoleumsskjæring herefter vil bli føiet til husflidsdyrkernes arbejdsliste, da menes ikke undtat.

Lampebrikke
med drageornamenter

Karaffelbrikke.

Toddybrikke
med spilkortornamenter.

3 mønstre til linoleumssnitning.

Linoleum, hvorav rester og smaastykker kan kjøpes for en billig pris, er et av de taknemligste materialer til arbeide i. Det er saa bløtt og føielig at det lar sig forarbeide av selv svake hænder. Og der kræves bare et faatal av redskaper til linoleumsskjæring. Hertil kommer at selv mindre øvede vil kunne præstere nydelige arbeider i linoleum, anvendelige som prydding i hjemmet eller til gaver. Nedenfor er gitt en liten anvisning paa hvorledes man bærer sig ad med at skjære ut en lampebrikke med drageornamenter, en karaffelbrikke samt en toddybrikke med spillkortornamenter, — allsammen i linoleum.

Et litet kursus i linoleums-skjæring.

Av I. Th.

Et pent og interessant husflidsarbeide for ungdommen.

Nøget av det som efter dagens virke gir de paafølgende fritimer øket indhold er det hvormed man har tænkt at utfylde ledige stunder. Det er jo nemlig ikke saa at man bare hviler ved at sitte tilbakelænet i en makelig stol! Der kan være hvile baade for nerver, hode og krop ved at ta sig til et eller andet arbeide som interesserer en. Enhver kan her nævne sin specialitet som for den mandlige ungdom væsentlig bestaar i forskjellig slags utskjæring i træ

Mønsteret overføres og siringen begynder.

Et stykke blaåt kalkerpapir lægges ovenpaa et stykke linoleum og ovenpaa dette igjen mønsteret. Det fæstes med etpar tegnestifter for at det ikke skal forskyve sig. Med en ikke for spids blyant følger man med fast haand alle tegningens konturer saa de kommer til at staa tydelig optrukket paa linoleum. Papirene fjernes og nu begynder ut-

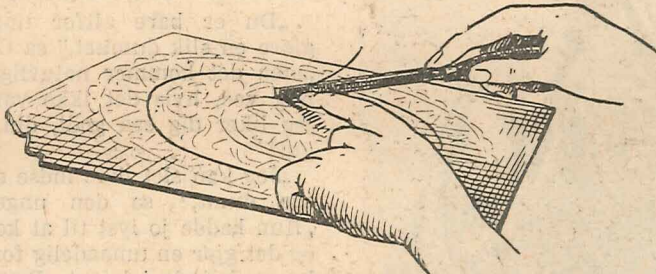

Fig. 1. Slik holdes sirjernet naar fremkommer ved siringen

man sirer mønsterets konturer. Der lange, tynde linoleumsspaaner.

og for den kvindelige del i arbeide med naal og traad.

Men her er en beskæftigelse som baade unge mænd og unge piker kan samles om til like stor glæde for begge parter. Det fortjener at bli kjent i vide kredser da det lar sig variere paa utallige maater, er morsomt at utføre og gir nydelige resultater. For dem som har litt kjendskap til træskjæring er det paa flere punkter en efterligning av dette, og de som har befattet sig med lærplastik vil være tilbøielig til at kalde det for imitert lærarbeide. Naar

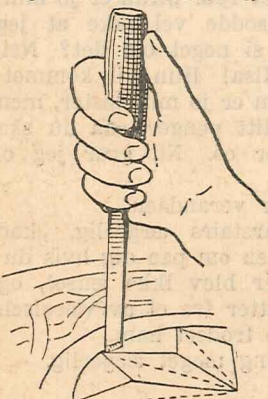

Fig. 2. Og slik noldes skraajernet ut del første stadium av figurenes utskjæring.

hertil føies at linoleumsarbeidet foruten at være pent ogsaa har de store dyder at være billig, snart og nyttig, har det alle betingelser for at vække interesse.

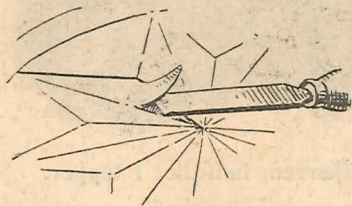
Materialet er ensfarvet linoleum, brun, rød eller grøn; den maa være bløt og bøielig. Er den haard kan man ikke arbeide i den. Større eller mindre linoleumsrester kan kjøpes for en bagatel i forretninger som fører det.

Av apparater behøver man bare 3 a 4, nemlig et skraajern til utstikning, et likejern, et sirjern og et huljern til utskjæring av tunger. Naar man først har anskaffet disse redskaper kan man lage de nydeligste arbeider saa at si gratis.

Vi bringer her monstre til en lampebrikke og to mindre brikker (anvendelige til karaffer, tekander o.s.v., og fremgangsmaaten er som følger:

skjæringen. Vi kan vælge lampebrikken som eksempel ved beskrivelsen.

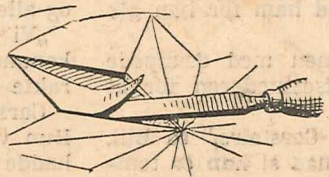
Først optrækkes med sirjernet konturene av dragemønsteret samt cirklene

Profil.

Fig. 3. Naar høire halvdel av et felt utskjæres, holdes jernet slik. Profilsnittet viser resultatet.

utenom og indenfor dette. Denne del av arbeidet kaldes siringen. Jernet holdes slik at skattet ligger ind i haanden, mens pekefingeren hviler paa rillen i jernet som styres paa denne maate. (Se fig. 1.) Baade utskjæring og siring maa foregaa med minuttig nøiagtighet. Følg derefter langsom alle linjene. Skjær ikke for dypt, men dog saaledes at linjene staa skarpe og pas paa ikke at at gaa utenfor tegningen. Med venstre haands pekefinger kan man yderligere hjelpe høire haand med at føre jernet. Denne del av arbeidet er meget morsom og kræver ingen kraft. Efter dette sires konturene i borden langs kanten utenom figurene som skal sires ut, samt brikkens omrind.

Profil.

Fig. 4. Og naar feltets anden halvdel utskjæres, er jernets skraaside ogsaa vendt op. Se profilsnittet.

Utskjæring med skraajern.

Efter siringen tar man fat paa utskjæringen. Det er tilraadelig først at øve sig litt paa et stykke linoleum før man begynder paa arbeidet med brikken; for der kræves en sikker haand og paapasselighet. Tegn f. eks. brikkens midterste stjerne op paa en linoleumsrest og forsøk.

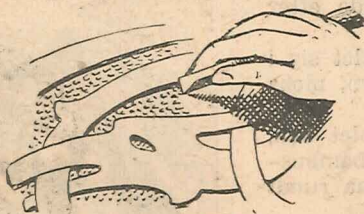

Fig. 5. Bundflatene nopres med sirjernet.

Begyndelsen gjøres ved midten av et av stjernens felter idet man med jernet skjærer en ridse langs den høire halvdel av feltet. (Se fig. 2 hvorledes jernet skal holdes under dette. Derefter forandres jernets stilling saa det kommer til at ligge flatt, fig. 3. Spidsen sættes i stjernens midtpunkt, og man fører jernet opetter langs midten, slik at halvdel av feltet utskjæres skraat ned mot det næste felt. Jernet holdes som sirjernet, men slik at pekefingeren hviler paa jernets flate side. — Næste del av stjernen utføres paa samme maate, bare med den undtagelse at man ikke skjærer nogen ridse langs midten av stjernen. Se paa tegningene fig. 4 hvor fremgangsmaaten er vist.

Naar man er herre over denne del av arbeidet er utskjæringen lært, og man kan ta fat paa selve lampebrikken.

Tilslut utarbeides bunden utenom dragemønsteret. Dette sker med et sirjern hvor rillen ikke er for smal. Man holder omtrent nede ved spidsen og tar ut smaa stykker av linoleumens overflate tæt ved siden av hverandre. Bun-

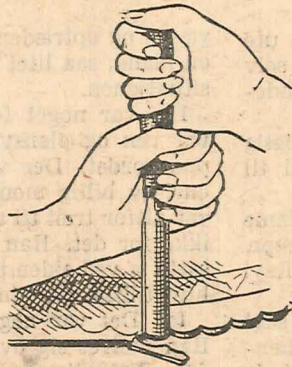

Fig. 6. Med huljerns uttungenes karaffelbrikkens omrind. Jernet holdes med begge hænder for at trykket kan bli kraftig nok.

den kommer da til at ligne f. eks. hamret sølv (fig. 5). Brikkens omrind utskjæres derefter stykke for stykke ved hjelp av et likejern som holdes i lodret stilling med begge hænder. Skal der være tunger i kanten som paa den

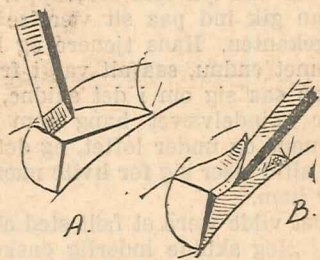
lille brikken, gjøres dette med det buede huljern som faaes i forskjellige størrelser (se fig. 6).

Brikken monteres.

For yderligere at forskjønne brikken kan den forsynes med et stykke rød flanel paa baksiden. Dette klæres da paa før den ytterste kant skjæres ut. I ske hvetemel røres ut i kaldt vand, spæs med varmt vand til det er som en jevn grøt som faar et okok, avkjøles litt og smøres naar det er lunkent paa linoleumens bakside med en bred pensel. Flanellen lægges over og gattes ut over hele flaten. Tørkes til næste dag i et opvarmet værelse, hvorefter tungene eller kanten skjæres ut. Baktefter klippes den ren med en saks saa alle smaatraader kommer væk. Uthugningen av kanten bør foregaa paa et underlag av haardt træ, f. eks. en spekefjel.

For at rense materialet og gjøre det mindre mottagelig for flekker fugter man en bløt linklut som ikke loer i litt lys politur. Med dette vasker man ut væske og rester av paategningen og gnir over linoleumflatene idet man dog undgår alle de lyse steder av mønsteret, som bunden utenom dragemønsteret, de utskaaede flater i stjernene o.s.v. Naar man derpaa gnir brikken med en ren klut vil der fremkomme en svak glans.

Naar den monterte brikke saaledes er færdig og mønsteret er nøiagtig sirket og utskaaet er det et ualmindelig vakert arbeide som vil bli en like kjær-

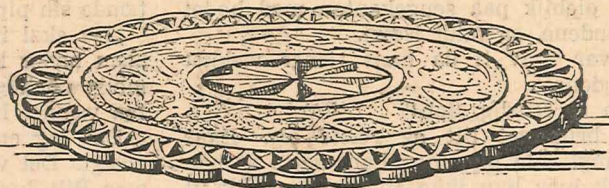

Profil.

Fig. 7. Hvor utskjæringens er fordypet istedenfor ophøiet skjæres midt i jernens dype med skraajernet.

kommen gave som det vil være til nytte i hjemmet paa mangfoldige maater.

Har man utført den store brikken er det let at se hvorledes de mindre brikkene skal lages. I den ene forekommer et nyt moment nemlig at utskjæringen av alle trekantene (de store saaveisom de smaa) er dype istedetfor ophøiet som stjernen i den store brikken. Forskjellen er bare at man rider op den midterste linjen i trekanten og derefter fører det flattiggende jern som tidligere er beskrevet utenfra og indover, istedenfor som tidligere at begynde med omdridet og skjære indenfra og ut. Pas paa ikke at skjære for dypt, men jevnt hele veien (se fig. 7). Har man godt lys kan meget av dette arbeide utføres om aftenen. Ihvertfald kan al siringen gjøres færdig ved aftenslys.

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

Den blomstrende aloe.

Av Dorothy Black.

—o—

I.

Omkring en bugtning av den vildtvoksende støvete jungel saa man bungalowen ved foten av skraaningen, paa elvebredden. Den laa i et tæt bambuskvat, og skidne, grønne aloer vokste spredt rundt om den.

Den utmattede mand holdt hesten an og saa sig om. Oksekjærren knirket bak ham et litet stykke inde i jungelen.

„Hjemme igjen, jenta mi!” sa han og gled ned paa jorden, mens han klappet hoppens svette hals. „Du skal faa dig en god hvil før vi skal avsted igjen. Jeg vil ikke dra avgaarde efter nogen ting før regnet kommer.”

Luften var tung og stille. Skyer samlet sig i horisonten, og nu og da flammert et lyn, mens tordenen rullet langt borte.

„En kvælende maaned — mai,” mumlet han, mens han leide hesten over en skrøpelig bambusbro ind i den forsømte haveflekk som laa rundt om bungalowen.

Det var ikke noget tiltalende hus. Foran vinduene hang hvite, skidne og lasete gardiner. Rundt huset gik der en bred veranda, som hang utover elven, og ved foten av trappen hadde en mand opgit at holde vakt, og sov trygt.

Carstairs vækket ham.

„Er Sahib hjemme?” spurte han. „Si da til ham at Carstairs Sahib er kommet og vil ha middagsmat.”

Han gik træt opover verandatrappen. Der laa brever til ham paa bambusbordet, og han gjennemsa dem uten interesse. Han var dødstræt. Det han mest trængte til var søvn. Det var umulig at faa ro i jungelen i mai maaned. Lufta var saa tyk som ertesuppe.

Han gik ind paa sit værelse og satte sig paa sengekanten. Hans tjener og kjærren var ikke kommet endnu, saa alt var i frygtelig virvar.

Han saa sig om i det skidne, uhyggelige rum, hvor spindelvævet hang som draperier i alle hjørnene og under loftet, og det skræmmebillede som alltid viser sig for hvite mænd, kom pludselig over ham.

„Det vilde være et fælt sted at bli syk,” tænkte han. „Jeg skulde inderlig ønske at regnet vilde bryte løs. Dette veiret kan jo dræpe folk. Jeg blir nok frisk igjen naar regnet kommer.”

Saa hørte han en stemme synge dæmpet ute paa verandaen. Han stanset og spurte sig selv om han var riktig klok. Det var jo en kvindestemme.

„Hvad er det?” sa han, og kikket forsiktig gjennem portieren som erstattet døren ind til hans værelse.

Lengst borte paa verandaen sat en ung dame og sydde ved lyset av en meget daarlig lampe. Hun stoppet strømpen og nynnnet sagte. Rayl Carstairs gik tilbake til sit værelse.

„Den unge hvalpen er blitt gift og har ikke sagt noget om det. Noget saa tarvelig! Og fuldstændig vanvittig! Den mand som trekker en kvinde med til dette land burde lynchtes. Er det et sted for hende her? Jeg flytter imorgen. Dette veiret er slemt nok, om man ikke ogsaa skal ha kvinder her.”

Han tok et bad og klædte sig om, i saa daarlig humør, at hans tjener var glad da han kunde forlate ham.

„Jeg skal nok fortælle denne dumme jentungen hvad jeg tænker om ham,” sa han og famlet ved sine klær. Han var halvblind av søvnlighet. Det var endnu ti minutter til middag, og han satte sig et øieblik paa sengekanten med hodet støttet i hændene, og faldt isøvn.

Klokken var halv ti da hans tjener vækket ham med ordene:

„Middagen er færdig, Sah!”

Carstairs brummet litt og reiste sig. Hans hode var tungt som bly, men han visste at han vilde bli syk hvis han ikke spiste. Han gik ut paa verandaen. Hans skjorte var aapen i halsen,

han hadde ikke noget slips paa, og gamle lerretsbukser. Det var ingen paaklædning at vise sig i naar det var en pen dame i huset. Men hvad skulde damer her, sa han til sig selv.

Den daarlige lampen brændte fremdeles i den borteste enden av verandaen. Der kredset flagermus rundt den, og den unge pike sat der endnu. Hun reiste sig op og laa ned boken sin.

„Godaften,” sa hun, „De er vel Mr. Carstairs. Jeg er Ilsa Duke. Bill er reist til møllen, han kommer snart igjen. De har holdt middagsmaten varm til Dem. Jeg skal gaa og se om det er iorden.”

„Gjør Dem ingen uleilighet,” sa han barskt. „Her sørger enhver for sig selv.”

Men hun brydde sig ikke om hans ord, og gik ind i værelset foran ham, som var oplyst med en lampe. Der var noget utvungent ved hendes

at vise det.

Han hørte en dæmpet latter og rasling av en kjole. Da han kom ut paa verandaen, var Bill alene, han stod og tændte en cigaret ved den daarlige lampe.

Bill var en pen ung mand med et vindende væsen og — hvad der var endnu mere sjeldent i dette feberammede land — en frisk hudfarve.

„Hallo, Rayl, gamle ven! Du ser noget medtat ut!”

„Det er jeg ogsaa,” sa Carstairs og sank ned i stolen ved siden av lampen. „Junglen er farlig for tiden, og dette veiret angriper mig altid. Jeg blir frisk igjen naar regnet kommer. Men maa jeg spørre hvad det er for dumheter du har lagt nu?”

„Jeg trodde nok du ikke vilde synes om det, Rayl,” sa den unge mand og smilte paa sin mest indtagende maate til den ældre.

„Men hun vilde absolut hit.”

„Den mand som bringer en kvinde hit, burde —”

„Ja, det burde han naturligvis. Men jeg har ikke bragt hende hit — hun vilde simpelthen selv. Og Ilsa er ikke som andre kvinder. Hun har været sykepleierske i Frankrike under krigen. Hun forstaar sig paa mange ting, og kan godt greie sig selv.”

Der blev en liten pause.

„Hun vil slet ikke komme til at genere dig, Rayl, saa du behøver ikke at se saa grættent ut,” sa Bill.

„Du er bare altfor ung til at gjøre en slik dumhet,” sa Carstairs, „men det kommer naturligvis ikke mig ved, hvis det ikke var det at jeg liker dig saa godt, din dumme gut!”

„Jeg kan slet ikke indse at det er saa dumt,” sa den unge mand. „Hun hadde jo lyst til at komme — og det gjør en umaadelig forskjel at ha en kvinde i huset. Regningen i basaren er blitt meget mindre, og maten er blitt utrolig meget bedre end før. Du vil nok snart selv merke forbedringen.”

„Ja, det kan være sandt nok alt sammen, men du har ingen fyrstelig indtægt, Bill. Og før dere aner noget har dere en hel flok smaabarn om dere. Denslags tænker slike unge mennesker aldrig paa naar de kaster sig blindt ut i —”

„Men kjære dig, Rayl, du er jo paa fuldstændig galt spor,” sa Bill og blev rød. „Hun er jo min søster. Du trodde vel ikke at jeg vilde

gifte mig uten at si noget om det? Nei, dette maa jeg fortælle Ilsa! Hun vil kommet til at le godt av det! Hun er jo min søster, menneske! Og hun har selv litt penger, saa du skal ikke være bekymret for os. Nu gaar jeg og fortæller hende det.”

Han løp bortover verandaen.

„Bill,” ropte Carstairs ærgerlig, „kom her, Bill! Jeg vrir halsen om paa dig hvis du —”

Men hans trusler blev ikke ønsket, og snart efter lød en høi latter fra et av værelsene, som viste at Bill hadde trodset ham.

Carstairs gik iseng meget ærgerlig.

II.

Der blomstret birmanske liljer i den fortørkede have som opfyldte luften med sin tunge duft. Himlen hang blytung over dem og i basaren døde folk som fluer av kolera. Dag efter dag drog liktogene forbi med megen støi og alle tegn paa stor fryd. Men regnet kom ikke.

„Vi faar et ordentlig regnskyl naar det først kommer, sa Bill og tørket panden, mens han rakte haanden ut efter en isavkjølet drik.

Carstairs saa undersøkende paa Ilsa Duke. Hun var allerede blitt litt blek, og hendes haar hadde mistet sin smukke glans og laa tungt og fugtig over panden.

Han tænkte:

„Det er et farlig land for kvinder,” og saa bort.

Han følte sig aldrig rigtig utvungen naar han var sammen med hende. Hun var saa forskjel-

Han laa paa bunden av kjærren, indtullet i tepper.

lig fra de kvinder, han hadde kjendt hjemme — hans egne søstre og deres veninder. Hun opførte sig næsten som var hun en mand blandt mænd. Han hadde ikke været hjemme paa ti aar, og han antok at hun repræsenterte den nye kvindetype som krigen hadde skapt, — uavhengig og utvungen. Hun styrte hele huset, ham selv iberegnet, og han likte det ikke.

Da han kom hjem fra sin morgenridetur rundt møllene, fandt han sit værelse rent og med nye gardiner av det samme friske stof foran vinduerne. Spindelvævet var væk, og i en liten vase paa bordet stod en hvit orchidé og tust venus-haar.

Han hadde tænkt at takke hende for det ved frokostbordet men hun hadde saa travelt at han ikke turde berøre emnet.

„Jg skulde ønske at hun vilde la min del av huset være ifred,” tænkte han ærgerlig.

„Hvis regnet ikke snart styrter,” sa Bill, „saa gjør jeg det.”

Hun lænet sig ut over verandaens rækverk og sa uten særlig tilknytning til emnet:

„Blomstrer aldrig de aloene nogensinde?”

„En eller anden fortalte mig at de gjorde det,” sa han, „men jeg har aldrig set dem blomstre. Jeg antar at deres konstitution er ødelagt av klimaet — likesom Rayls.”

Ilsa saa paa ham med sine klare øine og lo pludselig.

„Det er bitter aloe,” sa han. De ligner mig, tror jeg. Du er en uforskammet fyr, Bill.”

„Du ser virkelig saa grøtten ut naar du kommer fra møllene og frokosten ikke er færdig endnu,” sa den unge mand. „Men bry dig aldrig om det, gamle ven! Du kan gjerne gi dig til at blomstre før vi vet ord av det.”

Carstairs gryntet og vendte sig bort. I det samme fik han øie paa en gammel indfødt som stod paa verandatrappen.

„Naa, Maung Hia, hvad er der iveien?” spurte han skarpt. Den gamle mand kom opover trappen, sterkt bøiet og mumlende en jammerklage, hvorpaa han rakte Carstairs en bundt meget skidne papirer. Da Carstairs atter kom bort til dem paa verandaen var det kommet et haardt drag om munden paa ham.

„Tre av elefantene ved Napulow har revet sig løs. De mener den ene er blit skutt. Jeg maa straks reise dit, Bill.”

Bill reiste sig og gik urolig bortover verandaen med ham.

„Kan ikke jeg dra avsted, Rayl?” spurte han.

„Jeg er ikke netop ivrig efter at dra avsted nu, men der er ikke noget andet at gjøre,” svarte Carstairs. „Jeg er rød for at jeg ikke kan la dig reise, gamle ven, men tak skal du ha for tilbudet. Jeg tar med mig litt kinin, og er jeg heldig kan jeg ride dit paa mindre end 12 timer og være tilbake engang imorgen. Regnet venter vel saalenge med at bryte løs.”

Han gik ind i sit værelse og han hørte Bill si til sin søster med bekymret stemme:

„Rayl er ikke skikket til at dra avsted. Det er for galt ogsaa. Jeg vet han er daarlig.”

Han hadde god lyst til at høre hendes svar, men hendes stemme var for dæmpet, og han hørte ikke noget. Han ba om sin hest og pakket noen saker sammen i en liten væske. Da han kom ut paa verandaen igjen holdt hun paa at pakke hans frokostkurv.

„Det kan jeg ikke ta med,” sa han. „Jeg rider med let oppakning. Det er ingen grund til at gjøre store forberedelser.”

Hun stanset og saa pludselig op paa ham med et merkelig uttrykk som han aldrig før hadde set i hendes klare øine.

„De kan ikke dra avsted paa den maaten i dette veiret, det vilde være galskap,” sa hun. „La kjærren følge efter med Deres tjener og ordentlig mat. De kan jo aldrig vite om De ikke blir opholdt.”

Han blev pludselig rød, og stod der og saa paa hende. Det var meget venlig av hende at tænke paa alt dette, og pludselig kom han til at tænke paa at ingen kvinne hadde været venlig mot ham før.

„Jeg tror ikke jeg kan,” sa han tilsidst. „Men tak skal De ha. Jeg vil helst komme snart tilbake, før uveiret bryter løs, hvis jeg kan da. Er jeg litt heldig kan jeg gjøre det hele paa fireogtyve timer.”

Han stod og saa paa hende, det var noget han gjerne vilde si.

„Mange tak!” sa han forlegen, gik ned verandatrappen og steg op paa hesten. En birmansk soldat fulgte ham paa en anden hest.

Da han naadde porten til det støvete indelukke vendte han sig om, idet han halvveis haabet at se hende igjen.

III.

Ilsa støttet sig paa albuen og trak moskito-nettet tilside.

„Hysj! Hvad er det?” spurte hun.

Bill stod ved siden av hende, skjælvende fra øverst til nederst.

„Uveiret er brutt løs, sa han med klaprende tænder. „Væk den dovene nattevakten og faa ham til at lukke alle vinduer og dører. Jeg har faat den forfærdelige malariaen igjen. Det faar jeg altid naar regntiden kommer.”

Hun sprang ut av sengen. Oppe fra elven hørte hun uveiret nærme sig, og træerne i indelukket begynde at svaie.

Nattevakten blev vækket og skoddene blev sat for i sidste øieblik. Med en brøllende larm styrket regnet ned over taket.

Ilsa vasset gjennom flere tommer vand ind i Bills værelse, bevæbnet med kinin og en varme-flaske.

„Tak skal du ha, Ilsa,” sa han. „Om to dager er jeg frisk igjen. Slik faar jeg det hvert aar. Det gjør stakkars Rayl ogsaa. Og saa tænke sig at han rider ute i alt dette!”

Han saa paa sit ur.

„Han er kanskje kommet før regnet begynde. Man kan aldrig vite det i junglen.”

Ilsa listet sig tilbake til sit værelse over den vaate veranda. Ute i indelukket sang frøskene jubelsange til tak for vandets gjenkomst, og tusenvis av grøshopper som regnet hadde git ny livskraft arbeidet løs fra træerne.

Nu regnet det jevnt og vinden hadde lagt sig. Hun aapnet vinduet og saa ut i den vaate, beksvarte nat. Der ligitet vaat jord og hete som i et drivhus hjemme.

Og han red ganske alene gjennom alt dette!

Bill blev ikke bedre den næste dag, og landet laa under en hvit taake av drivende regn som den usynlige sol gjorde dampende. Ut paa eftermiddagen kom doktoren og ga ham et sovemiddel. Ilsa sat paa verandaen utenfor hans dør og kjæmpet med masser av moskiøer. Da klokken var fire kom en fillete og fæl birmansk gut med et stykke fugtig krøllet papir.

„Kjære Bill! Jeg ligger meget syk i junglen. Kom med en kjærre og hent mig. Ta med dig kinin.”

Og Bill laa og sov trygt bak de grønne gardiner i soveværelset.

IV.

Det regnet i junglen, ikke det dæmpede, jevne regn som i Europa, men en sand syndflod. I ti meters avstand var træerne skjult som bak et teppe av det. Regnet trommet saa voldsomt mot oksekjærrens tak at al samtale var umulig, om det hadde været nogen at snakke med.

Ilsa sat inde i vognen og forsøkte at holde sig saa tør som mulig. Hun lo litt da hun saa nedover sig selv i sin medtatte kjøle. Hun hadde en kurv med mat og en av Carstairs kufferter, fuld av tepper, og med en regnkappe omkring til beskyttelse mot vandet.

Hla Bor, som var rynket som et indtørket eple, og som ikke ænsset regnet, sat som en gammel fugl foran paa kjærren og drev oksene frem med venlige tilrop og klask med den flate haand.

Carstairs hadde sagt at han vilde naa hovedkvarteret i junglen paa tolv timers ridt. Det tok seksten timer for Ilsa med oksekjærren, og gjennom regnet, og det var morgengry før landsbyens lave hytter kom isigte.

De hørte en øredøvende støi av trommer og pauker, og Hla Bor vendte sik om og sa:

„De spiller, da tror jeg at herren maa være død og draget til forglemmelsen.”

Isa følte sig pludselig kald og ganske syk. Om hun nu kom forsent! Hun bøiet sig ut av kjærren. Rundt om en bungalov sat de birmanske musikere og slet, som bare de kan.

Hun banet sig hensynsløst vei frem mellom dem og løp op trappen til den skidne bungalow. Alt var stille. Den lange veranda med de mange edderkopper var tom, og regnet dryppet melankolsk ned fra det lave tak.

„Hvor er De?” ropte hun, halvt ængstelig for

det hun kanskje nu fik se. Der lød en svak lyd fra et av de halvmørke værelser, og hun gik ditind. Carstairs, eller rettere sagt det som var igjen av ham, laa paa gulvet, indsvøpt i en regnkappe. Han reiste sig, idet han støttet sig paa albuen.

„Gud være lovet, Bill! Jeg trodde du vilde komme forsent” sa han med klaprende tænder. „Det asen av en soldat blev rød og løp sin vei. Men hvad er det? Hvor er Bill?”

„Bill er syk,” svarte hun kort. „Men De skal ikke bry Dem om det. Jeg har oksekjærren og jeg skal nok skaffe Dem hjem i god behold!”

Han laa paa bunden av kjærren, paa vaat halm, indhyllt i tepper. Regnet forsøkte at strømme ind til dem fra alle sider paa en gang. Han sov litt i begyndelsen paa grund av den medicin hun hadde git ham. Saa laa han og saa paa hende.

„De burde aldrig ha gjort det,” sa han. Bill maatte være gal da han ga Dem lov til at reise.”

„Vilde De ha likt bedre at jeg ikke var kommet?” spurte hun og saa utover sumplandskapet.

„Da var jeg vel død nu,” sa han og rykket sig pludselig nærmere og la ansigtet mot hendes vaate dragt. Hans hete hænder fandt hendes, og han laa og holdt dem fast, med lukkede øine.

Han trak hendes hænder ned og la dem kjøllende mot sin varme pande. Den graa morgen var kommet frem over det sumpige landskap, og det dryppet fra træerne som smaa regnbyger naar kjærren kjørte forbi dem.

Hun saa litt forundret paa ham med et blidt uttrykk i øinene.

„Prøv at sove, kjære,” sa hun blidt. „Og tænk slet ikke paa noget andet. Hvis det er slik — naa ja, saa behøver du ikke at være urolig. Jeg har holdt av dig helt fra første øieblik.”

Hun bøiet sig ned og kysset ham paa panden.

V.

Bill sat paa sengekanten hos hende.

„At du reiste bort paa den maaten efter ham! Jeg vil bare si dig at Rayl er forfærdelig taknemlig. Han spør hver dag om naar du blir frisk nok til at han selv kan takke dig. Han ligner næsten et spøkelse selv, men jeg har aldrig set ham i saa godt humør før.”

Ilsa smilte. Hun hadde netop hat sin forsmak paa feberen — en av de plager som hvite mænd og kvinder har i østen — og hendes vakre teint var falmet, saa hun nu var næsten styg.

„Jeg staar op idag,” sa hun. „Jeg vil personlig motta hans tak efter teen.”

Bills beskrivelse av Castairs som et spøkelse var slet ikke saa daarlig, tænkte Ilsa, da Rayl Carstairs kom op verandatrappen og salte sig ned like overfor hende. Hans bleke uttærede ansigt fik hendes hjerte til at krympe sig av medlidenhet. Han lot ogsaa til at føle sig svært forlegen, og hun tænkte hurtig:

„Aa, stakkar — det var bare ensomheten og feberen, og nu tror han at han har gjort sig umulig. Men han behøver ikke at være rød.”

Han kom med en mængde forvirrede taksigelser, og spurte efter hendes befindende, og derefter styrtet de sig ind i en kjedelig samtale om det avskyelige veir, og nøiagtig hvorlange deres reise hadde vart, og hvormeget kortere den vilde ha været til enhver anden aarstid eller ad en anden vei. Han ga hende ogsaa en nøiagtig beretning om den savnede elefant, som kunde glæde sig over at bære navnet Sarah, og som var stjålet og gjerne kunde bli indviklet i politiforhør og retssaker og denslags ubehagelige ting.

„Jeg antar De er træt,” sa han og reiste sig. „Bill sa at jeg maatte ikke bli længe. Aa! Jeg kan aldrig faa takket Dem nok!”

Han saa paa hende paa sin sedvanlige forvirrede maate, og vendte sig saa stivt om og gik. Men med ett kom han tilbake. Han holdt en liten lyserød blomst imot hende.

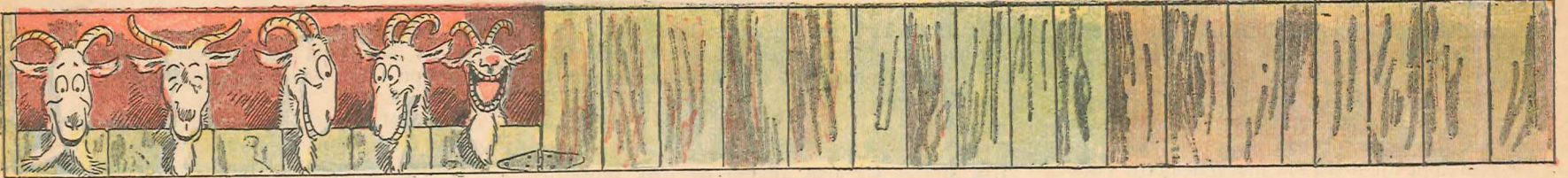
„Det er den aloe De spurte om,” sa han. „Den er sprunget ut. Vi trodde aldrig den vilde blomstre. Jeg tænkte det kanskje kunde interessere Dem at se den. Den er ikke meget værd som blomst betragtet, men træerne er gamle —”

Hans avbrutte sætninger stanset pludselig helt, og han utbrøt som et barn:

„Ilsa, var det altsammen en drøm?”

„Nei, elskede,” svarte hun blidt.

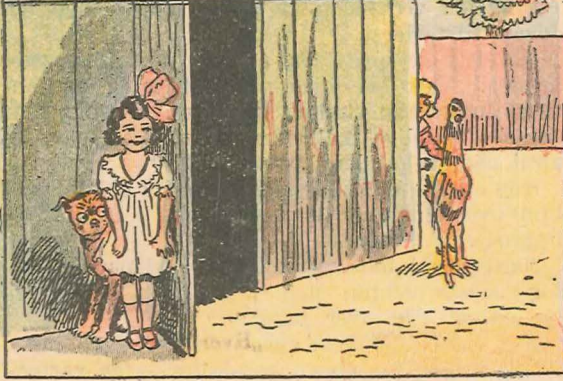
„Aa, Gud være lovet!” hvisket han og knælte ved siden av hende og skjulte sit ansigt i hendes kjøle.

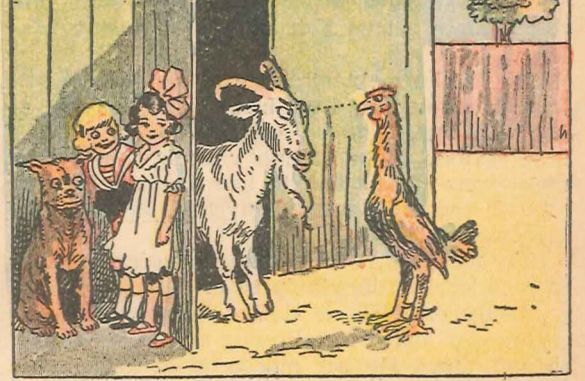
Buster Brown presenterer „Dynamit“ og kamphanen „Krudt“ for hverandre.

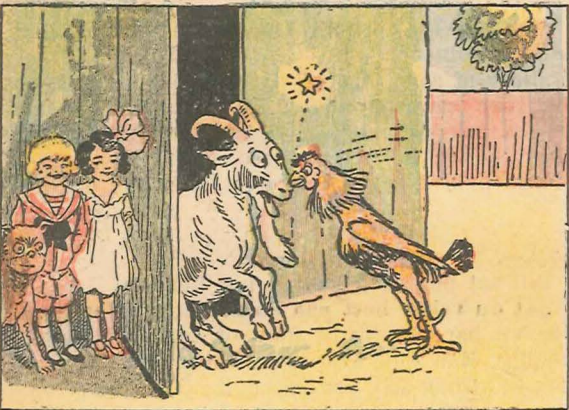
1. Tiger: „Hvad er det du kommer trakkende med der, Buster?“ — Buster: „Det er bare en indisk kamphane. Den heter „Krudt“, og jeg har tænkt at „Dynamit“ kunde faa den til lekekammerat.“ — Tiger: „? ? ?“

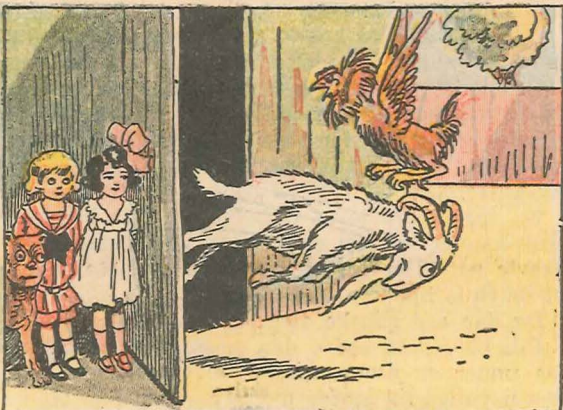
2. Mariane: „Jeg tror det er klokest at vi to blir staaende her bak døren, Tiger, mens „Krudt“ og „Dynamit“ hilser paa hverandre.“ — Tiger: „Det tror jeg ogsaa, Mariane!“ — Buster (til „Krudt“): „Saa, gaa nu!“

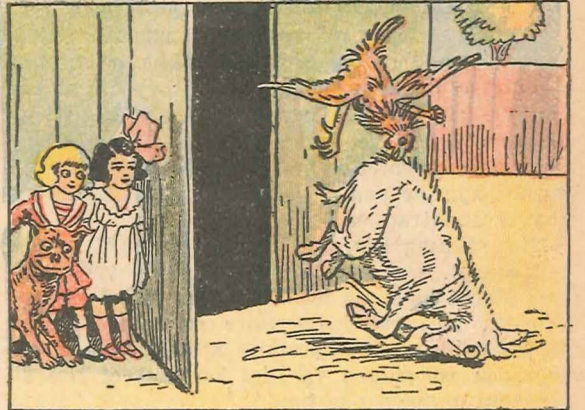
3. Buster: „La os høre godt efter hvad de sier til hverandre!“ — Krudt: „Goddag! Er hr. Dynamit tilstede? Naa, det er kanskje Dem? Ja, mit navn er „Krudt“, vi maa ganske sikkert være litt i familie med hverandre!“

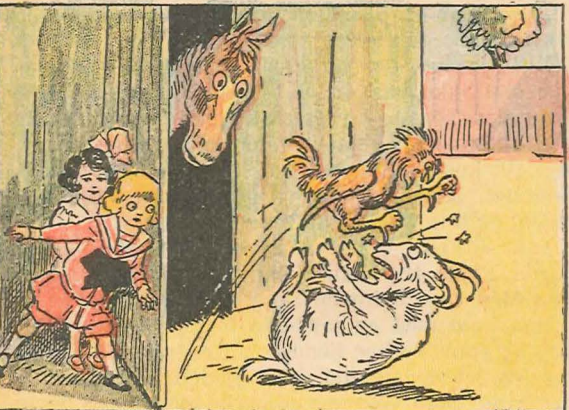
4. Krudt: „De hører kanskje daarlig! Jeg sa: Vi to er vist litt i familie med hverandre, — efter navnene at domme. Hvad behager, gamle gjet?“ — Buster (bak døren) „Krudt er en fyr med humor i! Kan dere høre?“

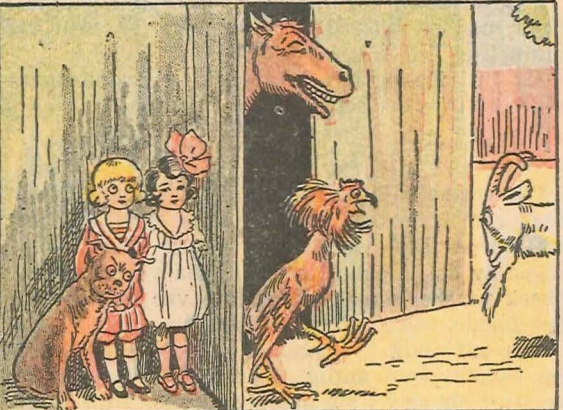
5. Dynamit (idet han gjør et utfald mot Krudt): „Uforskammede, indbildske, forpjukede langben! Se til at komme avveien!“ — Krudt (undgaar støtet ved at hoppe iveiret): „Den traf nok ikke, den!“

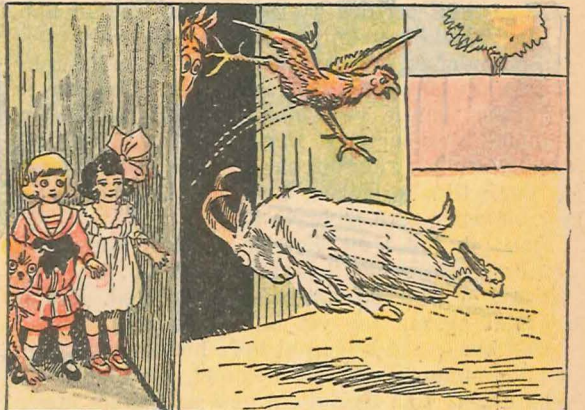
6. Dynamit: „Aa, au, næsen min!“ — Krudt (napper Dynamit i pelsen): „Jeg skal lære dig at stange, kan du tro!“ — Tiger: „Det er da et voldsomt humor der kan være i en slik forholdsvis liten hane!“

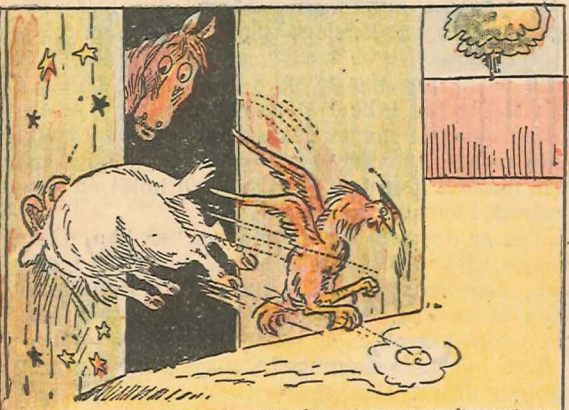
7. Krudt: „Du tror du kan stange, hvad? Men vel du hvad jeg kan, — jeg kan boksel! Nu skal du bare se!“ — Lotte (stikker forbausset hodet ut): „Nei, nu har jeg aldrig set paa maken! Der taper Dynamit!“

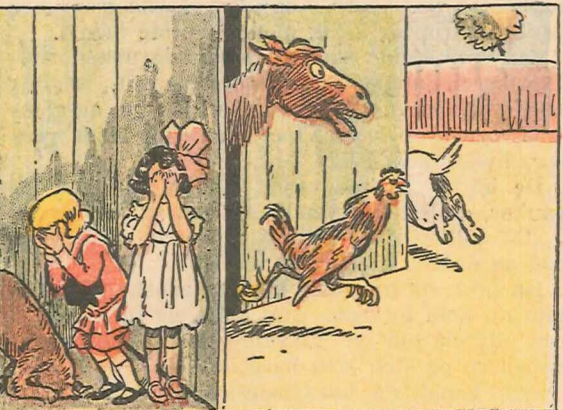
8. Dynamit: „Kom an igjen hvis du tør, din hanekylling!“ — Lotte: „Ha — ha! Nu maa jeg le! Dynamit er sandelig ikke ræd!“ — Krudt: „Kom heller an du, hvis du tør, du — gjetebukkebensoverog-undergeneralkrigs...“

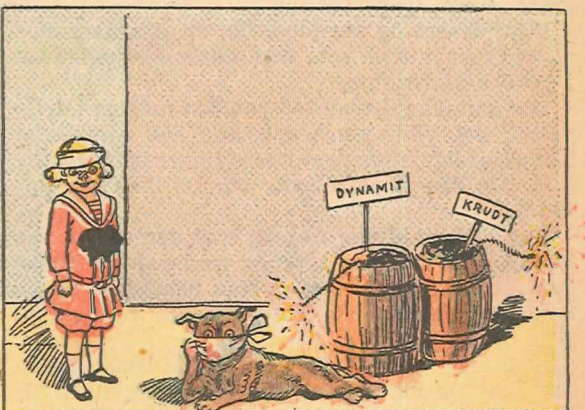
9. Dynamit: „Det skal du ikke si flere ganger!“ (gjør igjen et utfald). — Krudt: „Du sigter storartet, men du treffer svært daarlig, Dynamit! En-to-tre og et bitte litet hop, saa er det angrep pareri!“

10. Dynamit: „Au, der traf jeg døren istedenfor den uforskammede hane! Det er bare fordi den har vinger — det er ikke noget rart i at den kan hoppe høit!“ — Lotte (formanende): „Saa — saa! Se dig nu for, Dynamit!“

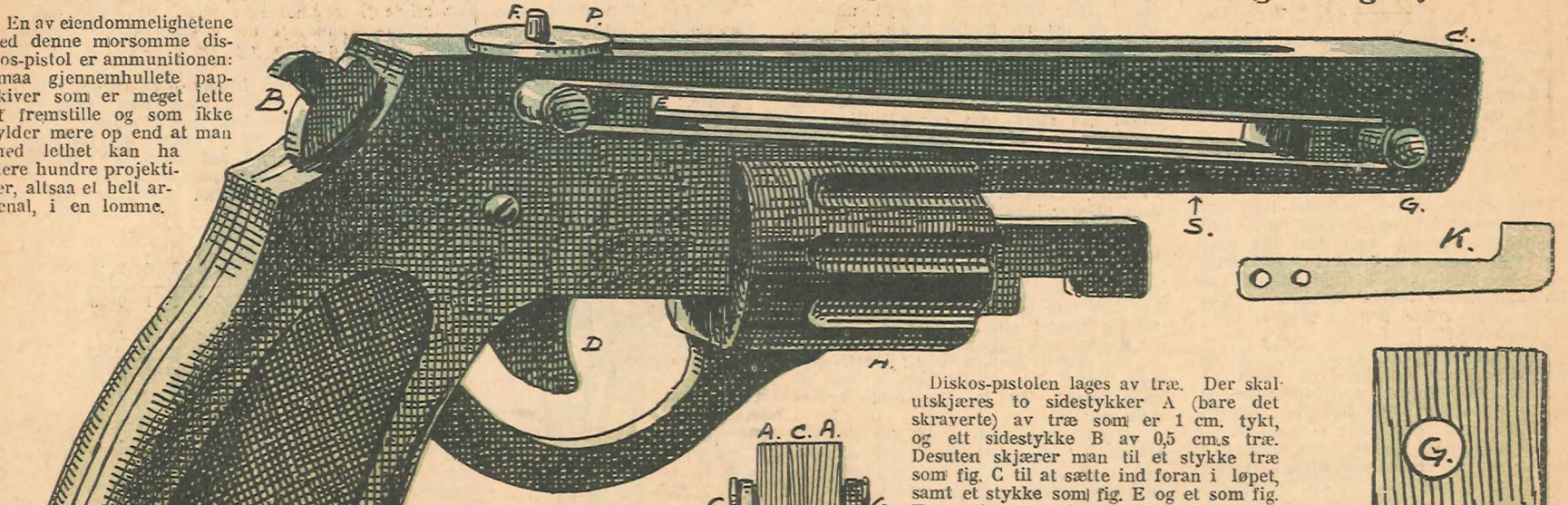
11. Mariane: „Au, næsen min!“ — Tiger: „Aa, snuten min!“ — Buster: „Aa, næsen min! At Dynamit akkurat skulde træffe den døren som vi stod bak!“ — Krudt: „Jeg vil forfølge ham!“ — Lotte: „Løp, Dynamit, løp!“

12. Tiger: „Det var en farlig historie med den „Krudt“, du hadde faat fat i, Buster!“ — Buster: „Ja, slik gaar det naar krudt og dynamit kommer sammen. Da blir det eksplosion. Kunde vi ha ventet andet, Tiger?“

Diskos-pistol, som skyter med roterende papskiver. Et fuldstændig ufarlig skytevaaben.

En af eiendommelighederne ved denne morsomme diskos-pistol er ammunitionen: smaa gennemhullede papskiver som er meget lette af fremstille og som ikke fylder mere op end at man med lethed kan ha flere hundre projektiler, altsaa et helt arsenal, i en lomme.

MODEL.

Ved afviringen bevæger tappen F sig fremad og nedad, følgende den skraa utskjæring i pistolløpet. Derved frigjøres projektilet fra tappen, og kan fortsætte sin vei mod det maal man sigter paa.

Diskos-pistolen lages av træ. Der skal utskjæres to sidestykker A (bare det skraverte) av træ som er 1 cm. tykt, og ett sidestykke B av 0,5 cms. træ. Desuten skjærer man til et stykke træ som fig. C til at sætte ind foran i løpet, samt et stykke som fig. E og et som fig. F, og disse to sidste stykker limes sammen som vist i fig. 1, hvorefter det samlede stykke sættes ind i rillene i A-stykkene saa at tappen F kommer til at rake op over pistolløpet. Endvidere sættes avtrækkeren D paa plads. De to A-stykker og B-stykker limes nu sammen, idet C-stykket limes fast foran i løpet (se modellfiguren) og en tilsmittet pinde som fig. G fastgjøres i den skraa utskjæring foran. For at styrke sammenføiningen, sætter man et par skruer gennem kolben. De to H-stykker sættes paa for at gi vaabnet det rette revolverutseende. Paa hver side sættes en strik, som forbinder G med sidetappene paa E, og som ved sin spænding gir „ekspositionskraften“ som udløses ved et fingertryk paa hanen D. Projektilene lages av pap over en 5-øre som model. I midten av dem utskjæres et rundt hul (fig. 2). Fig. 3 viser pistolen set lige ovenfra.

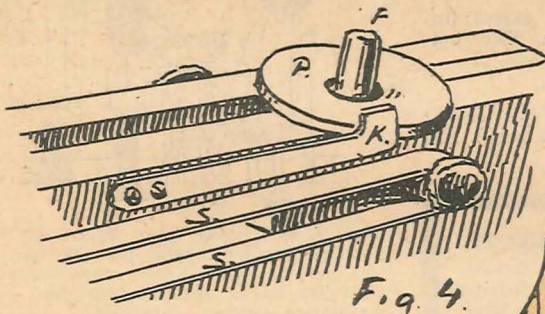
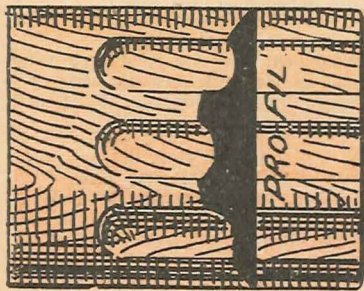

Fig. 4.

For at gi projektilene en roterende bevægelse, sættes paa pistolens ene ende et stykke blik, som vist i fig. 4 K. Dette maa bare saavidt berøre kanten av papskiven P og ikke trykke for haardt mot denne, for da vil projektilets fart hænges.

H, 2 Stkr.

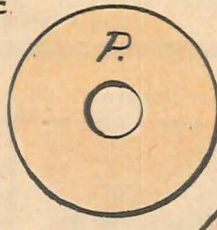

Fig. 2.

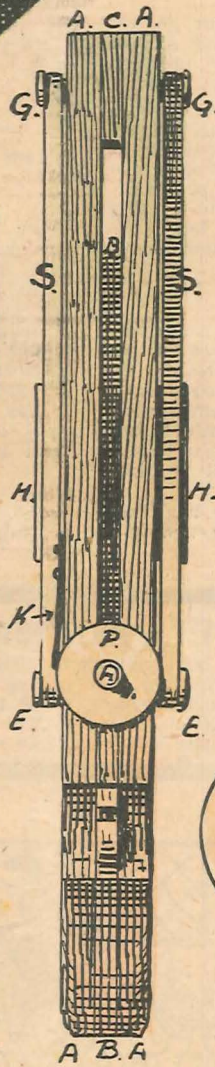

Fig. 3.

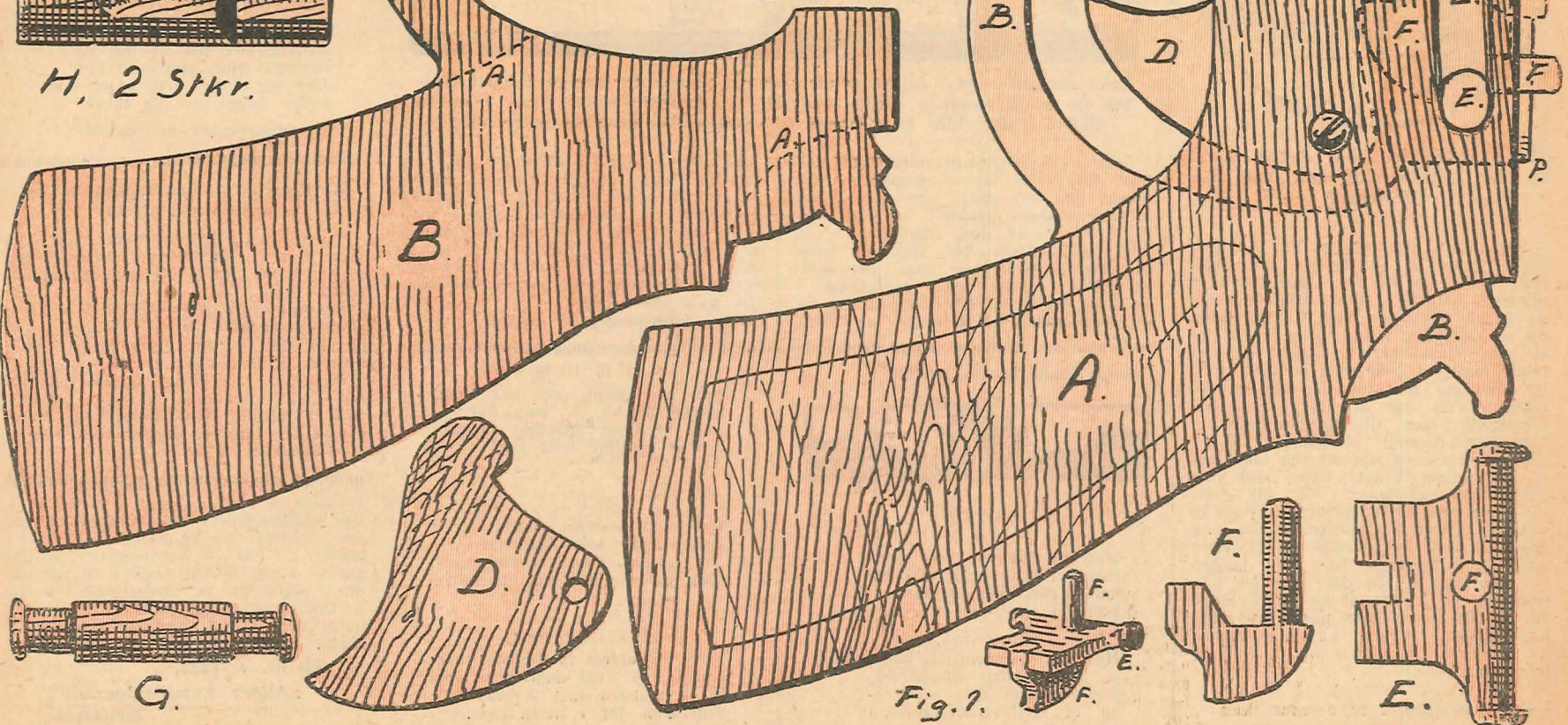

Fig. 1.

Straahatte-Vask

for 35 øre.

Den ældste grimme straahat blir blomsterhvid og som ny ved behandling med det forbedrede Strobin med sin forbløffende blegekraft. Forlang uttrykkelig den pakning à 35 øre hos Deres handlende.

M. Ertzgaard & Co.,
Kristiania.

ANKER-PAIN-EXPELLER

den eneste ekte, verdensbekjendt i 50 aar, er atter at faa paa alle landets apoteker. Det bedste mot gift, rheumatisme, forkjølelse og tandpine etc.

Generalrepresentant for Norge:

ALF NØLKE A/S
Parkveien 62, Kristiania.

Korrespondanceundervisning i violinspil, harmonilære og messinginstrument. Alle kan nu lære sig disse fag. Prosp. grat. Musikdir. C. EKBERG, avd. 1, Villa Strandtorp, Tjornarp, Sverige.

Prøv det idag!
Faaes paa alle apotek

Sanatogen

Styrkemidlet

Operasangerinde Fru KAJA EIDE skriver:
„Min Sanatogenkur har været i høieste grad saa vellykket, at jeg kun ønsker at fortsætte.“

Skuespillerinde Fru GYDA CHRISTENSEN skriver:
„Sanatogen styrker musklerne, gir utholdenhed og — hvad ganske er det allerbedste — det gir godt humør.“

Hjemme eller ute har De altid ha en

KODAK

med Dem — den gir varige og værdifulde Erindringer om alt, De ser og oplever. KODAK er altid bruksstærk og saa enkel og let at behandle, at alle kan ta gode Billeder med den. Mærkerum-overflødig; KODAK-Film indsættes i Dagslys og fremkaldes i Dagslys i KODAK TANK FREMKALDER.

KODAKS fra kr. 19.50. Ny Katalog netop utkommet. Sendes paa Forlangende gratis og franco.

Eneste direkte Importør i Norge av KODAK Fabrikata:
J. L. NERLIEN A/S
Kristiania :: Nedre Slotsgate 13.

Chokolade.

Løvsag og Træskjæreverktøi og Materialer.

Bøker i stort udvalg. Prislister gratis.
Ulrick Riedl, Bodø.

„Regent“-Cyklen

er iaar som ifjor den mest letløbende cykle, solid, elegant. Stort udvalg i cykleleder samt cyklegummi. Agenter antages. Forlang katalog.

Cykle- & Sportsforretn. „Regent“, Edv. Stormsgt. 1, KRISTIANIA.

BRUK HUDSON'S SÆPEPULVER

Til Rengjøring i Hjemmet.

A/S Brødrene Lever, Kristiania.

ERNEMANN

Objektiver og tørplater KAMERAS Kinos og projek-tionsapparater har verdensry. Katalog og betingelser for vor præmiekonkurrence gratis.

ERNEMANN-WERKE A.G. DRESDEN 269.

[Dragtposen „ALTIDFIN“]

Det eneste sikre middel mot møl. Beskytter bluser, dragter, dresser, frakker etc. mot støv. Faaes hos bok- & papirhandlere m. fl.

HALVORSEN & LARSEN LD.
Kristiania.

Kjøp „Allers Familie-Journal“.

Lilleborg

Sæpepulver

rent, uten skadelige tilsætninger.

NORSKE KJØBEMÆND
Forsikringsaktieselskap.

ansætter agenter paa alle de steder, hvor selskapet endnu ikke er representert.
Henv. Skippergate 44, Kristiania.

tid — dine minder! Tidens tand har ikke gnaget paa dem og de hører til de skatte som møl og rust ikke kan fortære. Saa friske som hvert blad i en nylig plukket blomsterkrans straaler de for dit øie.

Du merker blomstene, duft og ser deres skjønne farver. De er dig saa nær, som om du blot behøvet at strække haanden ut for at røre ved dem. Milde øine ser paa dig, kjærlige ord og stemmer lyder i dine ører, snart lokker de taarene frem i dit blik eller smilet ligger dig om læben ved tanken om den svundne tid. Intet er glemt, intet er visnet! Lykken, som ofte er saa lunefuld og forgjængelig, eies ikke bare i øieblikket, men lar mindet bli tilbake i sjælens dyp. Ofte fatter vi slet ikke lykken mens vi har den; men i mindene fastholdes den og lever videre.

I stille stunder rører erindringen ved de skjælvende strenge og mindene klinger som en Æolsharpes toner i vort indre. Billeder paa billeder stiger frem, fletter sig sammen og blir til en del av vort liv, hvor barndommens sorgløse aar og ungdommens forhaabningsfulde tid rækker hverandre haanden. For hele vort liv har disse perioder og indtrykkene derfra sin store og gjennomgripende betydning. De er som røttene under et træ. Ved dem holder man sig fast og opreist og gjennom dem suges den næring som bringer en til at vokse og utvikles. Hvert menneske har sine minder. Du dine og jeg mine. — Nogen har bare sørgelige minder at se tilbake paa, og de barn som ikke har hat et godt hjem og en kjær-

lig mor blir merket derav for hele livet. —

Tidene skifter og aanden i hjemmene er under indflydelse derav. De i bedste forstand gode, gammeldagse hjem er der nu ikke saa mange av som i vore bedsteforældres tid. Men hjemmene har dog nu som før den samme gjerning at gjøre og den samme store betydning som de har hat fra det første hjem stiftedes og vil vedbli at ha det, saalange der endnu findes hjem paa jorden.

Og enten du nu staar i begrep med at danne det hjem som skal bli dit eget, eller det allerede længe har eksistert, saa la det være dit maal for livet som skal leves der, at det maa bli vakkert og rikt og harmonisk, saa engang mindet derom, skjønt døren er lukket — kan gjenlyde længe!

I. Th.

Hjemmet.

Pas paa skotøiet.

Naar man gaar nedover gaten og en passant betrakter de mange ben, som i elegant skotøi spankulerer avsted, maa man uvilkaarlig studse ved tanken paa de summer, som bare paa dette ene felt i bokstavelig forstand trædes under føttene. Alle har vi maattet betale vor del av kontingenten og det gjælder derfor, naar skotøiet er kommet i vor besiddelse, at behandle det saa godt at det kan vare saa længe som mulig. Da de korte kjoler blev moderne, bidrog de voldsomt til at skotøiet steg i lukseriøst utstyr og pris. Og det maa indrømmes at skotøiets utseende har meget at si med hensyn til helhetsindtrykket av et menneske. Intet ser værre ut end ultraadte, skidne sko eller støvler med skjæve hæler. Paa den anden side er en smuk fot i en net og blankpudset sko et meget tiltalende syn.

Den daglige pudsning av skotøiet er av stor betydning for lærets utseende og holdbarhet. Bruk aldrig for meget sværte i den tro at det da skal bli ekstra fint! Ti sværten ødelegger bare skindet hvis den smøres for tykt paa og faar lov til at bli sittende. Altsaa bare ganske lite skokrem paa børsten, som ikke maa være stiv og haard. Kan man ved børstningen helt undgaa at bruke sværte engang imellem, naar skoene bare er litt støvete, er det det bedste.

Med hensyn til brune støvler gjælder de samme regler. Er skotøiet svært skiddent kan det vaskes med lunkent, ikke for sterkt saapevand. Fettflekker og lignende kan tages av med benzin, som imidlertid ikke maa holdes direkte paa læret, men paa en klut, med hvilken man gnir raskt og kraftig paa flekken.

Er man tilboielig til fotsved, skal man helst ikke vælge brunt skotøi, da fugtigheten fra den sterke svøddning kan trænge gjennom læret og avsætte flekker og skjolder som ikke senere kan fjernes med vand eller benzin.

Lakerte sko og støvler pudses ikke med skokrem, men derimot med vaselin eller saltolje. Til paasmøringen benyttes en bløt, ulden klut, senere gnir man efter med et rent, stykke tøy, som ikke loer, til støvlene er skinnende blanke overalt.

Vaatt føttøi bør tørkes godt, men ikke like ved en varm kakkelovn, komfyr eller lign. Det fylles med sammenkrøllede aviser eller høi. Pas paa at det kommer helt ut i støvlespidsene! Har man en læst at sætte i, er dette det bedste av alt.

For at hindre at læret brister kan det indgnides med degra eller amerikansk olje. Saalene kan styrkes ved at smøres med linolje, men la ikke linoljen komme paa overlæret, da den virker ødelæggende paa dette. Følger man disse forholdsregler, kan man ha haab om at bevare sit skotøi længst mulig og penest mulig.

I. Th.

Kakkelovens stedfortræder.

Kakkelovens virksomhet er forbi. Kola og tomj staar den i værelsene i sørt humør over

at solen nu spiller hovedrollen som oppvarmende element blandt menneskene. Men skjønt vor glæde over solen er stor, vil vi dog ikke glemme at kakkelovnen paa et punkt stod over solen; ti ved hjelp av den kunde vi ikke alene varme os selv, men ogsaa endel av vor mat, likesom vand til te, kaffe, opvask o.s.v. Og da dette ikke mer lar sig gjøre, maa vi straks, i endnu høiere grad end tidligere, ty til kakkelovnens stedfortræder — høikassen! Glem den ikke nu i sommermaanedene! Hver eneste gang høikassen benyttes staar viseren paa gasmaaleren stille; men naar maten staar paa gassen og braser istedenfor at gjøre sig færdig i høi eller aviser, gaar viseren stadig frem og forøker gasregningen fra dag til dag. La alle supper av gryn, grønsaker o. l., grøt, bønner, poteter o.s.v. faa et oppkok paa gassen, men sæt dem saa i høikassen og la den i løpet av nogen timer utføre sin bløtgjørende, mornende og varmende bestilling gratis.

Alle som ikke allerede har dette inventar i sit kjøkken, bør anskaffe det snarest. — En kasse med tetsluttende lok, fylt med høi eller aviser — voila tout! — Hvem har raad til at undvære en slik „sparekasse“ i sit hjem i disse tider?
I. Th.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“s broderi-avdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 22.

Pris..... kr. øre.

For beløp under kr. 3.00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen med tillæg av porto tas pr. postopkrav.

Sportsartikler
for vinter- og sommersport.
Geværer og Ammunition.
Fiskeredskaper.
Fabrikation av de anerkjendte
Thor- og Diamant-Cykler.
Motorcykler.

Forlang katalog over de artikler, der
interessere Dem.

A. GRESVIG

CYKLEFABRIK—SPORTSFORRETNING
STORGATEN 20
KRISTIANIA.

Tegn abonnement paa

„Allers Familie-Journal“.

Nordens største og beste ukeblad.

35 øre pr. numer.

4 kr. 50 øre pr. kvartal.

**Ved gikt, reumatisme,
hoved- og nervesmer-
ter, influenza m. m.**

virker **Togal** hurtigt og sik-
kert. Sterkt urinsyre-løsende gaar
Togal til ondets rot. Ingen
skadelige bivirkninger. Anbefales
av læger og kliniker. **Togal**-
tabletterne faas paa apoteket til
3 kr. 80 øre. En gros hos
drogeforretningerne i Kristiania.

Gratis og portofrit

sender vi en prima cycleslange med
12 mdr. gar. og vort katalog til enhver
cyclist, der sender os sin adr. og 1 kr.
i frim. til omk. Utelukkende reklameslemde.
Gummifabrikken, Fredensborg, Danmark.

KJØR DE BESTE RINGE

KJØR

DUNLOP

**Trækspil,
Talemaskiner,
Plater etc.**

Luksuskataloger gratis og franko.
Nordisk Musikforretn., A/S
Søgaten 2,
KRISTIANIA.

God fortjeneste

faar enhver agent og handlende ved salg
av vore artikler i: Oljetryk, skulpturbille-
der, vægtavler i brodert silke, glimmer
og reliefs, orientalske aktbilleder etc. etc.
samt brevkort, forandringsplakker og andre
ting. Illustreret katalog sendes gratis
og franco. Skriv straks, da de fleste av
vore varer er iæportforbudte og derfor
oplagnene begrænset.

Abels Kunstforlag. Kristiania. Post Box 496.

Gamle metaller

kjøpes til højeste pris og ethvert kvantum
av Kristiania Kunst- og Metalstøperi,
ERNST POLESZYNSKI, Øvregate 7,
Kristiania. Telf. 16703.

Billige frimerker!!
20 forskj. Liechtenstein, 10
Ukraine, 7 Mozambique
(verdens smukkeste), 15
Tcheko-Sl. (mange sjeldne),
2 Lettl. (dragedræbere), 5
Polen, 1 Rusl. 1920 (bolsjevik), 5 Rusl.
nordv. armé, alle forskjellige, samt
400 almindelige utenl. merker og en
god takkemaaler, alt for kun kr.
4.00 + porto 0.60. Ny prisliste
gratis mot porto.

Olaf Halvorsen, Christiania.

12-15 mdr. garanti
kr. 8,50, 10,50, 12,50.
Slinger kun bedste
kvalitet, kr. 4,50.

Agenter ant. Gummifabrikken, Fredensborg, Danmark

Med Ennas
fotograf- apparater
kan enhver strax foto-
grafere. Pris fra kr.
7.25 (med alt tilbehør
kr. 12.25).

Amatør-fotografen,
Vimmelskafet 47,
Kjøbenhavn.
Forlang prisliste.

100 Damer søges

til at kjøpe reklamepakker enestaaende
billigt og derefter anbefale os.

3 ting 833 øre.

1 par utr. fløielskko, 1 par
florstrømper, 24 snørebaand.

4 ting 995 øre.

1 par utr. fløielskko, 1 par
florstrømper, stof til en
bluse, 24 prima snørebaand.

5 ting 19 kr. 72 øre.

1 par sko frit valg (se teg-
ning): Promenadefløjels-,
rem- el. snøresko, sorte el.
hvide stofsko, stof til bluse,
1 par gamacher, 1 par flor-
strømper, 24 prima snøreba.
Skriv til Skandinav. største Forsendelsesforretn.
Skotois-Børsen, Odense, Danmark.
3,20 meter mørkeblaat klæde 29 kr. 50 øre.

**Chesebrough's
Vaseline**

OG DETS
PRÆPARATER
SAA SOM:
COLD CREAM,
PARFUMERET
VASELINE,
KAMFER-
VASELINE
CREAM,
IS KAMFER og
MANGE ANDRE

Gør Huden
fin og blød

Bemærk
Klæverblad-varem.

F. M. Gethmann, København, Danmark.

**ENHVER
HUSMOR**

har nu lært at skatte
MARINE PUDSEKREM

Køb i Tide!
30 forskj. Krigsm. Kr. 1.-
50 „ „ „ 3.-
150 „ „ „ 20.-
100 forsk. f. Skand. 0.90
150 „ „ „ 3.50
500 forsk. L. 5.50, 1000 15, 2000 50 Kr.
Køb gratis. Allé M. køb.
Frimærkebørsen,
KLOSTERSTRADE 9 KØBENHAVN

Tiger-Cyklen
er den bedste! Glimrende
anbefalet. Forlang Prisliste.
Agenter antas.
Olaf B. Anseth,
Kristiania.

Christiania
Paraply & Parasol-
Fabrik's-Butik.
Største Udvalg
i Spadserestoker.
Kirkegaten 20.

**PHOSPHO-
ENERGON-
PILLER**
ORDIN. AF LÆGER
Gød ved alm. Svaghed,
Nervositet, Overanstren-
gelse og Søvnløshed
SELGES KUN PAA APOTEK
A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

Allers Familie-Journals sykurv. Skriv navn og adresse paa
nedenstaaende blanket og send
den tilkøbet 15 øre i frim. til „Allers Fam.-Journal“ Storgt. 49, Kristiania, og De vil pr. post
portofrit modtage nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Friserjakke av brodert stof.

Denne jakke er sydd av hvitt, av-
passet stof med broderi. Det av-
rundede skjot fæstes til med et belte
av dobbelt stof. Foran knyttes en
sløife av silkebaand. De halvlange
ærmer avsluttes med en rynket knip-
ling og høiere oppe
syes brede mellem-
verk, foret med silke-
baand. Der kræves
3,60 m. stof av 45 cm.
bredde, 2 m. baand
av 2 cm. bredde.
Mønsteret bestaar som
bill. viser av 3 deler
Fig. 1. Den halve

kimonodel. 2. Det
halve belte. 3. Det
halve skjot.
Ved tilklipningen
lægges mønsteret
langsmed stoffet. Mid-
ten av skjotet langs
toiets bredt.

Bestillingseddell paa

Sykurv nr. 22. Pris 15 øre.

**RAAD-
GIVER
FOR
HUS
OG
HJEM**

Navnkundige kirker: Domkirken i Parma.

Fra hjemmets verden.

1.

Barndomsmindene.

Ti huset ligner en strengeleg,
som sjæl kan faa naar den
røres,
stuene taler, den stille væg
giver klang av livet der føres;
og var det fyldig og rikt og
smukt,
kan, som skjælvende strenge,
mindet derom, skjönt døren er
lukt,
gjenlyde længe.

I disse skjønne linjer har dig-
teren git uttryk for hvorledes
hjemmet kan tale sit eget sprog
og hvorledes tanken, særlig om
barndomshjemmet, kan følge men-
neskene ut i livet. Og blandt hjer-
tets mange følelser er der vel
neppe nogen der vibrerer med saa
øm og fuldtonende klang som
netop de strenge hvorfra hje-
mets sange lyder. Alle som har
været saa lykkelige at eie et i
sandhet godt hjem kjender til det-
te! Og naar det øieblik oprinder,
hvorom der tales i digtet, at dø-
ren er lukket til det gamle hus

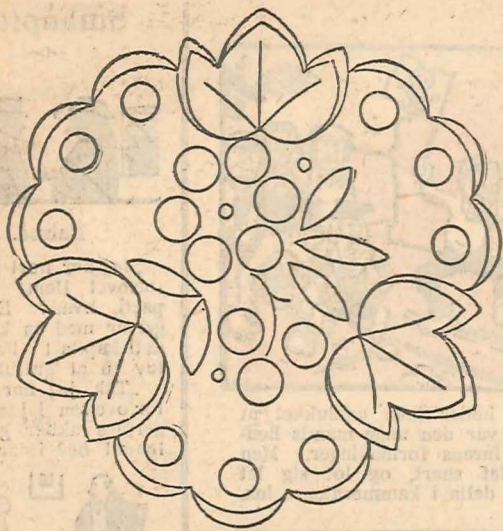
hvor barndoms- og ungdomstidens
fredlyste aar gled hen, da har vi
kun mindene i behold om en tid
som aldrig mer vender tilbake.
Vi kan kanskje senere komme til
den samme egn og staa utenfor
det samme hus, men alt synes os
saa forandret!

Kan være murene endnu staa
der og at omgivelsene heller ikke
har forandret sig synderlig, men
allikevel er der noget kaldt og
dødt derover. Du savner de
kjendte ansigter og skikkelser
som ikke mer kommer dig imøte.
Andre har tat det i besiddelse
som før tilhørte dit hjem, og et
nyt præg er dermed sat paa alt.
— Du kjender igjen stedene, der
for dig er saa fulde av minder
om ting og episoder som hændte
netop her. Nu er de mennesker
som dengang færdede i haven
og de gamle stuer forlængst døde
eller spredt over jordkloden langt
fra dig og hjemmet her.

Men da tyr du ind i dig selv,
i dit hjertes lønkammer, og frem
av et hemmelig gjemme henter
du dit klenodie fra ungdommens

Motiver med engelsk og venetiansk broderi.

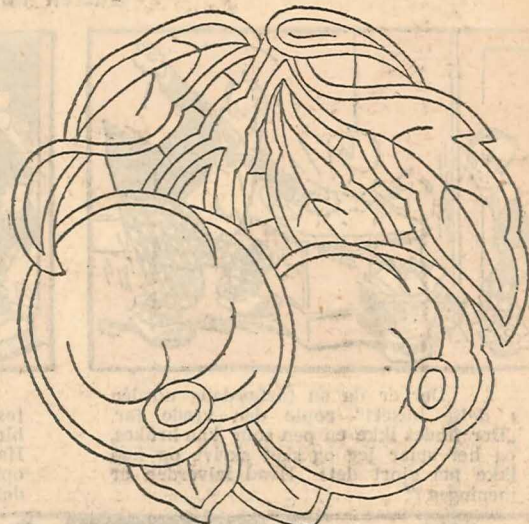
Disse broderte motiver som er 7 cm. store i diameter er meget anvendelige. De kan fældes ind i alle mulige hvite haandarbejder, og man kan lage de vakreste servietter, puter, bluser, tepper osv. med dem som eneste pynt. Billedene vi-

Motiv med engelsk broderi.

Forklæ med venetiansk broderi.
(Se motivet hertil.)

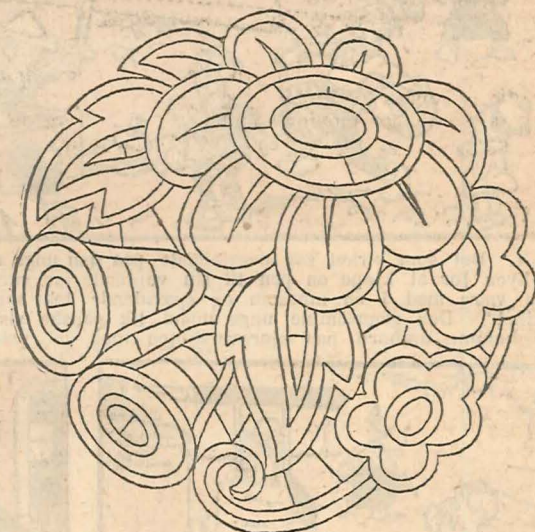

Motiv med venetiansk broderi.

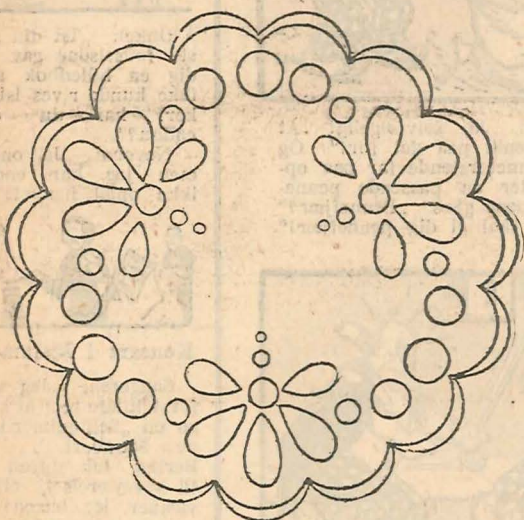

Motiv med engelsk broderi.

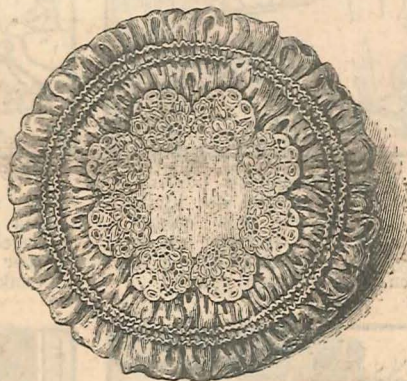
ser f. eks. hvorledes de venetianske motiver kan anvendes til et forklæ, en rund pute og en firkantet, hvid pute, og de gir en idé om i hvor mange forskjellige sammensætninger man kan bruke disse nydelige mønstre. Paa hvid mol eller fint lerret tar broderiene sig bedst ut, men man kan naturligvis ogsaa sy motivene paa kulørt silke eller andet stof, for eks. til puter og tepper. Man overfører mønstrene ved hjælp av blaapapir. Enkeltvis

Motiv med venetiansk broderi til den runde pute.

Motiv med engelsk broderi.

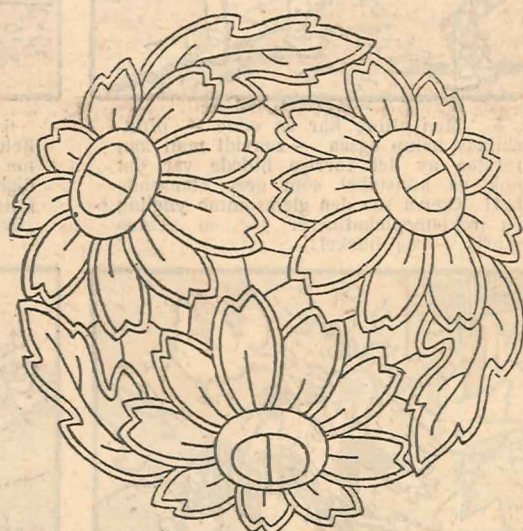
Rund pute med venetiansk broderi.
(Se motivet hertil.)

kan motivene brukes som flakonbrikker og tallerkendæmpere, likesom de kan anvendes til underlag i smaa brødbakker eller glasskaller.

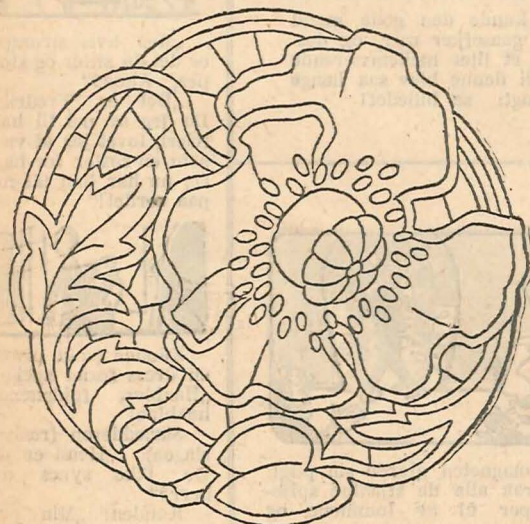
Materiale til forklædet: Paategnet mol og garn, pris kr. 5.25 + porto.

Materiale til den runde pute: Paategnet stykke med mol, 24 cm. i diameter, garn, pris kr. 2.50 + porto.

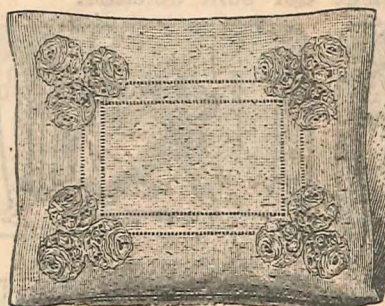
Materiale til den firkantede pute (størrelse 55 x 42 cm.): Paategnet fint lerret og garn, pris kr. 5.50 + porto gjen-nem „Nordisk Mønster-Tidende's broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania.

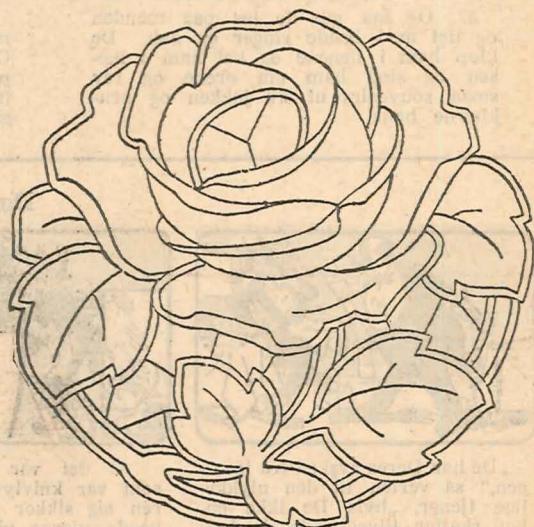
Motiv med venetiansk broderi til forklædet.

Motiv med venetiansk broderi.

Firkantet pute med hulsøm og venetiansk broderi.
(Se motivet hertil.)

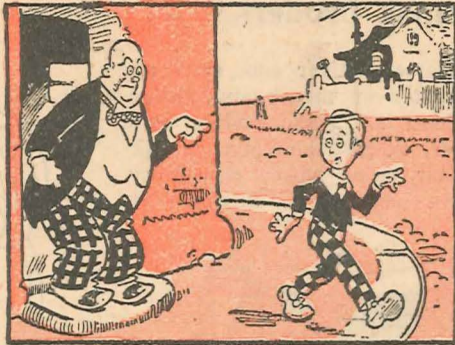

Motiv med venetiansk broderi til den firkantede pute.

Gutten som glemte, og faren som ikke glemte.

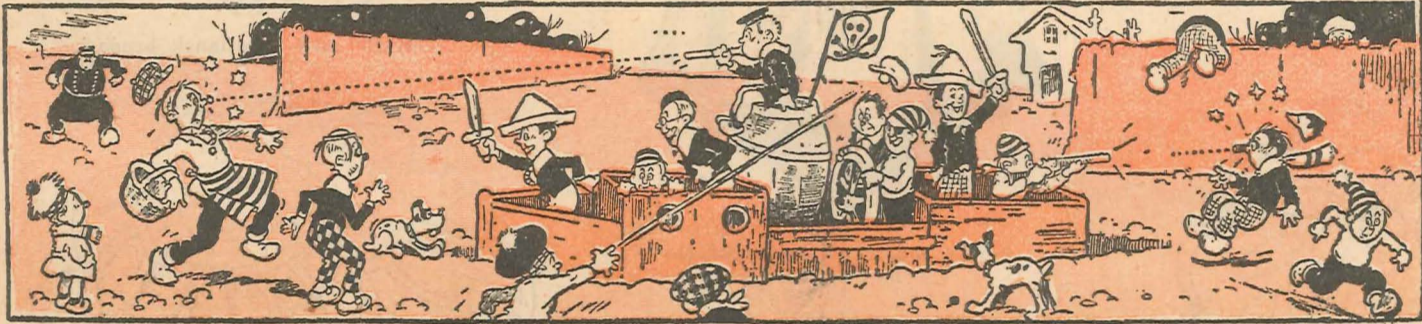
1. „Der er da en forfærdelig uorden i dette huset!“ ropte den vrede far. „Der findes ikke en pen som kan bruges, og her staar jeg og skal skrive og kan ikke faa gjort det! Hvad ialverden er meningen?“

2. Meningen var at der maatte skaffes en pen, og det i en fart. Derfor blev den haabefulde søn sendt avsted. Han gik, fulgt paa veien av sit faderlige ophavs indtrængende formaninger om endelig at skynde sig.

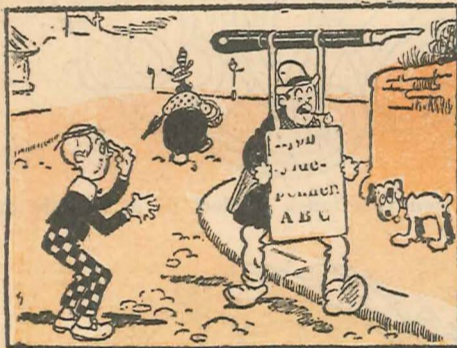

3. Det er heller ikke udelukket at det oprindelig var den unge mands hensigt at følge farens formaninger. Men han glemte det snart, og lot sig let overtale til at delta i kammeratenes lek.

4. Det som virket saa overtalende paa den unge mand, som var i byen for at kjøpe en pen til sin ventende far, var utsigten til at faa være med i en morsom og spændende lek som het „Pirat-skibet“. Den glæmsomme unge mand fik ganske vist ikke lov til at komme ombord paa sjørøverskuten med det væfende sjørøver-

flag med dødinghodet som merke, — han maatte noies med den beskedne rolle som et av piratenes uskyldige ofre. Men ogsaa det hadde sin tillokkelse. Og saa var der saa meget at se, for det gik varmt for sig, som man ser av billedet.

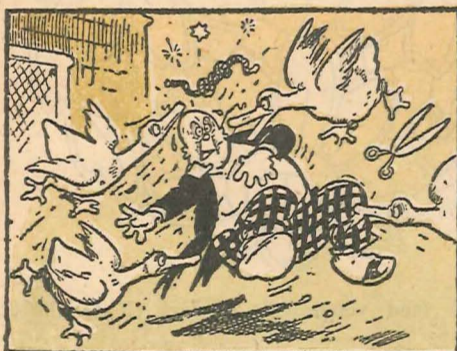
5. Men alling har en ende — pirat-skibets kamp ogsaa — saavidt man kan forstaa av det forrige billede var det nok en konstabel som grep stansende ind! Og nu saa den glæmsomme yngling en reklameplakatbærer for en pennet-fabrik — og husket!

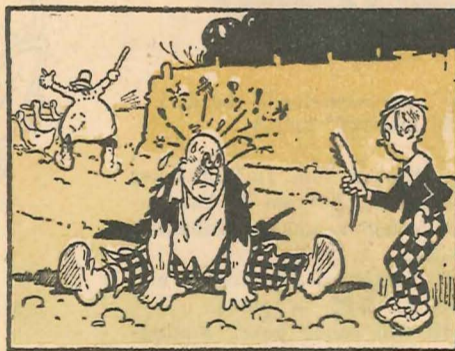
6. Mens disse dramatiske begivenheter fandt sted ute, hændte der hjemme det at den ventende fars taalmodighed brast. Han gik fortvilet ut og lette i søpekassen efter en gammel pen. „Bruk fjærpen!“ sa naboens gut.

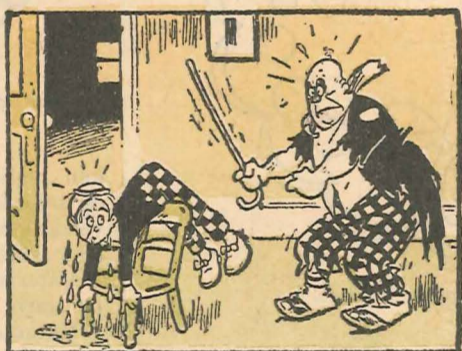
7. „Fjærpen! Ja, selvfølgelig! At jeg ikke har tenkt paa det før!“ Og saa gik den pennetørstende far paa opdagelsesreise efter en passende pennetjær blandt naboens gjæs. „Pennetjær?“ tænkte de. „Vi skal gi dig pennetjær!“

8. Og saa gik de løs paa manden og det med baade vinger og neb. De kløp ham i benene og bet ham i næsen og slog ham om ørene og rev smaa souvenirer ut av jakken og benklærne hans.

9. Heldigvis kom der en behjertet mand til og jaget gaaselokken paa flugt. Og mens den haardt medtatte far sat paa jorden, kom sønnen løpende, ialfald næsten løpende, medbringende — en gaaselfjærpen!

10. Men nu kunde den gode mand ikke taale at se gaaselfjær mer, og desuten hadde han et litet mellomværende med sønnen fordi denne blev saa længe borte — kort sagt: se billedet!

Den magnetiske dør som detektiv.

„De har Deres avsked fra imorgen,“ sa verten til den ulykkelige tjener, „hvis De ikke enten skaffer tilveie alle de kniver og gaffer som er blit borte i den senere tid, eller selv beta'er dem!“

At det var en av gjestene som var knivtyven, følte tjeneren sig sikker paa, og da han baade gjerne vilde beholde sin plads og slippe at betale de forsvundne kniver, laget han et magnetarrangement ved døren.

Det vil si, han anbragte en kjæmpemagnet ved utgangsdøren, saa den paa en fiks maate dannede dørkarmen. Og da den fine herre som tjeneren særlig mistænkte, skulde gaa, holdt tjeneren skarpt øie med ham.

Og magneten gjorde sin pligt: Den trak alle de stjaalne spiserefskaper ut av lommene og strømpeleggene paa den fine herre, som saaledes pludselig saa sig avsløret, og det paa en meget smart maate.

Smaapluk.

Baisse.

„Jeg har hørt De har forlovet Dem! Gøt parti, hvad? En svigerfar med en kolossal aktiekapital! Faar jeg lov til at gratulere?“

„Tak, jeg har høvet for øve'sen igjen. Svigerfars aktier gik kolossalt ned igaar!“

Faren: „Johannes, igaarftes kom storken med en liten søster til dig!“

Johannes: „Ja, jeg skjønte det nok, far. Jeg hørte dig si til storken: „Naa, har De ogsaa faat tarif nu?“

I Alperne.

Han: „Frøken Lydia — vil De bli min?“

Hun (utaalmodig): „Ja, ja, ja, kjære doktor — av den grund trækker De mig 1800 meter tilveirs i Alpernes sne!“

Onkel: „Til din sidste fødselsdag gav jeg dig en billedbok som ikke kunde rives istykker; — har du den endnu?“

Nevøen: „Ja, onkel, men jeg har endna ikke opgit haabet!“

Koncert i hjemmet.

Sangeren: „Jeg skal først tillate mig at syng en „Schlummeried“ av Schubert... aa, Bertha, luk døren til til soveværelset, ellers vækker jeg barna!“

„Men hvis strømper er det du synger og stopper, Alma?“

„Det er Fredriks! Da jeg sa nei til hans frieri, lovet jeg at være som en søster for ham. Og nu har han tat mig paa ordet!“

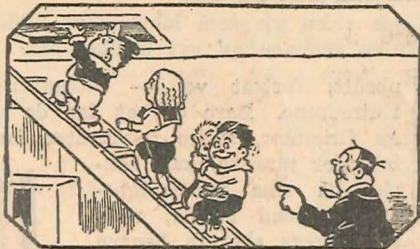
Kunden (som prøver en dress foran speilet): „Haabløs, fuldstændig haabløs!“

Skrædderen (rædselsslagen): „Hvad er det? De ikke synes om, herr?“

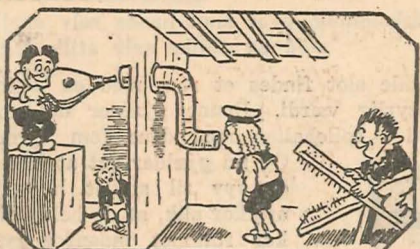
Kunden: „Min profil!“

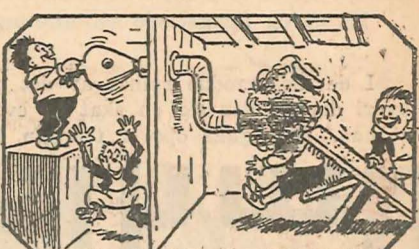
1. Direktøren for den zoologiske have kom forleden dag til mig med sin lille søn Hans og spurte om han ikke kunde faa leke litt med mine søstersønner. Han kjedet sig saa.

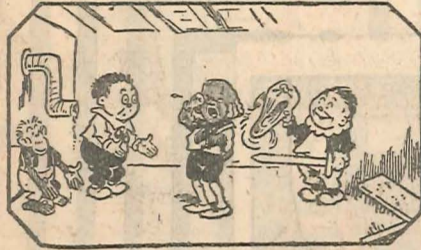
2. „Ja, med fornøielse,“ svarte jeg. Og saa viste jeg alle guttene op paa loftet. Der var de saa deilig undav, mente jeg, og kunde ikke komme til at gjøre sig noget.

3. Her moret de sig nu paa forskjellig maate. Et gammelt kakkelovnsrør skulde forestille periskopet paa en undervandsbaat, og det skulde Hans kikke i, sa mine søstersønner.

4. Det gjorde han ogsaa. Men i den andre enden av røret stod Jim med Jen blasebelg, saa Hans fik sot i ansigtet, og da han trak sig tilbake blev han grepet av Jacks kunstige hai.

5. Følgen var at Hans begyndte at graate, og for at trøste ham kom Jack saa med en hat og et sverd og foreslog at Hans skulde være sjørøverkaptein.

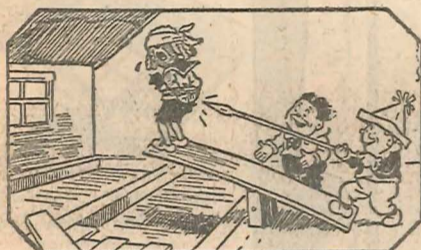
6. Det hjalp paa Hans' humor. Nu straalte hele hans sorte fjæs. Jack aapnet en gammel kuffert og sa at i den var sjørøvernes skat skjult.

7. „La os se efter skatten!“ sa Hans og gik bort og kikket ned i kufferten. Mens han gjorde det forberedte hans underordnede, Jim og Jack, et angrep paa sin chef.

8. Da lempet Hans ned i kufferten, lukket lokket igjen, og Jack satte sig oppaa det, mens Jim med tordenrost ropte: „Naa, overgir du dig, kaptein Flint?“

9. Efter indtrængende bønner blev „kaptein Flint“ befridd fra sit skatkiste-fængsel, men maatte nu med bind for øinene lide piratens sedvanlige straf og „gaa paa planken“.

10. Mens dette foregik ovenpaa — og uten at jeg naturligvis ante noget om det — foregik der nedenunder det at jeg tok mig et forfriskende temperert karbad.

11. Jeg laa netop og glædet mig over mit geniale paafund med at la barna leke ovenpaa saa jeg selv var kvit dem, da jeg pludselig fik uventet besøk av „kaptein Flint“.

12. Han var styrtet gjennom loftet da han „gik paa planken“. Behøver jeg at fortælle at det var med sand glæde at jeg i Hans' og hans fars overvær „akket“ mine søstersønner.

Sparededler vokser

En av Handelsbankens sparesedler koster 5 kroner. Den dag den kjøpes begynner den at vokse. Om nogen aar er den værd 6 kroner, saa 7, 8, 9 og 10.

Den kan indløses i Handelsbanken naarsomhelst De behøver penge, men lar De den staa, vokser den til det dobbelte.

Sparededlerne kan faas ved alle Handelsbankens kontorer for kr. 5, eller pr. post for kr. 5,30. (Sparededler for større beløp kan ogsaa faas).

Send os Deres adresse idag og vi skal sende Dem vor brosjyre »10 kroner for 5«.

Spar mest mulig. Kjøp flest mulige sparesedler.

De vokser.

Handelsbanken
DEN NORSKE HANDELSBANK

Kristiania: Kirkegt. 17, Drammensveien 4, Brogt. 14, Schous pl. 1.
Bergen, Trondhjem, Kristiansund N.

Kunderne anbefaler „Macko“-balsam.

At uopfordret indsendte anbefalinger, der beror hos os til eftersyn, hitsættes:

„Jeg var sterkt plaget av kviser og utslet i ansiktet og har derfor med overraskende godt resultat brukt »Macko«-balsam. Takker Dem for samme.«
Kristiania, 28/2 1919.
A. Jakobsen.

„Takker, har modtaget den av Dem tilsendte »Macko«-balsam. Da jeg finder den saa enestaaende god, beder jeg Dem pr. omg. sende mig 4 — fire krukke »Macko«-balsam til en pris av 5 kr. pr. krukke, tilsammen 20 kr., som bedes tat i postopkr.«
Med agtelse Hilbert E. J.
23—5 1919 Skulshjord pr. Tromsø.

„I fem aar har jeg strævet med min hud, med alt hvad tænkes kan, til ingen nytte; men efter 8 dages bruk av »Macko«-krem, merket jeg til min store glæde virkelig en forandring til noget bedre. Altsaa hatten av for »Macko«-krem. Send mig 2 krukke à kr. 5 pr. stk. pr. efterkrav.«
2—3—20.
Erbødigtst A. H., Gjosegaarden pr. Kongsvinger.

„Macko“-balsam fjerner hudorm, filipenser, røde flekker og al urenhed i huden og er det bedste middel mot den plagsomme huddkøle. — „Macko“-balsam gjør en grov hud fløielsblød og fin og er det eneste absolut virksomme middel mot flasdannelse og haaravfald. Virkning garanteres. — Kr. 3,50 og 5,00 pr. krukke. Erholdes bl. a. hos:

Norsk medicinsk varehus, Akersgt. 53, Kristiania.	Kristian Østring, Gjøvik.
Marth. Jacobsen, Grønsen 17, Kristiania.	O. J. Hanssen, Haugesund.
A/S Sanitas, Pilestr. 7, Kristiania.	N. Petersen, Hamar.
Einar Lehn, Nordregt. 12, Trondhjem.	Torps parfumeri- og drogerif., Kr. sand.
Trygve Vogt-Svensen, Aalesund.	M. Solv berg, Larvik.
Arendals farvehandel, Arendal.	Mosjøens drogeriforretn., Mosjøen.
J. G. Jørgensens parfumeri, Bergen.	Namsos søpe- og drogerif., Namsos.
C. Kindts parfumeri, Bergen.	Namsos drogeri- og farvehandel, Skien.
B. Thorsen, Drammen.	C. M. Engelsen, Stavanger.
Hagbart Jacobsen, Fredrikstad.	Alf H. Nilsen, Tromsø.
Fr. stad Bandage- & Instrum.f., Fr. stad.	»Sanitas«, Tønsberg.

eller direkte fra „Janus“, tekn. kem. fabrik, Ruseløkveien 12, Kristiania. Utenbys mot postopkrav eller forskudsbetaling + porto.

Selskaps kjole kun 12⁸⁵

portofrit tilsendt mot efterkrav. (Ogsaa vel-egnet til sommerkjole). Vi kan endnu engang tilbyte Dem denne elegante kjole i avpasset stof, med smukt broderimønster paa tegnet og snitmønster avridset paa stoffet.

Stoffet er en fin kvalitet prima ensfarvet voile

og kan leveres i følg. farver: sort, marineblaa, creme, lyseblaa og lilla. Kjolen er yderst let og hurtig at brodere og sy, og her er en enestaaende leilighet til at faa en virkelig fiks, solid og prishillig kjole.

Opgiv størrelse nr. 42—44—46—48 eller 50, farve...., erstatingsfarve, hvis den ønskede er utsolgt....

KONFEKTIONS-ATELIER,
Gl. Kongevej 70 — Kjøbenhavn V. — Danmark.

MUSIK-
instrumenter,
bedste Kvalitet.
Katalog mod Indsendelse af 50 Øre.
Jul. Heinr. Zimmermann,
Leipzig. Querstr. 26/28.

STOR BIFORTJENESTE!

Nyhet! Dette agentur passer for alle! Daglig indt. 100 og 200 kr. og højere beløp. Nyhet!

Agenter antas mot høieste provision samt høi fast maanedsløn for salg av en letsælgelig vare.

Høiere løn end hos nogen anden.

Skriv straks saa sendes alle oplysninger gratis paa det norske sprog. Bankfirman **Stockholms Vekselkontor,** Drottningst. 1, Stockholm, Sverige.

Korpulens, fedme

fjerner Dr. Hoffbauers lovbeskyttede **avmagrings-tabletter.** Fullstændig uskadeligt og mest virkningsfuldt middel uten overholdelse av diæt. Ingen skjoldbruskirtler. Ingen avføringsmiddel. Brochure paa forlangende. Pris for komplet kur 150 M. og 210 M. inkl. porto og utførselsomkostninger mot forutbetaling eller pr. efterkrav. **Elefanten-Apotheke, Berlin A. 79,** Leipziger Str. 74 (Dönhoffpl.)

Byd lykken haanden!

En Østerriger har anmodet os om at avsette et større beløp østerrigske kroner for ham, og da der skal være hurtig realisation er kursen sat meget lav. 1000 ø. kr., hvis pariværdi er kr. 760.— sælges for kun kr. 15.—. Dette ligger langt under hvad de nu avtereres og sælges for. Naar partiet er utsolgt, indtræder vore vanlige kurser igjen. Desuten sælger vi: 1000 polske mark, hvis pariværdi er kr. 890.— for kr. 12.00. Pengene sendes pr. postopkrav.

Ke-Fa—A/S
Wilsegate 4. Christiania.
Post Box 496.

LANKA HARMONIKA
faas overalt.
WILHELM LANKA
Cera-R., Tyskl.
HARMONIKA-FABRIK.

Lønnende, varig stilling

med god fast gage eller prov. ledig for en energisk mand m. anlæg for salg til private av i hvert hjem absolut nødv. letsalg. artikler. Kan ogsaa drives som bierhverv m. sikker ekstraindtægt. Prøver og oplysn. mot 1 kr. i frim., som godtgj. v. første salg. Gummifabr., Kvistgaard St. Danmark.

Barberknive

fabrikeres og sælges fra **Berg's Bolag,** Eskilstuna. Skriv eft. Katal. og Prisliste.

Frimerkepakken „IDEAL“

indeholder: 1000 frimerkehengsler, 300 forskj. merker, 50 forskj. franske kolonim., 10 forskj. tyske kolonim., 50 forskj. skandinaviske merker, 10 forskj. frimerkebrevkort, 1 vandmerkesøker m. takkemaaler. Pris kr. 4,00 + porto. Utlvalg paa forlangende. **Reid. Johansen,** Arbeidergaten 1, Kristiania.

Papirhyssing.

Papirsnorer passende for papirhyssingmøbler eksped. pr. efterkrav. Kr. 3.— pr. kg.

A/s **Papirprodukter,** Drammen.

Rikt illustreret prislister over **krigsfrimerker** mot 1 kr.
A/B **Harry Wennbergs** frimerkehandel. Stockholm 1.

Gummiballer med feil,

men fuldt brukbare, sælges direkte fra fabriken mot efterkrav til kr. 8.— pr. dusin, kr. 4.— pr. 1/2 dusin, indeholdende forskjellige dimensioner.

A/s **Gummiindustri,** Dilling st.

Abonner paa „Allers Familie-Journal“.

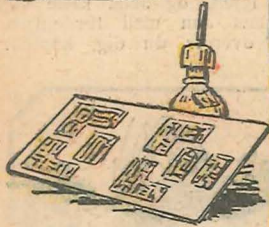
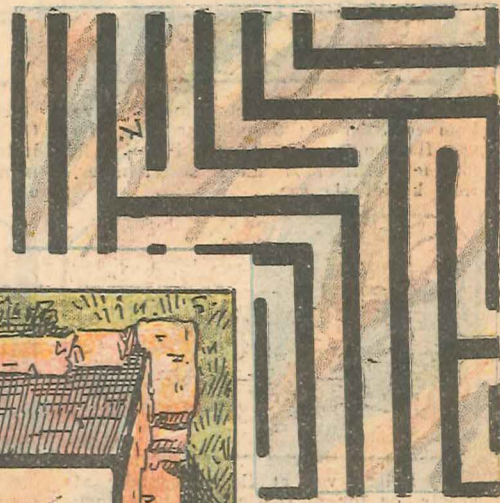
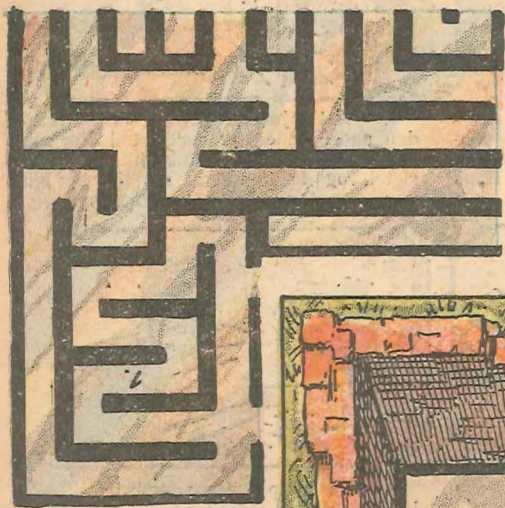
Mosaiklabyrinten.

En ny og fængslende solitaire-underholdning, hvor man baade selv skal finde veien gjennom labyrintens vildsomme ganger ind til skattens skjulested og tillike selv stille labyrinten sammen av syv brikker her.

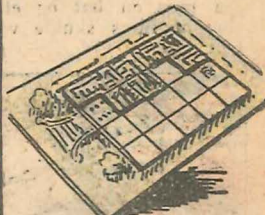
I de mosegrodde ruiner av det gamle slot findes et rum med en kiste, hvori der skjuler sig en skat av eventyrlig værdi. Denne gjælder det om at naa. Man gaar opover trappen, ind i sølehallen med dens fem dører.

Og nu gjælder det at lægge de syv til spillet hørende brikker slik, at de helt dækker rummet indenfor murene, undtagen sølehallen og værelset med skatten, og slik at der dannes en labyrint, gjennom hvilken man kan komme fra sølehallen til skatten ad en

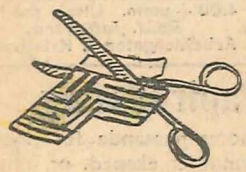
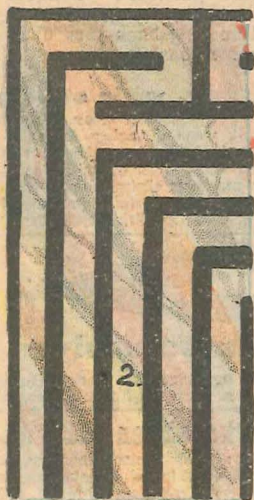
ubrutt, fortsat vei — altsaa uten noget sted at springe over labyrintmurene. Bare det at faa de syv brikker, av hvilke nogen er avlange firkanter, andre sekskanter med hak i, til akkurat at dække rummet indenfor murene, kan kanske ha sine vanskeligheter, — end si da, naar man ogsaa skal ta hensyn til labyrintgangene. Men arbeidet med at løse problemet er fængslende. Gjør et forsøk! Løsningen følger i næste nummer av bladet.

De syv brikker klæbes op paa pap.

Og nu kommer det spændende moment, da brikkerne skal lægges sammen.

Brikkerne klippes ut naar de er klæbet op og er tørre.

Maalet er naadd, kisten aapnet, og den gyldne skat er fundet.

